

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Stealing
BAMBA

FLORIDA EAST UNIVERSITY BOOK TWO
HANNAH GRAY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Stealing **BAMA**

HANNAH GRAY

Copyright © 2022 by Hannah Gray
Tüm hakları saklıdır.

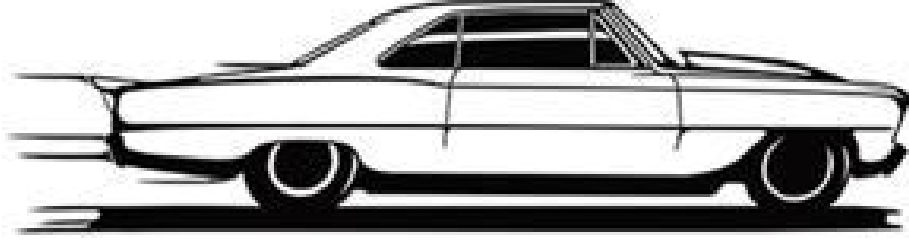
Web sitemi www.authorhannahgray.com adresinde
ziyaret edin Kapak Tasarımcısı: Amy Queau, Q
Designs

Editör ve İç Mimar: Jovana Shirley, Unforeseen Editing,
www.unforeseenediting.com

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İçindekiler

[çalma lıstesı](#)

[prolog](#)

[bırıncı](#)

[ıkı üç](#)

[dört](#)

[beş](#)

[altı](#)

[yedi](#)

[sekiz](#)

[dokuz](#)

[on](#)

[on bir on](#)

[ıkı on üç](#)

[on dört on](#)

[beş on altı](#)

[on yedi on](#)

[sekiz on](#)

[dokuz](#)

[yirmi .](#)

[yirmi bir](#)

yirmi iki
yirmi üç
yirmi dört
yirmi beş
yirmi altı
yirmi yedi
yirmi sekiz
yirmi dokuz

otuz .

otuz bir

otuz iki

otuz üç

otuz dört

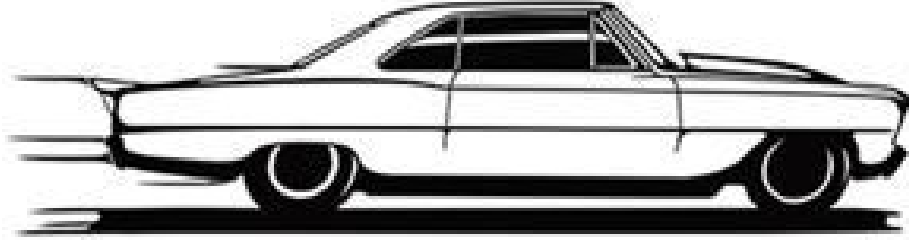
otuz beş

NE Üniversite Serisi

yazar hakkında

teşekkür

çalma listesi

Stealing Bama'ya ilham veren müzikleri [Spotify](#)'da dinleyin. .

"Playing with Fire" Thomas Rhett, Danielle Bradbery ile "Thinking 'Bout You" Dustin Lynch, Lauren Alaina ile

Kane Brown'dan "Leave You Alone" Luke

Combs'tan "Even Though I'm Leaving"

Elle King'den "Worth a Shot", Dierks Bentley ile birlikte

The Kid LAROI'den "Thousand Miles"

Bebe Rexha'dan "Meant to Be", Florida Georgia Line ile birlikte Sam

Hunt'tan "Body Like a Back Road"

Danielle Bradbery'den "Break My Heart Again" Corey

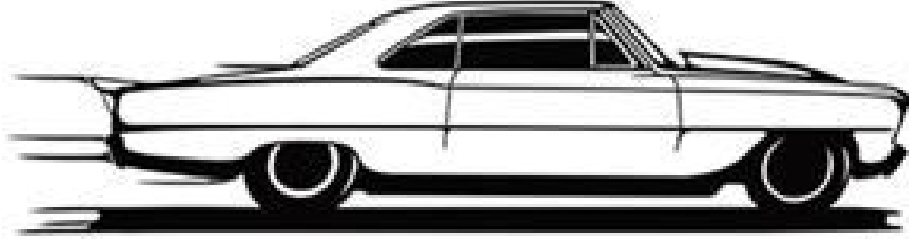
Kent'ten "Wild as Her"

Morgan Wallen tarafından yazılan
"The Way I Talk"

Jake Owen'dan "Made for You" Morgan

Wallen'dan "Somebody's Problem"

önsöz

Bama

Koşuyorum. Çıglık atan insanların ve yaklaşan sirenlerin korkunç sesleri etrafımda son derece net bir şekilde duyuluyor. Ama hiçbirini anlayamıyorum. Bir kaza oldu. Kötü . Ve şu anda odaklanabildiğim tek şey bacaklarım. Ve yarış pistinin sonundaki yanan arabaya kadar beni olabildiğince hızlı taşımaları gerektiği gerçeği. Sağlık görevlileri yakında. Ama ona ulaşmalıyım. Babamı görmem gerek.

Burası benim ikinci evim. Yarış yakıtı ve yanmış lastik kokusu beni rahatlatıyor. Ve motorların devir sesi benim ninnim. Ama bu gece değil. Bu gece, burası benim kişisel cehennemim. Kaçamadığım bir kabus.

Her yarışçı direksiyon başına geçtiğinde tehlikenin farkındadır. Riskleri tartarız. İş kaza yapmaya geldiğinde şansımızı biliriz. *Önemli olan eğer değil, ne zaman olacağıdır.*

Ne yazık ki babam için, bu gece onun zamanı.

Ehliyetimi alır almaz babamla birlikte yapabileceğimiz bir yarış arabası bulma arayışına girdim. Annem drag yarışları konusunda babamın izinden pek sıcak bakmıyordu. Ama bunu kabul etmekten başka çaresi olmadığını biliyordu.

Futbol ve hızlı arabalar. En sevdiğim iki şey. Biri bir lütuf, diğeri ise bir ahlaksızlık.

Hangisinin olduğunu tahmin etmeye çalışın.

Bir ambulans çıglık çıglığa yanımdan geçip, birkaç dakika önce babamın arabası olan şeyin önünde durduğunda neredeyse oradaydım. Şimdi ... parçalanmış bir metal parçası. Yılların emeği ve özverisi gitmiş.

Sonunda babamın arabasına ulaştığımda, sağlık görevlilerinden biri beni durduruyor. Başını sallayarak omzumu kavradı. "Daha fazla ilerlemene izin veremem, oğlum."

"Ona ulaşmam gerek." Onu geçmeye çalıştım ama beni durdurdu. "Onun iyi olduğundan emin olmalıyım!"

"Oğlum" -bir nefes üfledi- "onu görmek istemezsin. Bu şekilde değil."

Yüzündeki kasvet açıkça belli oluyor. Midemde, aslında kelimeleri söylemeden ne dediğini biliyorum.

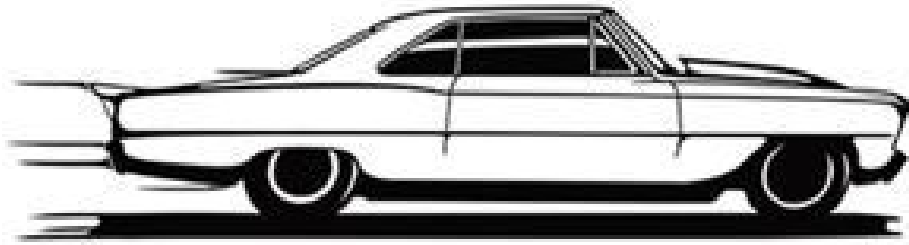
Başka bir şey duymak istemediğim için gözlerimi . Babam öldü. Kahramanım artık bu dünyada yürümüyor.

Çömeliyorum ve yumruklarımın kaldırımı vuruyorum. İçimi parçalayan öfkemi kontrol bedenime lanet okuyorum. Ve diğer arabadaki -babama çarpan arabadaki- adamın bana doğru yürüdüğünü görünce kendimi kaybediyorum.

Yarış kıyafetlerini giyip arabalarına bindiklerinde, birbirlerine iyi şanslar ve güvende olmalarını dilediklerinde bir arkadaş olabilirdi. Ama şimdi, o bir düşman. Kızı ve oğlu gibi. Ve Hardy soyadını taşıyan diğer herkes gibi. Hepsinin canı cehenneme. Bu geceden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.

Bir saat önce Mila'ya ona aşık olduğumu söyledim. Ve şimdi, onun yüzünü bir daha asla görmek istemiyorum.

bir

Bama

On İki Yaşında

"Oğlum, futbol antrenmanı, beş dakika!" diye bağıyor babam kapı eşiğinden.

"Kıçını hazırla."

Sürüngeinin yardımıyla arabanın altından çıkıyorum. Bir yandan babamın yarış arabasını daha fazla tamir etmek istiyorum. Diğer yandan, futboldan hoşlanıyorum. Şey... çoğu zaman. Bazen o ateşli antrenmanlardan sonra kusmak istiyorum ama o kadar da eğlenceli değil.

Yağ kaplı kıyafetlerime bir kez bakıp başını sallıyor. "Oh, lanet olsun, evlat. Bu pisliği üstünden zamanında çıkaramazsın," diye . "Git temizlen ve üstünü değiştir." Çenesini kapıya doğru salladı. "Haul ass."

"Evet, efendim." Ellerimi bir bezle sildim. "Bujileri değiştirdim, yağı değiştirdim ve frenleri temizledim. Bu gece için her şey hazır olmalı."

Başını salladı. "Hadi git ve hazırlan. Koç'u bekletmek istemezsin." Başımı sallayarak eve doğru koşuyorum.

Futbolda iyiyimdir. Yedi yaşında topu elime ilk aldığımdan beri öyleyim. Yıllar sonra, bir küçükler koçu fark etti ve ailemle konuştu. "Sonuna kadar götürebileceğini" düşünmüş. Bu da şüphesiz NFL demekti. Ve benim yaşamdaki çoğu çocuğun hayali budur. Hedefleri budur. Ama ben o kadar emin değilim. Bir parçamın bunu ailem istediği için yaptığını biliyorum. Bazen babamın izinden gitmeyi, yaşamak için arabalar üzerinde çalışmayı ve yarışmayı tercih ettiğimi düşünüyorum. Ne yazık ki benim için, annem ve babam evlendiklerinde, annem babama eğer çocukları olursa ve olduğunda ... çocukları için yarış olmay dair söz verdirdi. Onunla evlenmeyi çok istiyordu, o yüzden kabul etti. Ve şimdi... Gelecekteki kariyerimi top fırlatmak olarak görüyorum.

Ki o kadar da kötü değil. Bu lanet oyunu seviyorum. Futbol beni bir şekilde hissettiriyor, yarışmak başka bir şekilde. İkisi de bana neşe ve tatmin duygusu veriyor. Hangisinin benim için daha anlamlı olduğuna karar vermeyi gerçekten kafa karıştırıcı yapan da bu. Bazen futbol bana bir iş gibi geliyor. Cumartesi günleri ve okuldan sonra her gün antrenmanım var. Bazı günler saati izliyorum, hep zamanın daha hızlı geçmesini diliyorum. Ama pistte değil. Ya da garajda çalışırken bile. Buradayken zaman hızla geçiyor. Motorlar ve drag arabası yapımı hakkında öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenmek için YouTube videoları izliyorum. İstedğim gelecek bu. Sadece buna sahip olmama izin verilmiyor.

Yağlı kotumu ve gömleğimi çıkarıyorum. Banyoya girip yüzümü sıcak suyla ovarak en azından düzgün görünmeye çalışıyorum.

Futbol kıyafetlerimi giydikten sonra, babamın beni beklediğini bilerek kamyona doğru koşuyorum.

Babam her ne kadar yarışmayı sevse de, bu yolu seçmemi istemiyor. Top oynayarak iyi bir yaşam sürme şansım bildiği için beni her fırsatta zorluyor. O bir tamirci ve bu işten iyi para kazanıyor. Ama aynı zamanda yarışlardan da para kazanıyor, Amerika Birleşik Devletleri'nin güneydoğusundaki drag yarışlarına seyahat . Tabii bunu yapmak için de tonla para harcıyor. Yakıt, araba parçaları, yarış giriş ücretleri ve drag yarışı için gereken tüm ekipmanlar arasında, kesinlikle tüm kazancını cebine atmıyor.

Ön merdivenlerden koşarak inerken Mila ve Cam'in bisikletleriyle garaj yolumuzdan geçtiklerini görüyorum. Mila'nın koyu renk saçları örgü şeklinde arkasından akıyor ve arkaya dönük şapkasının altından dışarı fırlıyor.

"Üzgünüm, bok çuvalları. Futbola gidiyor." Babam şoför kapısını açıp arabaya bindi. "Birkaç saat içinde dönecek."

"Belki de Winter'ı görmeye geliyorduk," diyor Mila bisikletini çakıllı garaj yolunda durdurmak için ayağını .

"Evet... tabii." Cam gözlerini deviriyor. "Bu yüzden ayrılırken, 'Gidip Beau evde mi bakalım' dedin. "

"Kapa çeneni Cam," diye mırıldanıyor gözlerini devirerek.

O bir fişek. Sinir bozucu biri gibi davransam da, içten içe ondan korkuyorum. İlk kez bir genç dragster arabasına bindiğimde gergindim. Ama o değil. Yarışmayı denemesi için ailesine yalvarmıştı. Asfalttaki ilk koşusunda gözünü bile kırpmadı.

Cam Hardy benden bir yaş büyük. Ve Mila benden bir yaş küçük, yani kız kardeşim Winter'ın yaşında. Küçüklüğünden beri bana aşık.

Konuşmak. Ama onunla ıkamam. Bu garip olur. Ailelerimiz çok yakın. Ayrıca, kardeşi benim en iyi arkadaşım, yani o yasak bölge.

Hardy ailesi hemen yanımızda oturuyor. Benim babam gibi Cam ve Mila'nın babası Jaxon da yarışıyor. Babalarımız birlikte büyüdüler ve hep yakın kaldılar. Hatta arkadaştan çok kardeş gibi olduklarını söyleyebilirim. Cam ve Mila'nın annesi Kimberly, benim için bir aile dostundan ziyade bir teyze gibidir.

Winter gibi, Cam de Mila ve benim gibi yarışları sevmiyor. Piste gidiyor. Ama o daha çok hokeyle ilgileniyor. Benimkinin aksine, ailesi onun yarış dünyasına daha fazla dahil olması için baskı yapıyor.

şanslı piç.

Ama hokeyde çok başarılı. Bir gün profesyonel olmak istiyor.

Yolcu koltuğuna tırmandım ve elimi kaldırdım. "Sonra döneceğim, Cam. Toprak bisikletine binebiliriz."

Bana bir başparmak işareti yapıyor. Kapıyı kapattığımda ve babam garaj yolundan geri geri giderken, Mila'nın gülümsemesinin onu davet etmediğim için düştüğünü fark etmekten kendimi alamıyorum.

Bana ihtiyacı olursa onu savunurum. Onun yaptığı gibi değil. Kendi başının çaresine bakabilir. Ve her zaman eve sağ salim dönmesini ve asla zarar görmemesini saçlarım. Ama aramızda sınırlar olmalı. Aksi takdirde, yanlış bir fikre kapılabilir.

Babam kafamın arkasına vurarak, "Aferin sana, salak," diye mırıldandı. "Yemin ederim, seni bundan daha iyi yetiştirdiğimi biliyorum."

"Ne?" Koltuğumu arkaya yaslayıp uzaklaşırken onu izliyorum. "Oyun oynamayı bırak, evlat. Ne var biliyor musun?" diyor, arabayı ana yola çekerken.

"O küçük kız sınıfındaki herhangi bir çocuğu elde edebilir. Hatta muhtemelen tüm ilçedeki." Bana baktı. "Ve senden hoşlanıyor. Onun için bir eşek olsan bile."

"Her neyse," diye mırıldanıyorum, tarlalar geçerken pencereden dışarı bakıyorum. "Zaten sinir bozucu biri."

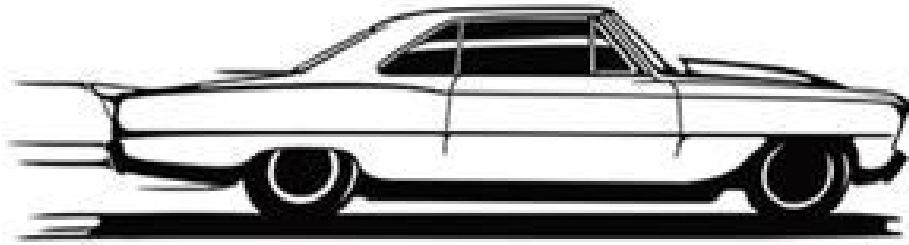
"Elbette öyle," diyor soğukkanlılıkla. Bunu gerçekten kastetmediğimi çok iyi biliyordu. "Bu yüzden okulda onun kıçını tokatlayan biriyle kavga ettiğin için başın belaya girdi."

"O Ricky Rolland'dı," diye homurdandım. "Ve bunu hak etti. Kızlara hiç saygı göstermiyor. Mesele Mila değildi."

"Mmhmm," diye mırıldanıyor. "Eminim bütün mesele buydu." Yolculuğun geri kalanında onu görmezden geldim.

Etraftaki en havalı kız olsa bile, Mila sınırların dışında. Bu yüzden ondan hoşlanıp hoşlanmamam önemli değil.

iki

Mila

Altı Yıl Sonra

"Florida East Üniversitesi'ne mi gidiyorsun?" Babam çalışırken gözlerini motorundan ayırmıyor. "Anladığım kadarıyla yarın akşamki pisti es geçiyorsun?"

"Bu hafta sonu puan ya da nakit için değil." Omuz silkiyorum. "Sadece test etmek ve ayar yapmak için. Ve arabayı büyük ölçüde hissediyorum. Kusura bakma baba. Ama evet... Atlıyorum ve Florida East kampüsünü kontrol etmeye gidiyorum." Yüzü hayal kırıklığıyla dolunca kendimi kötü hissettim.

"Ve bana tekrar hatırlat, neden annen ve ben gidemiyoruz? Biliyorsun sen daha çocuksun. Birimizin sana eşlik etmesi doğru olur."

O koruyucu bir adam. Beni bir arabaya bindirip pistte saatte yüz milin üzerinde hız yapmamı izleyebilir ama ben o arabada değilken o biraz helikopter ebeveynidir.

"Teknik olarak, ben bir yetişkinim." Parmağımı ona doğru kaldırıyorum. "Çünkü arkadaşlarımla gidiyorum baba. Sizi ne kadar sevsem de... Başka kimsenin ailesi gelmese ve ben de sizinle gelsem tuhaf olurdu."

"O üniversiteli çocuklara güvenmiyorum, Mi." Sonunda kafasını kaldırdı. Gözleri yorgun görünüyor. İki yıl içinde on yaş yaşlanmış. Onu suçlayabileceğimden değil. Geçtiğimiz iki yıl hepimizi çok yıprattı. "Beau Bishop'un orada olmasından bahsetmiyorum bile. O zamandan beri hiçbirimize iyi davranmıyor-"

"Beau'yla başa çıkabilirim ya da *Bama* Bishop demeliyim." Kollarımı iki yana açtım. "Ayrıca, onunla karşılaşacağımı sanmıyorum." En iyi yalanımı söylüyorum. Yüzümü değiştirmeden. "FEU büyük bir kampüs."

Şüpheli görünüyor ama sonunda arabasının önüne yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Tamam. Ama parti yok. Futbol takımının bu akşam maçı olduğunu biliyorum, yani kampüste parti olacak. Buna

sen ve arkadaşların." Yüzü kıpkırmızı oldu. Kahretsin, sinirlenmiş. "Ve Tanrı aşkına Mi, gidip kendini hamile bırakma. Ya da daha kötüsü, uyuşturucu falan alma." Nefesini dışarı üflüyor. "Burası bizim küçük kasabamız Clayton gibi değil. Tanıştığın herkese öylece güvenemezsin."

"Bunu biliyorum." Başımı salladım. "Yine de bana güvenebilirsin. Ayrıca, topuz taşıyor olacağım."

"Tabancanı taşıyor olmalıydın." Bana sert bir bakış attı. "Şimdi, *bu* çocukları uzak tutacaktır."

"Tanrı aşkına baba, kimseyi vurmama gerek yok." Onun bu aşırı tavırları karşısında başımı sallıyorum. "Gitmem gerek. Sonra görüşürüz."

"İyi ol." El sallıyor. "Sizi *Girls Gone Wild*'da görmek istemiyorum. ya da her ne diyorlarsa artık."

"Evet, tamam," diye geri sesleniyorum, kapıya doğru yöneliyorum ve bu konuşmadan uzaklaşıyorum.

Beau Bishop büyürken en iyi arkadaşım. Aslında ağabeyimin en iyi arkadaşıydı ve ben ona hafiften takıntılıydım. Hafif diyeceğim ama muhtemelen daha çok... agresif bir şekilde. Eğer babamın aşırı korumacı olduğunu düşünseydim, Beau'nun yanında hiç kalırdı. Beau beni adeta balonlu naylonla sarmıştı. Beni hep küçük bir kız kardeş gibi gördüğü için böyle davrandığını düşünürdüm. Ama büyüdükçe, bana nasıl baktığını daha çok fark ettim. Onun da benim gibi hissettiğini biliyordum.

Aramızdaki bağla hep savaşmaya çalıştı. Onu bakarken yakaladığımda gözlerini benden çevirirdi. Açık saçık bir şey giydiğimde beni görmezden gelirdi. Ama onun da benden hoşlandığını söyleyebilirdim. Sinir bozucuymuşum gibi davranarak bunu gizlemeye çalışsa bile.

Ama sonra bir gece pistte işler değişti. Beni tribünlerin altına çekti. Bana onu sevdiğimi bildiğini söyledi. Ve onun da beni sevdiğini. Her zaman sevdiğini ve artık bununla savaşmayacağını söyledi. Beni öpmek üzereydi - sonsuza kadar beklediğim bir şey. Tam o sırada kardeşim yanımdan geçip bize bağırmaya başladı. Öpücüğümü alamadım. Ve ağabeyimin sesi onu gerçeğe döndürdüğü anda geri çekildi. O zaman her şeyin gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu anladım. En iyi arkadaşınızın kız kardeşiyle çıkmak söz konusu olduğunda gri bir alan vardı. Tüm bunların farkındaydım ama yine de hep umutluydum.

Babalarımız yarışıyor. Babamın arabası alev aldı ve kontrolünü kaybetti. Karşı şeride geçtiğinde Beau'nun babası Dusty'ye çarptı ve arabasını duvara çarptı. Babam onu geri almak için her şeyi yapardı, hatta yer değiştirebilirdi,

Beau onu affedemedi. Hiçbirimizi affedemedi. Herkesin elinde olmamasına ve öfkесinin yersiz olmasına rağmen. İşte o zaman her şey değişti.

Ama her şey değiştiği gibi benim duygularım da aynı kaldı. Hep onunkilerin de değişip değişmediğini ya da babası öldüğünde onların da ölüp ölmediğini merak etmişimdir.

Babamın moralini yüksek tutmak için elimizden geleni yaptık ama o geceden sonra bir süre gerçekten karanlık bir yere girdi. Çok içiyordu. Kabuslarıyla tüm evi uyandırıyordu. Biz çocukların yanında olmak istemiyordu.

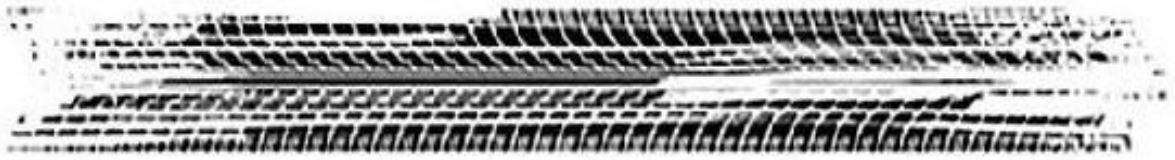
Sonunda kendini bu durumdan kurtarabildiği için çok mutluyum.

Kazadan kısa bir süre sonra Beau'nun annesi Julie, onu ve kız kardeşi Winter'ı toplayıp Florida'ya taşıdı. Yeni bir başlangıç yapmak istediğini duydum. Sahip oldukları arazinin ve yaşadıkları evin anıları çok fazlaymış. Ve doğruyu söylemek gerekirse, sanırım babamı etrafta görme düşüncesine dayanamadı. O ve annem çok iyi arkadaşlardı. Yani, bir kez daha, ailem için bir kayıp daha.

Kazadan sonra Beau bir daha ne Cam'le ne de benimle konuştu. Neredeyse iki yıl geçmesine rağmen onu ne gördüm ne de haber aldım.

Artık gerçek adı yerine Bama diye çağrıldığını biliyorum. Sanırım Alabama'dan Florida'ya taşındığında yeni arkadaşları ona bu ismi vermiş. Ve sonra Florida Doğu Üniversitesi'nde üniversiteye devam etti.

Bizden sonsuza dek kaçamaz. Ve babama onunla karşılaşacağımdan söylemiş olsam da... yüzde yüz onu arayacağım. Ona olan hislerim babasının öldüğü gece ölmedi. Aileme olan sevgisi ölmüş olsa bile.

Bama

AirPods'um Seether'ı kulak zarımda patlatıyor. "Country Song" muhtemelen bininci kez çalıyor. Her maçtan önce dinlediğim bir çalma listem var ve bu beni heyecanlandırıyor.

Bu akşam, şu ana kadar namağlup olan bir takımla oynayacağız. Şampiyonluk giderek yaklaşırken, en iyi oyunumuzu ortaya koymalıyız. Hata yapmak yok. On yedi yaşında yarışmayı bıraktığımdan beri futbol benim için her şey oldu. Artık sadece futbola konsantre oluyorum. Kazanmak istiyorum. Sadece kendim için değil, çocuklar için de.

Bankta otururken başımı eğdiğimde şarkı Seether'dan "Breakdown" a geçiyor. Başımı sallayarak eşlik ediyorum, kendimi topraklıyorum. Odağımı kaybedip her şeyi bir kenara atmak benim için çok kolay olurdu. Yarışa geri dönmek ve futbola varlığımın yüzde binini vermemek çok kolay olurdu. Etrafımdaki bu çocuklar bundan daha fazlasını hak ediyor. Koç da öyle. Bu takımın büyük bir parçası olduğumu söylerken ukalalık yapmıyorum. Çekip gitmememin bir başka nedeni de bu. Bana ihtiyaçları var. Ama benim de onlara ihtiyacım var. Tıpkı benim futbola ihtiyacım olduğu gibi.

Şarkı bittiğinde adamların gaza geldiğini duyuyorum ve gitme vaktinin geldiğini anlıyorum. Ben ayaktayken herkes kapıdan çıkmaya başlıyor. Parlak ışıklar altında sahaya doğru ilerliyorlardı.

Dışarı çıkıyoruz ve aklımda hiç şüphe yok ki oyunun bana verdiği hissi seviyorum. Kalbim hızla çarpıyor, kendimi yenilmez hissediyorum. Görüldüğümü hissediyorum. Yarışırken de benzer ama yine de farklı hissediyordum. Bu oyun benim için hava gibi. Yaşamama yardımcı oluyor.

"Onlara cehennemi yaşatmaya hazır mısın, eski dostum?" Dane omzuma vurdu. "Görüyorum ki meditasyon yapıyormuşsun. Şimdi kazanmaya hazır olmalısın."

"Meditasyon yapmıyordum," diye homurdandım. "Ben lanet olası bir hippie değilim, Wade."

"Bir çeşit meditasyon." Kye yanımdan koşarak geçiyor ve bir moron gibi kalabalığa el sallıyor. "Taşaklarına sürmek için esansiyel yağlar mı alacaksın? Belki de kendine bir erkek topuzu yaparsın?"

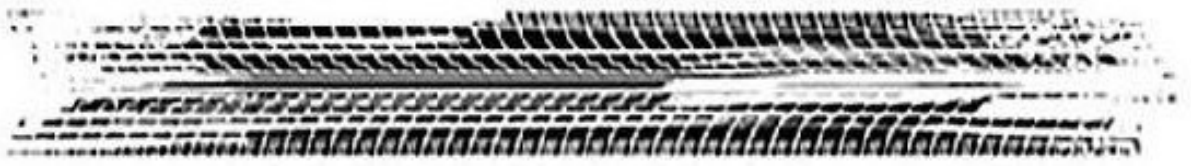
"Siktir git." Tıklım tıklım dolu stadyuma baktım. Brooks'lu taraftarlar çılgına dönmüştü. "Annen varken neden taşaklarıma yağ süreyim ki?"

"Siktir git," diye . "Çok uzak."

"Benim hatam." Omuz silkiyorum. "Ama aynı zamanda hippie yemeği yiyen sensin." Kye'ı işaret ediyorum.

"Dostum, Pirate's Booty hippie yemeği *değil*. Smartfood Popcorn gibi ama daha iyi. O iğrenç çekirdeklerin dişlerine takılması konusunda endişelenmene gerek yok. Ayrıca GDO'suz." Omuz silkiyor. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama kulağa hoş geliyor."

"Dediğim gibi, hippie yemeği," diye mırıldanıyorum koşmaya başlamadan önce. "Şimdi, yağlar ve lanet peynirli puflar hakkında bu kadar konuşma yeter. Hadi gidip alanımızı savunalım."

Takımınız sahayı domine ederken, güçlü bir şekilde bir araya gelirken, tüm stadyum izlerken, bir sonraki adımda ne görmek için beklerken duygu gibisi yoktur. Kendinizi saygı duyulan, yetenekli, motive olmuş hissedersiniz. Hatta takdir bile ediliyorsunuz. Futbolun bu kısmını seviyorum. Etrafa top fırlattığınız bir oyundan daha fazlası olduğunu hissetmeyi seviyorum. Bir grup yetişkin adamın tayt pantolonlar, vatkalar ve omuzluklarla birbirlerini kovalamasından daha fazlası. Bu geceki gibi gecelerde - stadyumdaki enerji on katına çıktığında ve taraftarlar tamamen büyülenmiş bir şekilde her hareketimizi izlediğinde - bu oyunun benim için ne kadar önemli olduğunu hatırlıyorum. Bu sahada kendimi bu kadar yüksek hissederken yarışmayı ne kadar özlediğimi unutmak kolay. Ama bu geceki gibi geceler sonsuza dek sürmez. Ve eve döndüğümde karnımdaki bu ağrı burada olacak. Yarış kıyafetimi giyip en yakın piste gitmem için bana yalvaracak.

Bunun beni babama yakın hissettireceğini biliyordum. *Ona daha yakın.* İşte burada başlıyor ve bitiyor. En sevdiğim iki dünyadaki insanlar. Bunun benimle hiçbir ilgisi yok. Hiçbir zaman da olmadı.

Kaza onu hiç etkilememiş. Sanki kalbi atmaya devam ediyormuş gibi hâlâ o asfaltta ilerliyor. Bir parçam öyle olduğunu düşünüyor. Mila umursamaz ve tehlikeli. Onu geçmişte bırakmamın bir nedeni daha.

"Neredeyse geldik çocuklar." Dane yanımızdan geçip saate bakıyor. "Sadece birkaç saniye daha onları oyalamamız gerekiyor. O zaman bir galibiyet daha alacağız ve şampiyonluktan bir maç uzakta olacağız. Uzun ve yorucu bir sezon oldu. Burası bizim sahamız. Bu galibiyeti burada turalım."

Dane dördüncü haktan sonra geri döndüğünde elini omzuma vurdu. "Maçı savunma kazanır kardeşim. Senin parlama zamanın, Bam. Sahamızda ilerlemelerine izin verme. Anladın mı?"

Kaskına hafifçe vuruyorum ve kıkırdıyorum. "Evlat, bütün oyun boyunca benim zamanımdı. Ben hallederim."

"Bunu duymak hoşuma gidiyor." Başını sallar ve koşarak uzaklaşır.

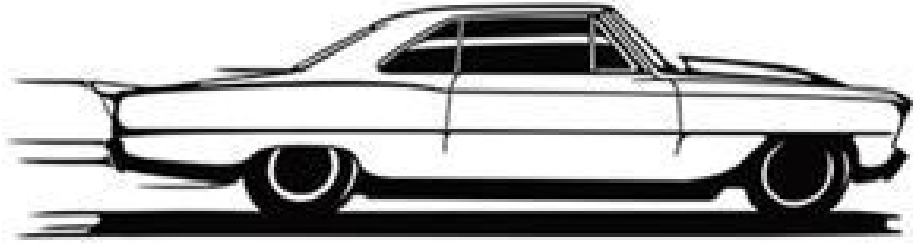
Tüm maç boyunca öndeydik. Ama zar zor. Rahatlamaya yetecek kadar değil. Zaten hiçbirimiz rahat değiliz. Ama öyle bile olsa, bu maç çok yakındı. Özellikle de bu maçı kazanırsak, bir sonraki maçımız şampiyon olup olamayacağımızı belirleyecek. Ve bir defans oyuncusu olarak, zaman azalırken ve top diğer takımdayken, bu oyunda olmam gerekiyor. Kaybedersek, suçu omuzlarımda taşıyacağım.

Oyun kurucuları geri adım atmadan önce bir oyun söylüyor. Bu, takımımın galibiyetini saniyeler içinde mahvedebileceğim anlardan biri. Topun nereye gittiğini bilmiyorum. Ama her neredeyse, orada olmalıyım.

Topu şaklatıyor ve alıcısına doğru fırlatıyor, ama top ona ulaşmadan ve o topu eline almadan hemen önce... Kendimi havaya fırlatıyorum ve oradayım. Topu kaptım, kollarımın arasında güvenle tutarken bir yığının içine düştüm.

Zaman doluyor ve böylece maçı kazanıyoruz.

üç

Mila

Evin dışında dururken bile, partiden gelen müzik göğsümde titreşiyor ve üniversite partilerinin evdekilerden tamamen bir çılgınlık seviyesi olduğunu söyleyebilirim.

Buraya gelirken gergin olurdum ama ihtiyacım olduğunda beni koruyacak birinin burada olduğunu bilirdim. İstemese bile koruyacaktır. O kadarını biliyorum.

"Şimdiye kadar Florida'yı çok sevdim." Harlow kolunu benimkiyle birleştiriyor. "Listemde kesinlikle en üst sıralarda yer alıyor. Yürüme mesafesinde bir plaj mı? Beni de yaz."

"Kızım, aynı," diye kabul ediyorum. "Belki sörf yapmayı öğrenebiliriz. Bu çok harika olur."

"Ben değil," diye araya giriyor Tate, verandanın merdivenlerinden çıkarken ikimizin kollarını birleştiriyor. "New York City, işte geliyorum. Ayrıca, o suda köpekbalıkları var. Köpekbalığı yemi olmaya niyetim yok."

"Dostum, burada köpekbalığı için ve soyulacaksın." Nefesim kesildi. "Ya da araban çalınacak. New York şehri eskiz gibidir."

Ben tam bir köylü kızıyım. Jeep Wrangler'ımı toprak yan yollarımızda ve şehirdeki tek kırmızı ışıktaki sürüyorum. Doğu Florida bundan büyük bir değişiklik olacak. Ama en azından New York City değil. Orada canlı canlı yenirdim. İnsanları o kadar da çok sevmediğimden bahsetmiyorum bile. Şehir onlarla dolu. Ve bahse girerim çoğu da kaba.

"Arabamı bile almayacağım." Homurdanıyor. "Ve sanırım iyi olacağım. Göz yaşartıcı sprey getireceğim."

"Araba yok mu?" Ağzım açık kaldı. "Ölürdüm."

"İyi olacağım. Göreceksiniz." Sanki bizi olduğu kadar kendini de ikna etmeye çalışıyor. "Belki Bethenny Frankel ile ve kanka oluruz."

"Pek olası değil," diyorum bana ters ters baktığını görünce. "Ama yine de belki görürsün. Belki o çılgın sürtük Sonja'yı bile görürsün."

Yüzü tekrar aydınlanıyor. "Hayal edebiliyor musun?!"

"Bu partiye gitmek için iyi olduğuna emin misin?" Harlow kapının önünde dururken konuyu değiştirerek, "Ya o buradaysa?" diyor. "Ya o buradaysa?"

"Evet... senden pek hoşlanmıyor, Mi." Tate'in eli kapı kolunda kalıyor. "Hiç. Hiç."

Şüphesiz burada olacak. Beau -ya da Bama ya da bugünlerde adı her ne haltsa- bu gece maçı kazanmamıza yardım etti. Bu bir futbol partisi. Evet, burada olacak. Muhtemelen *kankalar* tarafından övülecek ve bayanlar tarafından flört edilecek.

İğrenç.

Neredeyse iki yıldır birbirimizi ilk kez göreceğiz. Beni gördüğüne sevineceğine inanmak istiyorum ama sanırım olmayacak. Ama bir kız hayal kurabilir. O beni gördüğünde ve ben onu gördüğümde birbirimizi önemsedığımızı hatırlayacağımızı hayal ediyorum. Belki öpüşürüz. Belki biraz dokunuruz. Sonsuza dek mutlu yaşarız. Hikayenin sonu.

"Öyle olup olmaması kimin umurunda?" Tate'e kalçamla vuruyorum ve onu kapıdan uzaklaştırıyorum. Kapıyı kendim açarak, üniversite öğrencileriyle dolu eve el sallıyorum. "Burada bir sürü parti insanı var. Neden Beau Bishop'la ilgileniyoruz ki?"

"Duyduğuma göre artık Bama adını kullanıyormuş." Harlow omuz silkiyor. "Bence bu ona daha çok yakışıyor. Çok sıcak."

"Çok ateşli. Ve kirli," diye mırıldanıyor Tate. "Ateşli ve kirli."

Gözlerimi deviriyorum. Benim için o her zaman Beau olacak. Kardeşim, Cam'in en iyi arkadaşı. Benim azılı koruyucum. Ortaokulda kıcımlı tokatladığı için birini yumruklayan adam. Ya da kız kardeşiyle dalga geçen bir adamı bayıltan. Aptal bir ergenlik oyunu sırasında birlikte bir dolaba kilitlendiğim çocuk. Yine de kardeşime saygısızlık istemediği için beni öpmedi bile. Kıyameti kopardı ama masum bir şekilde. Ve yarışmayı severdi. Ve futbolu solurdu. Belki aptalım ama birlikte olmamız her zaman kaçınılmaz görünüyordu. Şimdiye kadar.

Bir zincir oluşturup kalabalığın arasından geçerek, terli ve sarhoş kızlarla dolu olmayan bir alan bulmaya çalışıyoruz. Buna arkadaş sistemimiz diyoruz. Partilerde risk olduğunu biliyoruz. Özellikle de üniversite partilerinde. Bu yüzden birbirimizden ayrılmamak için elimizden geleni yapıyoruz.

"Tanrım, hayatımda hiç bu kadar seksi erkek görmemiştim," diyor Tate. "Hepiniz bunu görüyor musunuz? Yani... kahretsın."

Etrafa bakıyorum. Bazı çekici adamlar var, şüphesiz. Ama bir sürü dangalak görünümlü adam da var. Boklarının kokmadığını düşünenler ve

Muhtemelen bir kardeşliğe üyedirler ve kankalarıyla protein shake içmeyi severler ve muhtemelen pantolonlarını çok dar giyerler.

İğrenç.

İçki içmiyoruz çünkü bu bizim için yeni bir ortam ve hiçbirimiz bu gece tuhaf bir psikopat tarafından öldürülmek istemiyoruz. Ama yaptığımız tek şey dans etmek. Bunu yapmak için içkiye ihtiyacınız yok. En azından bizim yok.

Sawetie'den "Best Friend" şarkısı Jason Derulo'dan "Talk Dirty "ye geçerken birlikte hareket etmeye devam ediyoruz. Etrafta kimse yokmuş gibi gülüyor ve dans ediyoruz. Şapkamın altından başım terlemeye başlıyor ve dans etmekten yanaklarımın ısındığını hissediyorum.

Üzerimde beni heykele çeviren çift göz bulacak kadar uzun süre duruyorum.

Beau mutfakta duruyor, etrafı bir grup insanla çevrili. Ama gözleri sadece benim üzerimde ve orada sadece biz varız. Sadece o ve ben. Diğer herkes kayboluyor. Gürültü azalıyor. Ve bir anlığına, iyi olacağımıza dair bir umut belirliyor içimde.

Ta ki boynundaki kaslar gerilene ve çenesi sıkılaşıyana kadar. Ön kapıdan geçip dışarı çıkıyor.

"Hemen döneceğim," diyorum kızlara. Sözlerimi endişeli bakışlarla karşıladıklarında, onlara güven verici bir gülümseme veriyorum. "Ben iyiyim. Ama eski bir arkadaşımı gördüm ve gidip merhaba demek istiyorum. Birlikte olacağımızı söylediğimizi biliyorum ama bana sadece on dakika verin."

"Daha çok *Bama* Bishop'ı görmüşsün gibi." Harlow homurdanır. "Kızım, seni görüyorum."

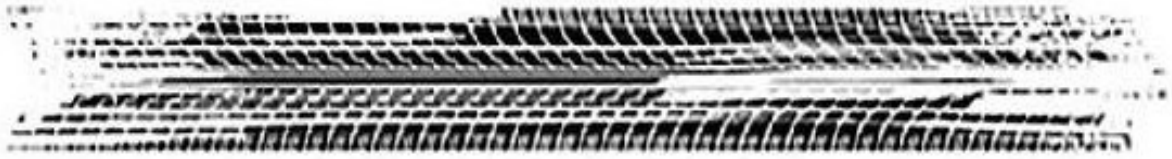
"Beş dakika," diyor Tate sertçe. "Ondan sonra bir arama ekibi gönderiyorum. Bu partide ne tür adamlar olduğunu bilmiyoruz. *Dateline*'i izlemiyor musun?"

"Hayır," diye karşılık veriyorum. "Sadece sen bu saçmalık için yeterince delisin."

Bu küçük eve tıktırılmış insan kalabalığının arasından hızla geçerken kapıyı açıp verandaya bakıyorum.

İşte orada... tırabzana yaslanmış. Siyah gömleği kaslarını sarıyor. Kasları onu son gördüğümde olduğundan çok daha büyük. Kirli sarı saçları kısa ama istesem çekiştirebileceğim kadar uzun. Ama bakışları düpedüz acımasız görünüyor.

Kolları kocaman. Mürekkeple kaplı. Bazıları siyah, bazıları renkli. Vücudu bir tuvale benziyor ve giydiği kıyafetlerin altında hangi mürekkebin olduğunu merak ediyorum.

Bama

Onun burada ne işi var? Florida'da mı?

Daha lise son . Bir üniversite partisinde olmamalı.
Özellikle de görünüyorken.

Bu gece burada ona benim şu anda bakmamaya çalıştığım şekilde bakan tüm erkekleri hayal ederken çenem geriliyor. Onun arkadaşlarını da.

Eminim babası burada olduğunu bilmiyordur.

Ondan daha çok , arar ve onu .

"Şey... bu Beau Bishop değil mi?" diyor yavaşça. "Oops, yani, Bama."

Onu içeri alıyorum. Onu son gördüğümünden beri büyüdüğü kesin. Cılız bacakları daha kalın görünüyor. Göğsünde artık tişörtünü zorlayan daha da şımarık iki tümsek var. Ona yukarıdan aşağıya bakarken, sikim bana ihanet ediyor ve kotumun içinde şişiyor. Uzun, siyah saçları, arkaya dönük şapkasının altından göğsüne doğru sarkıyor.

"Orada öylece durup bana bakmayı mı planlıyorsun? Yoksa merhaba mı diyeceksin?" diye soruyor. "Bugünkü galibiyet için tebrikler bu arada."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak verandadaki tırabzana yaslanmaya devam ediyorum. Karşımdaki melek görünümlü bu yaratıktan etkilenmemek için elimden geleni yapıyorum. "Burada ne yapıyorsun Mila?"

Gözlerimi çekmek istiyorum ama yapamıyorum. Ona ne kadar uzun süre bakarsam, ruhumun derinliklerini o kadar iyi görüyor. Hâlâ kontrolün bende olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Bu sadece bir düşünce olsa bile.

"Kampüsü kontrol etmek için buradayım," diyor kesin bir ifadeyle. Sanki bunu zaten bilmem gerekiyormuş gibi. "Yine de yalan söylemeyeceğim. Buradayken seninle karşılaşmayı umuyordum." Gözlerinin vücudumda ve yüzümde serbestçe dolaşmasına izin vererek çenesine vuruyor. "Ve işte buradasın. Kanlı canlı."

O başka bir şey. Hiçbir erkek onu küçük bir kutuya uslu bir kız olmasını isteyemez. Belki ben hariç. Kendine güvenen. Cesur. Pervasız. İnatçı. Onun ne olduğunun listesi günlerce devam edebilir. Ona asla zarif ya da narin diyemem. Hayır, o çiçek değil. Çiçekler çok yumuşaktır. Mila Hardy bundan en uzak şey.

Verandadan iterek yanından geçiyorum. Dans etmekten göğsü terden parlıyordu. Orada olduğumu bilmeden müzik eşliğinde hareket edişini izledim. Gözleri kapalıydı ve kalçaları sallanıyordu. Çok ateşliydi. Eminim diğer erkekler de bunu fark etmiştir.

Beni her zaman istediği bir sır değil. Ama sonunda ona gerçeği söylediğim geceye kadar hep uzak durdum. Onu sevdiğimi. Çok geçmeden babamın arabası duvara çarptı. Ve her şey lekelenmiş gibiydi. Kirli. Yasaklanmış. Ona eskisi gibi bakamıyorum. Ama aynı zamanda yalan söyleyemem ve hala ona doğru çekildiğimi hissetmediğimi de söyleyemem.

"Beni gördün. Artık evine gidebilirsin," diyorum omzumun üzerinden kabaca.

"Beau, bekle." Bileğimi tuttu. "En azından benimle konuşmayacak mısın? Gerçekten öylece çekip gidecek misin?"

Beau. Bana değil. Bana hâlâ sadece ailemin seslendiği bir isimle sesleniyor. Ve o tatlı, kalın Güney aksanı kendimi yıllardır hissetmediğim kadar evimde hissettiriyor.

Yavaşça dönüp ona bakıyorum. Bana karşı o kadar küçük ki onu kırabilirim. Yine de kırmak istemiyorum. Bu yüzden çok yaklaşmasına izin veremem.

"Evet, sanırım öyleyim." Bileğimi bırakarak beni tekrar durdurduğunda dönmeye başlıyorum.

"Hoşça kal bile demedin, B." Elleri iç geçirdi. "Hiçbirimize."

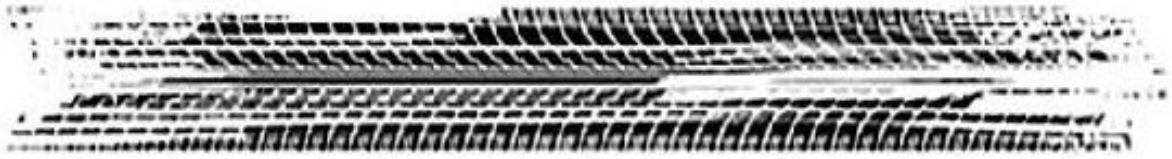
Haklı, daha yeni ayrıldım. Annemin ailesi Florida'daydı ve biz de hemen onların evine gittik ve kendimize ait bir yer bulana kadar onlarla kaldık. Hiçbirimiz babamın varlığına alıştığımız bir kasabada olmak istemiyorduk. Bu doğru gelmiyordu. Veda etmedim çünkü Cam ve Mila'nın babasına karşı doğru düşünemeyecek kadar çok nefret besliyordum. Yarış söz konusu olduğunda her zaman bir kaza ihtimali vardır. Ama kendi babamın cenazesinde Jax'e aynı gözle bakamadım.

"Aş artık bunu Mila. Ben zaten senin arkadaşın değildim," diyorum sık kafalı bir ses tonuyla. "Cam kızdıysa, bu benim sorunum değil."

Saklamaya çalışırken yüzünü kaplayan acıyı . "Doğru... tamam."

Beni iterek eve geri döndü. Onu incitmek istem rağmen, bunu yaptığımda kendimi iyi hissetmedim.

O gözler... üzüntü için yaratılmamışlar. Peki, neden onlara hüznü koymayı bırakamıyorum?

Mila

Tate dikiz aynasından bana bakarak, "Dün gece verandaya koştuğunda ne olduğunu bana hiç anlatmadın," diyor.

Dün gece kampüsün hemen dışında bir otelde kaldık ve bugün, yarın sabah eve dönmeden önce kampüsü biraz daha keşfetmeyi planlıyoruz. Beau'nun sert sözlerine rağmen yine de iyi bir yolculuk oldu. Ve doğrusunu söylemek gerekirse, onunla geçirdiğim ve kalbimi kırdığı berbat anları hiç olmamasına tercih ederim.

"Sadece eski bir arkadaşımı görmek istedim." Omuz silktim.

Beni kollarını açarak karşılamadı. Tıpkı kızların yapmayacağını düşündüğü gibi. Yapmak istediğim son şey, onun bana kendimi bok gibi hissettirmesini tekrarlamak.

Harlow, "Daha çok senin kışın Bama Bishop'ı görmek istemiş gibi," diye mırıldandı.

"Adı Beau," diye düzeltiyorum onu. "Bama, Alabamalı olduğu için yeni arkadaşlarının uydurduğu boktan bir lakap sadece." Gözlerimi deviriyorum. "Ne kadar yaratıcı."

Ona böyle seslenmeyi reddediyorum çünkü taşındığından beri takıldığı tüm kızları hayal ediyorum. Eminim hepsi ona Bama diyor. *Bama Bishop. Yıldız futbolcu. Külot eritici. Duman kralı. Dövmeli tanrı. Kocaman kolları ve yalanabilir karın kasları olan.* Grr ... Eminim bu sürtükler tüm bu düşünceleri düşünüyorlardır. Ben düşündüm.

Bir park yerine çekiyoruz ve Tate koltuğunda dönüp duruyor. "Peki... senden hâlâ nefret ediyor mu? Seni öptü mü? Seks yaptınız mı?"

"Üç dakikalığına falan gitmişim," diye kestirip attım.

"İlk kez seks yaptığımda otuz saniye falan sürmüştü." Harlow omuz silkiyor. "Gerçek hikaye. Gerçekten hiç zevk almadım. Yandı. Ve acıttı. Sonra o, 'Bebeğim, bu çok iyiydi' dedi. " Nefesini dışarı üfledi. "Ben de... 'Bu kadar mı? İşimiz bitti mi?' "

Ona bakıyorum ve o da dudaklarını yana çekiyor.

"Nasıl hissettiğimi hayal edin. Kurabiyemi verdim, otuz saniye kadar canım yandı ve sonra giyinmeye başladı."

"Çok fazla bilgi." Kaşlarımı çatıyorum. "Ve hayır, seks yapmadık. Ya da öpüşmedik." Bir tutam saçımı yüzümden uzaklaştırıyorum. "Ve *nefretin* güçlü bir kelime olduğunu düşünsem de... kesinlikle benim en büyük hayranım değil."

Yalan söylüyorum. Benden tamamen nefret ediyor. Ama bu kelimeleri henüz yüksek sesle söylemiyorum. Çekici olabilirim. Onu geri kazanacağım. Bunu biliyorum.

Ayrıca, aşk ve nefret arasındaki çizgi çok ince. O kadar ince ki, belki de bana karşı gerçekte hangisini hissettiğini karıştırıyor. Sadece bir hatırlatmaya ihtiyacı var, hepsi bu.

"O çok ateşli." Tate elini onun yanağına koydu. "Onu içeri girerken gördüm. Sanki... kocaman olmuş. Ya dövmeleri?" Kızın ağzı açık kaldı. "Beni hemen harekete geçiriyor, kızım."

"Aynı. Ve muhtemelen birden fazla açıdan kocaman," diye mırıldanıyor Harlow. "Kocaman bir c-" si varmış gibi görünüyor.

"Tamam!" Kapımı iterek açmadan önce bağıyorum. "Hadi gidip şu turu başlatalım, olur mu?"

Çünkü Beau'nun ... evet ... düşüncesi kalçalarımı birbirine kenetlememe neden oluyor. Ve en iyi arkadaşlarımla bu konuda konuşmalarını dinlemek onları boğmak istememe neden oluyor.

Tate ve benim arkamdan arabadan inen Harlow, "Winter'ın üniversiteye nerede gideceğini merak ediyorum," diyor. "O kızı özlüyorum."

"Buraya gelmeyi hep planlamıştı," diyorum onlara.

Florida East, Beau'nun kız kardeşi Winter'ın hayalindeki üniversiteydi. Şimdi yakınlarda yaşadıkları için, gelecek yıl buraya gitmesi mantıklı.

"Önce nereye gidiyoruz?" Harlow etrafına bakınır. "Kahve içmeyi düşünüyorum. Şurada şirin bir kahve dükkânı var." Yolun aşağısını işaret ediyor. "Kuzenim ortaya çıktıktan sonra etrafta dolaşabiliriz."

Harlow'un kuzeni Paige burada ikinci sınıf öğrencisi ve bize etrafı gezdirmeyi teklif etti. Hatta okulun ilgimizi çeken farklı bölümlerini kontrol etmemizi bile sağladı.

"Şimdi benim dilimi konuşuyorsun." Tate yürümeye başlar ama arkasına bakar. "Bugün o gün mü, Mi?" Bir kaşını kaldırıyor. "Sonunda bir çift meme büyüüttüğün ve kahveyi denediğin gün mü?"

"Ben denedim, sürtük. Kahve iğrenç bir şey." Burnumu . "Belki sıcak çikolataları vardır."

"Daha iyi bilmesem... senin bir seri katil olduğunu düşünürdüm." Başını sallıyor. "Ya da bir uzaylı. Kim kahve sevmez ki?"

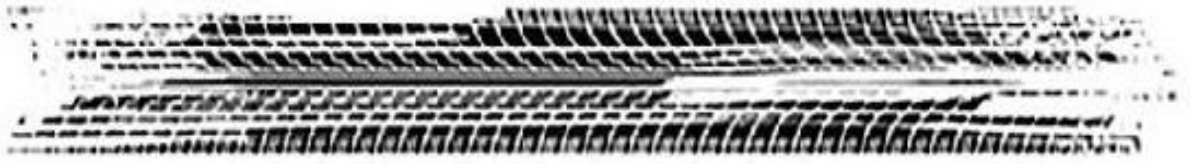
"Evet, pizzayı sevmiyorsun. Şimdi kim seri katil gibi konuşuyor?" Kaldırımda geri geri yürüyorum. Kızlara bakarken kafeye doğru ilerliyorum. "Pizza hayattır. Yani... pizza ile hayatım boyunca yalnız kalmak arasında bir seçim yapmak zorunda kalsam... pizzayı seçerdim."

"Pizza ve iyi bir vibratör!" Harlow bağılıyor. "Hey... aslında kulağa hiç de fena gelmiyor. En azından vibratörler oral seks istemiyor."

"Ve malzemelerini seçip alabilirsin. Erkekler bu şekilde özel olarak üretilmiyor," diye ekliyorum.

Bahsettikleri konularda pek tecrübem yok gibi. Ben lanet bir bakireyim. Hiç öpüşmedim bile. Tate sadece bir erkekle birlikte oldu. İlk erkek arkadaşıyla. Diğer yandan Harlow'un daha fazla tecrübesi var. Ve bunda yanlış bir şey yok. Onun hikayelerinden çok keyif alıyorum.

Sadece doğru kişiyi bekliyorum. Ve doğru kişi Beau Bishop. Sadece önce benden nefret etmeyi bırakmasını istiyorum.

Yalnızca otomotiv teknolojisiyle ilgili bir derece alan öğrencilere ayrılmış olan büyük otomotiv kanadından ayrılıyor, ki ben de lisans derecem bu alanda almak istiyorum. Ancak bir gün kendi motor atölyeme sahip olma umuduyla işletme almayı da düşünüyorum. Kendi arabamın motoru üzerinde çalışmayı seviyorum, bu yüzden bunu yaşamak için yapmak bir rüya olurdu, hatta belki profesyonel sürücüler için bile. Ama dürüst olmak gerekirse, yarışmaya devam edersem, başkalarının arabaları üzerinde çalışmak için fazla zamanım olmayacak. Benimki beni yeterince meşgul edecek.

"Harlow hemşirelik kliniklerinin nerede yapıldığını, Mila da otomotiv bölümünü gördüğüne göre sırada ne var?" Paige Tate'e bakar. "Gelecek yıl okula burada gelmeyeceğini biliyorum ama görmek istediğin bir yer var mı? Bilirsin işte, ne olur ne olmaz."

"Eh... pek sayılmaz." Ellerini kapüşonunun cebine sokuyor ve topuklarının üzerinde sallanıyor. "Doğu Florida'ya alınmak falan yok. Ben sadece New York'a takılıp kaldım. Çocukluğumdan beri hayalimdi."

"Alınmadım," diye kibarca cevap veriyor. "Kafeteryaya bir göz atalım, sonra da futbol stadyumunu görmeye gideriz. Burada futbol *çok büyük bir olay*."

"Bugünlerde futbolcuların egoları da öyle," diye mırıldanıyorum ve hepsi kafalarını bana doğru çeviriyor.

Merakla beni izliyorlar ama sonunda kafeteryaya doğru ilerliyorlar. Etrafta dolaştıkça kendimi burada okurken daha çok görüyorum. Kampüsün kendisi kusursuz derecede temiz; insana güven duygusu veriyor. Palmiye ağaçları tüm araziye kaplıyor ve parlak yeşil çimler her binayı çevreliyor. Yollar kaldırımlar, banklar ve sokak lambaları ile çevrili ve sık sık güzel, özenle dikilmiş çiçekler var. Burası hoşuma giderdi. Seveceğimi biliyorum.

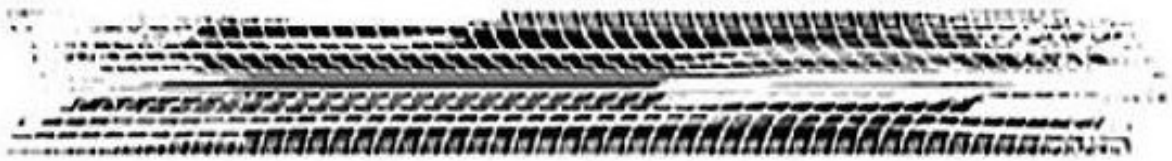
Florida East'teki geleceğimle ilgili birkaç sorun var. Birincisi: babam. Alabama'ya yakın bir yerde kalmamı istiyor. Bu sadece yarış programımız için daha kolay olmaz, aynı zamanda Cam geçen yıl Georgia'ya gittiği için büyük bir alışma süreci oldu. Kardeşim Brooks Üniversitesi'nde başarılı bir hokey oyuncusu. Bu da beni ikinci konuya getiriyor: Kardeşim. Beau'nun yakınında olmamı istemiyor. Büyük ihtimalle Beau'bugünlerde benden ne kadar nefret ettiğini ve bana hıyarlık yapacağını bildiği için. Üçüncü neden ise hem buraya gelmek istememin hem de gelmememin nedeni: Beau Bishop. O bir sorun çünkü buradaki hayatımı cehenneme çevireceğinden korkuyorum. Ailemin her üyesine karşı kişisel bir kan davası var. Ama aynı zamanda, onunla bitmemiş bir işimiz var. İstese de istemese de benimle yüzleşecek ve bu işi bitireceğiz. Korkunç bir kaza için tüm Hardy ailesini suçlamasına izin vermeyi reddediyorum. Ve kısa bir süre önce bana değer veriyordu. Bunu ona hatırlatmak için buradayım.

İlk aşkını unutmazsın. Seni incitmiş olsalar bile.

Bama dedikleri bu adamın kalbini çalacağım. Beni affedecek ve sonra beni bir kez daha sevecek. Ben sert, güçlü bir kadıyım. Önce biraz nefreti kaldırabilirim.

Kafeteryadaki her kabini, boşluğu ve masayı kontrol ettikten, kimin nerede oturduğunu ve hangi yerlerin açık olduğunu öğrendikten sonra stadyuma doğru . Bugün şortum yıpranmış. Atletim de düşük. Ayaklarıma Vans giyiyor olabilirim, ama kendimi seksileştirmek için... Bunu yaptım.

Şimdi, sadece beni fark etmesine ihtiyacım var.

Bama

Hafif bir antrenmanı bitiriyoruz ve herkes sahadan koşarak çıkmaya başlıyor. Bir maçtan sonraki gün antrenmanlar oldukça sakın geçer. Genellikle maç filminin incelenmesi ve oldukça kolay alıştırmalardan oluşur.

"Bishop, geride dur," diye sesleniyor Koç arkamdan.

Lanet olsun. Şimdi ne yaptım ben?

Son birkaç takım arkadaşım stadyumu terk ederken etrafına bakınıyor. Herkes gittikten sonra arka cebinden bir kâğıt çıkarıp bana uzatıyor. "İngilizce edebiyattan sınıfta kalma sınırındasın."

. Yaklaştığımı biliyordum. O dersten nefret ediyorum. İngilizce derslerinden hep nefret etmişimdirBana matematik ya da fen verin çok iyi geçerim. Kitap okumamı ya da ödev yazmamı mı istiyorsun? Olmaz.

"Farkında değildim, Koç," diye yalan söyledim. "Özür dilerim. Notlarımı yükselteceğim."

"Sorun notların değil. Diğer tüm derslerden A aldın." Kağıda hafifçe vuruyor. "Sadece İngiliz Edebiyatı. Onda da koca eşek taşaklarını emiyorsun."

"Ben hallederim." Gömleğimle yüzümü siliyorum. Bu sıcak güneş beni kilisedeki bir fahişe gibi terletiyor. "Bana bir daha sormak zorunda kalmayacaksın."

"Umarım öyle değildir," diyor açıkça. "Belli ki zeki bir çocuksun. Bu işi hallet."

"Evet, efendim." Başımı salladım. "Hepsi bu kadar mı?"

"Hepsi bu kadar." Şapkasını hafifçe çıkarır. "İyi geceler. Yarın antrenman için erkenden görüşürüz. Bu gece peşinden fazla koşmayın."

"bile geçmezdi." Sırıtiyorum.

Konu İngilizce derslerine geldiğinde, her zaman gizli bir silahım olmuştur. Adı Winter ve okumak, yazmak ve tüm bu saçmalıklar için yaşıyor. Bir ara onu arayıp beni bu karmaşadan kurtarması için ikna etmeyi aklıma not ediyorum.

Sahadan çıkıp tünele doğru yürümek üzereydim ki bir grup kız gözüme çarptı. Tüm grup değil, sadece bir tanesi. Başıma bela olmayı kendine hayat misyonu edinmiş biri.

"Onun burada ne işi var?" Nefesimin altında söylüyorum. Onu bir aşağı bir yukarı süzerken yüzümün etkilenmemiş görünmesini sağlıyorum.

Koyu renk saçlarını at kuyruğu yapmış ve hoşuma gitti. Şapkalı dün gecenin aksine, bugün hiçbir şey saklı değil. Bacakları tam teşhirde. Göğüs dekolteli tişörtü de öyle.

Yanlamasına sik beni.

Ondan nefret ediyormuşum gibi görünmemi zorlaştırıyor.

Parmaklıkların üzerinden eğilip el sallıyor. Bana küçük bir sırtıma yapıyor. Ben karşılık vermiyorum. Kaskımı elimde taşıyarak yürümeye devam ediyorum. Konuşmamızdan iyi bir şey çıkmaz. Geçmiş geçmişte kaldı. Tıpkı onun gibi.

Soyunma odasına gittiğimde herkes teker teker dışarı çıkıyor ve sonunda her yer boşalıyor. Soyunduktan sonra suyu olabildiğince sıcak hale getirip vücudumun üzerine dökülmesine izin veriyorum. Ağrıyan kaslarımı rahatlatıyor ve beni terden, kirden ve çimlerden arındırıyor.

Mila Hardy'yi, dekolteli gömleğini ve bronzlaşmış bacaklarını düşündüm.

Elime biraz sabun sıkarak saçıma geçmeden önce vücudumu ovuyorum.

Başımı arkaya eğdiğimde, köpükler saçlarımdan yüzüme doğru akıyor. Yorgunluktan ölüyorum. Çünkü maç ve bugünkü sıcak antrenman arasında, bu duşta durmak bile çok yorucu.

"Yani... bu çok kabaydı," diyor Mila'nın sesi yavaşça. Gözlerim fal taşı gibi açılınca irkildim. "Annenin sana birini görmezden gelmenin hoş olmadığını öğrettiğini biliyorum."

Duvarın üzerinden bakarak ellerimi aletimin üzerinde tutuyorum, onu bankta rahatça otururken görüyorum, daha önce olduğu gibi sırtıyor. Ben aletim ve taşaklarım dışarıda çırlıçıplakken onun erkeklerin soyunma odasında olmasının ne kadar berbat bir şey olduğu konusunda tamamen umursamaz.

"Buraya nasıl girdin? Koç çılgına dönecek." Kaşlarımı çattım. "Sen delirmişsin."

"Çoktan gitti." Sanki çok sıkılmış gibi tırnaklarına bakıyor. "Hadi konuşalım. İyi bir zaman mı?" Gülümsüyor. "Harika! İlk ben konuşacağım. Bana karşı hıyar gibi davranmaya devam etmen berbat bir şey. Nedenini söylemek ister misin?"

Duvarın arkasından bir adım daha attığımda, bakışlarının en ufak bir bocalamasını izliyorum. Eğer o dalga geçmek istiyorsa, ben de oynayabilirim.

Duşu kapatıp dışarı çıkıyorum. Ellerimle kendimi kavrarken, ağzının açık kalmasını ve gözlerinin zar zor sakladığım sıkime takılmasını izliyorum.

"Gördüklerini beğendin mi?" Havlumu alıp yan dönüyorum. Tamamen görünmeme izin veriyorum. Dürüst olmak gerekirse, onun lanet olası dekolte gömleğinin görüntüsü ve onu duşta becerme düşüncesi aletimi sertleştirdi, bu yüzden onu örtmek gerçekten bir seçenek değil.

"Hayır," diye ağzından kaçırıyor, koltuğunda kıpırdanarak tavana bakmaya çalışıyor. "Hiç de değil."

"Güzel." Havlumu belime sarıyorum. "Eğer olsaydın, seni reddetmek zorunda kalmaktan nefret ederdim. Ama artık benim tipim değilsin."

"Ben tahrik olmadım," diye homurdanıyor. "Ve ayrıca, aletin sertliği tipinin ne olduğu konusunda farklı konuşuyor." Kaşları çatılıyor ve sırtıyor. "Görünüşe göre gördüğünden hoşlanan sensin."

Öne doğru eğilerek o lanet gömleğin altını daha iyi görmemi sağlıyor ve sikime daha fazla kan hücum etmesine neden oluyor.

Ona doğru uzanıp dolabımı açtığımda kalçam omzuna değiyor ve titrediğini hissediyorum. Aşağı bakıp omuz silkiyorum. "O memeler de farklı söylüyor, Mi."

Gözleri göğsüne kayıyor ve beyaz gömleğinin altındaki sert meme uçlarını görüyor. Kollarını kavuşturup saklamaya çalışırken yanakları kızarıyor. "Her neyse. Burası cereyan yapıyor."

"Evet, eminim öyledir." Bir kahkaha atıyorum ve gömleğimi başımın üzerine çekiyorum.

Havlumu yere bıraktığımda, sikim tamamen serbest kalıyor.

Kendimi bildim bileli bu hatunla aramızda bir gerginlik var. Cinsel gerilim. Romantik gerilim. Temelde her tür gerilim. Onun bu kadar yakınımda olması, onu duvara karşı becerebileceğim ve kimsenin duymayacağı bir odada olması... bu gerilimi neredeyse dayanılmaz hale getiriyor. Buradan çıkmam lazım.

Bana bakmamaya çalışarak kalın kalın yutkunuyor. Külotumu çekip kot pantolonumu ve ayakkabılarımı alıyorum. Oturduğu yerin arkasına geçip spor çantamı kavriyorum, dolabımdan çekip çıkarıyorum ve kapıya doğru yöneliyorum.

"Beau, dur." Bu bir yalvarış gibi geliyor ve onun ayağa kalkıp bana doğru geldiğini duyuyorum. "Lütfen. Konuş benimle."

Çantamı bırakıp dönüyorum ve ona doğru yürüyüp aradaki mesafeyi kapatıyorum. Eğilerek yüzümü onun yüzüne doğru indiriyorum. "Ne istiyorsun, Mi? Burada olmak sana ne kazandırıyor? Bunların herhangi birini yapmaktan?"

Birkaç kez gözlerini kırıştırırken üzgün görünüyor. "Sadece arkadaşşımla konuşmak istiyorum. Seni özledim."

"Biz arkadaş değiliz," diyorum sertçe.

"Belki benim değilsin. Ama ben hâlâ seninim." Aldığı her nefeste göğsü inip kalkıyor. "Ya da... olmak istiyorum."

Uzanıp tişörtümün üzerinden karnıma dokunuyor, parmaklarını kumaşın üzerinde hafifçe gezdiriyor. Bana her an kaçabilecek ürkek bir köpekmişim gibi davranıyor.

"Buraya seninle konuşmaya geldim," diyor yumuşak bir sesle. "Lütfen?"

Kendime engel olamayıp nefes alıyorum. Onun dokunuşuna karşı koyamıyorum. Hâlâ kontrol bende ama zar zor. Bu kızla ilgili bir şey kontrolümü kaybetmeme neden oluyor. Bundan nefret ediyorum.

Eli karnımın üzerine birazcık düşüyor. Kot pantolonumu neredeyse sıyrıyor ama tam olarak değil. "Her zaman seni düşünüyorum. Ve sanırım sen de beni düşünüyorsun. Senin de benim gibi hissettiğini biliyorum. Bana öyle söyledin."

O çok yakın. Ve beni istediğini söyleyebilirim. Ona sahip olabilirim. Tam burada, hemen şimdi. Tıpkı yıllardır düşündüğüm gibi. Aletimi onun içine öyle bir gömerdim ki, kontrolün kimde olduğunu anlayarak adımı haykırırdı. Ama şimdi farklı. Ve o da bunu biliyor.

"Tribünlerin altındaki o geceyi hatırlıyor musun?" diyor sessizce. "O zaman beni önemsiyordun."

O gecedeki bahsetmesi beni içine çekildiğim zayıf andan kopardı. Beni şimdiki zamana getirdi ve neden ona fazla yaklaşmama izin veremeyeceğimi hatırlattı.

Eğildim, dudaklarım onunkilerden birkaç santim ötede duruyordu. Vücudunun sıcaklığının benimkiyle titreştiğini hissediyorum. Ben onun alanını işgal ederken içinde bir ihtiyaç yaşıyor. "Bana bir iyilik yap."

"Ne olursa," diye fısıldıyor.

"Git," dedim sertçe. "Ve bir daha asla geri gelme."

Birkaç dakika daha ona bakıyorum, yanaklarındaki her çili ve burnunun kıvrımını yeniden hatırlıyorum. Sonra dolgun, somurtkan dudaklarını ve hayal kırıklığı içinde iç çekerken nasıl hafifçe ayrıldıklarını.

Ondan uzaklaşıp kapıya doğru yöneldim. Asla arkama bakmadan.

"Hepimizden sonsuza dek kaçamazsın. Biz bir aileydik. Çok uzun zaman önce de değil. Herkesi suçlayıp kaçmanın sana bir faydası yok." Ben uzaklaştıkça sesi yükseliyor. "Kahretsin, Beau. Neden böyle bir pislik olmak zorundasın?"

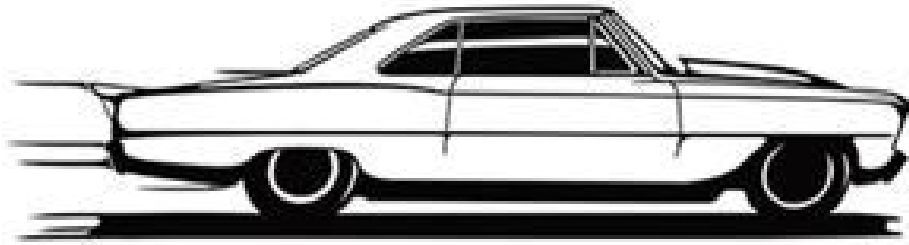
Onu görmezden gelerek kapıyı açtım. Arkamdan çarparak kapanmasına izin verdim. Kamyonetime doğru yürürken, Mila'nın bir gündemle burada olduğu açıktı. Umarım ben

Güçlü kal. Eğer onu affedersem, sonu iyi olmaz. Ailelerimiz arasında çok fazla yük var ve eğer gerçekten benim olduysa Mila'yı kaybetmenin acısını kendime yaşatmayacağım. Çünkü bu sonsuza dek sürmez. Süremezdi.

Güçlü yönlerim basittir-futbol oynamak ve yüksek hızda araba kullanmak. Zayıf yönlerim ise her zaman basit olmuştur-Mila ve bir şey kötü bir fikir olduğunda hayır diyebilmek. Bu kötü alışkanlıklardan biri beni öldürebilir. Diğerleri ise ölmüş olmayı dilememe neden oluyor.

Bir hafta içinde, bizi doğrudan şampiyonaya götürecek oyunu oynayacağım. Şu anda onun gibi bir dikkat dağıtıcıyı kaldıramam. Ki o da tam olarak öyle. Güzel bir dikkat dağıtıcı.

dört

Bama

Bankta otururken başımı öne eğdim. Böyle bir mağlubiyet çok yakıyor. Tahmin ettiğimden çok daha fazla.

Şampiyonluğa ulaşp ulaşamayacağımızı belirleyen maç sona erdi. Bitti. Bitti. .

Ortaya çıktım. Oynadım. Dane de öyle, Kye da öyle. Ama bütün takımı sırtımızda taşıyamayız. Bugün kafaları neredeydi bilmiyorum ama sahada olmadıkları kesin.

Dane'in ikiz kardeşi Weston bugün oynadı ve maçını kazandı. Bu da Brooks U'nun bizi şampiyonluktan eden takımla oynayacağı anlamına geliyor. Bence bunun acısı Dane için daha büyük. Kardeşinin başarması ve kendisinin başaramaması. Kazanmış olsaydık, işimiz çok olacaktı. Brooks yenmesi kolay bir takım değil. Aslında, tüm takım çok güçlü.

Dane maçın sonucunun sorumluluğunun büyük bir kısmını omuzlarında taşıyor. En azından ben öyle hissettiğini düşünüyorum. O bizim oyun kurucumuz ve takım kaptanımız. İtiraf etmese bile, tüm bunların baskısı bazen çok fazla oluyor. İnsanlar her zaman suçlayacak birini arar. Ve çoğu zaman da oyun kurucuyu suçlarlar.

Bu soyunma odasındaki pek çok kişi geleceklerini net bir şekilde görüyor. NFL. Bunu istiyorlar. Yaptıkları her şey için itici güçleri bu. Bu yüzden kazanmak istiyorlar. Bu yüzden bu kadar zorluyorlar. Şu anda kendimi orada görüp görmediğimi bilmiyorum. Geleceğe baktığımda, sadece boş görünüyor.

Boş görünüyor çünkü yarışmayı özledim. Ama geleceğimin orada olduğundan da emin değilim.

Bu bir gün düşünmeyi bırakacağınız bir şey değil. Bazen rüyalarım girer. Tıpkı koşucuların koştuğu gibi. Ya da balıkçıların olta atması gibi. Böyle bir şeyi sevmeyi öylece bırakamazsınız.

Mila'yı görmek beynimi geçmişe götürdü. O, Winter, Cam ve ben birbirimizden ayrılamazdık. Fazla bir şey olmayan bir kasabada yan yana büyürken

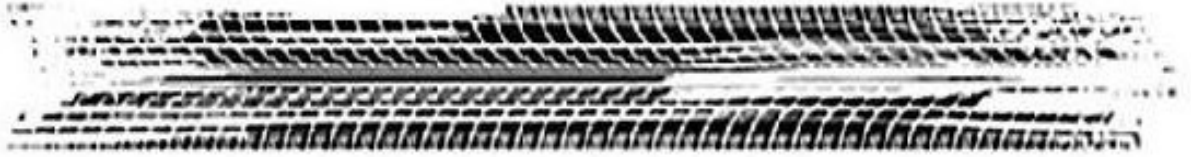
hep bir şeylerin peşindeydik. Mila kanımdan değildi ama ailemdendi. Onu her şeyimle korudum.

Hâlâ yarıştığını biliyorum çünkü onu gördükten sonra sosyal medyada araştırdım ve hemen etiketlendiği videolar gözümün önüne geldi. Görünüşe göre YouTube'da kendi kanalı var ve burada kendini yarışırken ve arabası üzerinde çalışırken filme alıyor. Ve gördüğüm kadarıyla, ortalığı kasıp kavuruyor ve isimler alıyor. 1966 model bir Chevy Nova'sı var, tamamen öldürülmüş. Siyah araba, siyah camlar, siyah jantlar.

Kafamda bir sürü düşünce dolaşıyor. Onunla ilgili. Yarış. Futbol.

Bu geceki mağlubiyet berbat. Ama yarın yeni bir gün. Ve beni neşelendirecek bir şey biliyorum.

Annem muhtemelen bunun için beni öldürecek olsa bile.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Kye etrafına bakmıyor. "Koç'la başın belaya giremez mi?"

"Bize bir şey olmaz. Eroin ya da kokain kaçakçılığı yapmıyoruz. Drag pistindeyiz." Ondan Dane'e bakıyorum. "Hepiniz çok gerginsiniz."

Dragway Florida-Georgia hattında. Hardy'lerin burada olmayacağına dair büyük umutlarım var. Genellikle Alabama, Mississippi ve Louisiana'da yarışlar. Ama şimdi buraya da gelmeleri mümkün. Bu gece oldukça büyük bir etkinlik var. Kazanan evine 15 bin dolar götürecektir.

Son duyduğuma göre Mila'nın babası Jax artık yarışmıyormuş. Söylentilere göre, kazadan beri direksiyon başına geçmemiş. Ama eminim Mila ile seyahat ediyor ve ona yardım ediyordur. Cam hiçbir zaman yarışlara katılmadı. Bazen giderdi ama yarışın kendisinden çok sonrasındaki partileri önemserdi. Bir de kadınları. Yürüyen her şeyin peşinden koşardı. Kız kardeşinin düşüncelerini beynimden uzaklaştırmak için arada sırada birkaç ilişkiye girdim ama işe yaramadı. Romantik olarak onunla birlikte olamasam da, en azından onu güvende tutmayı kendime görev edindim.

Babamın kaza yaptığında içinde bulunduğu araba tamamen hurdaya dönmüştü. Florida'daki evimizin arka tarafındaki bir ahırda, mavi bir muşambayla örtülü olarak duruyor. Ama aynı zamanda bana üzerinde birlikte çalışacağımız bir araba da verdi. Bir tanesi neredeyse

Tamamlandı ama hiç yarıştırmama şansımız olmadı. 69 model Camaro. Annem tek bir şartla bende kalmasına izin verdi, o da yarışmamamdı. Bazen anneme uğrar ve motoru biraz ayarlardım. Yağını değiştirir ve her şeyi çalışır halde tutardım. Ama hiç piste çıkarmadım.

Bu geceye kadar.

Annem hemşire ve gece vardiyasında çalışıyor. Neyse ki yarın sabaha kadar evde olmayacak. Kız kardeşimi aradım, o da evde değildi. Onu telefonda yakaladığımda, bana özel ders vermeye ikna ettim. İsteksizce de olsa kabul etti.

Gizlice girdim, arabayı babamın römorkuna yükledim ve çıktım. Bunun gibi yarış arabaları uzun mesafeler boyunca yolda gitmek için yapılmamıştır. Drag pistinde hızlı gitmek için yapılmışlardır ve sonra başka bir tur atmadan önce motorun soğuması için zamana ihtiyaçları vardır.

Çok uzun zamandır yarışmadım. Ve bu arabanın pistte ne yapacağını bilmiyorum. Sola çekebilir. Kalkabilir. Patinaj yapabilir. Olabilecek pek çok şey var ve benim lehime değil.

Ama babamın bir hayali vardı. Bu arabanın bir gün gerçek bir rakip olacağını düşünüyordu. O öldüğünden beri, kendimi tamamen kaybolmuş hissederek etrafta dolaşıyorum. Bu gece onu süreceğim. Ve umarım, hayatımda gerçekten ne yapmak istediğime dair çeşit açıklık getirir.

"Kendimi çok resmi ve boktan hissediyorum." Dane kamyonun kapısını iterek açıyor ve arkamızdaki büyük, kapalı treylere bakıyor. "Sanki televizyondaki *Sokak Kanunsuzları*'ndan biriymişim gibi."

Kapalı karavanın kapısını açıp aşağı çekiyorum ve ellerimi birbirine siliyorum. "Arabaların yüz kırk ila yüz elli hızla ilerlediğini görene kadar bekle." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bağımlısı olacaksın, tıpkı benim gibi."

Arabayı boşalttıktan sonra golf arabalı bir adam sürücülerin yanına geliyor. Sıksa, uzun bir sakalı var ve benden bile daha fazla dövmesi olabilir.

"Sürücüler toplantısı, beş dakika. Hemen kuleye gidin," diye sonra bir sonraki treylere doğru yola çıktı.

"Yani... Şunu söylemeliyim ki, son yirmi dört saat ne kadar berbat geçtiyse," diyor Kye, "ki inanın bana, şampiyonluk şansımızı kaybettiğimizden beri öyle geçti-"

"Sadede gel, sik kafalı." Ona bir bakış attım. Maçı kaybetmenin acısı hâlâ tartışılmayacak kadar taze.

"Sadece şunu söyleyecektim, kaybetmek gerçekten berbat olsa da, bu beni neşelendiriyor." Drag pistinin pit alanındaki düzinelerce kamyon ve römorka bakıyor. "Bu harika, dostum. Bunu yaptığını bize neden hiç söylemedin?"

"Çünkü lise birinci sınıftan beri kullanmadım." Eğilip lastik basıncını kontrol ediyorum. "Ve eğer annem burada olduğumu öğrenirse, muhtemelen beni kendi elleriyle öldürür." Bazı yarışçıların kuleye doğru yöneldiğini görünce ayağa kalkıyorum. "Bir dakika içinde döneceğim."

Kısa mesafeyi yürüyorum ve geniş bir daire şeklinde duran bir grup adam görüyorum. Ortadaki adamın elinde bir kase vardı. Kimin kiminle yarıştığını belirlemek için içinde sayılar olduğunu biliyorum.

Bana bakıyor ve elinde bir pano tutan başka bir adama başını sallıyor. "Herkes bu mu?"

"Hâlâ Bayan Mila Hardy'yi özlüyorum," diye söyleniyor. "Göstermesi için ona birkaç dakika daha verelim. O ve babası bugün Alabama'dan buraya kadar geldiler."

"Bu saçmalık. Kimseyi beklemiyorum," diye bağırıyor kalın Louisiana aksanlı, göbeği gömleğinden dışarı sarkan kızıl sakallı adam. "Biz burada... isim çekiyoruz."

"Aww... şu lanet turşunu sakınleştirir misin, Huey? Ben buradayım." Mila saçlarını atkuyruğu yaparak çembere katılıyor. "Yüce Tanrım, bugün ne kadar huysuzsun, değil mi?"

Bir şeyler homurdanıyor ama gibi görünüyor.

Yarış ustası teker teker gelip bize çip çektiriyor. Mila'yı almamayı umuyorum. Babalarımız birbiriyle yarıştı ve biri öldü. Aynı şeyin bizim başımıza gelmesini istemiyorum.

Arada bir ona bakıyorum. Ama çok şaşırdım, bana bakmıyor bile.

Güzel. Belki onu soyunma odasında yalnız bıraktığımda ipucunu almıştır.

Sonunda koca göbekli adamın kendisini çizdim. Ve istediğim şerit seçimini bile yaptım.

Yürümeye başladığımda, Mila'nın arkasını dönüp geriye doğru yürümeden önce önümdeki kışını fark ediyorum.

"İyi şanslar, Beau-Beau." Bana bir öpücük kondurduktan sonra dönüp karavanına doğru yürüdü.

İşte böyle zamanlarda arkadaşlarımın olmamasına seviniyorum. Onlara Mila'nın kim olduğunu söylemek ya da ona neden katlanamadığımı açıklamak

çok garip. Ayrıca, muhtemelen onu kontrol edeceklerdir. Araba yarışı yapan bir hatun. *Hızlı* arabalar. Hangi erkek ona bakmaz ki?

Sıralamada üçüncü olarak yarışıyorum. Ama başlamadan önce, her birimiz bir test geçişi yapacağız.

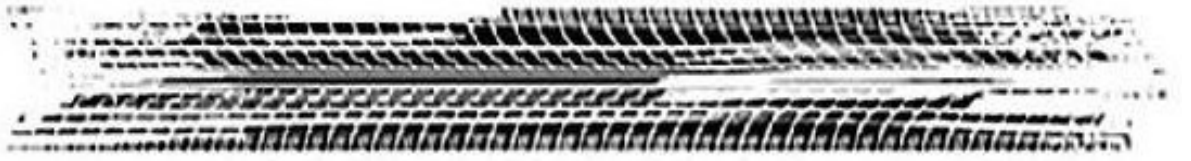
Bu arabayı hiç yarıştırmadığım için bu çok önemli.

Karavana geri dönüyorum, içeri giriyorum ve öndeki küçük kapağı açıyorum.

Eski yarış takımımı çıkarıp havaya kaldırdım. Bana asla uymayacak. İki yıl öncesine göre çok daha büyüğüm.

Benimkinin yanında asılı duran takım elbiseye bakarak iç geçirdim. Babamın yedek takım elbisesi. Bu beni ne kadar üzse de... o bunu benim almamı isterdi. Kot pantolonumun üzerine çekerken, sanki şu anda yanımdaymış gibi hissediyorum.

Araba yarışı ve top oynamak benim için her şeyi bastırabilir. Mila Hardy dışında. Ondan kaçış yok.

Mila

Beau'nun test geçişini izliyorum. Muhtemelen umduğu kadar iyi gitmemesine şaşırmadım. Pistin yarısında araba sola çekiyor ve duvardan uzak tutmak için gazı kesmek zorunda kalıyor.

Korkarak araba kullandığını söyleyebilirim. Ailesinin geçmişine rağmen neden korkmasın ki? Sadece burada olduğu ve denediği için onu alkışlıyorum.

"Anlayacaktır. Sırf herkesi korkutmak için numara yapsa bile şaşırmam," diyor babam kalp krizi geçirmiş kadar ciddi bir şekilde ve şapkasını eğerek. "Bu çocuk gözleri kapalı araba kullanabilir. Hep yapardı."

Babam Beau'yu hâlâ çok seviyor. Beau onu sevmese bile. Beau'yla yakınlaşmamı istemiyor çünkü bana zarar verebilir. Mesele şu ki, ona izin verirdim. Beau'yla gerçek bir şansım olsaydı, çektiğim acıya değerdı. Uzun sürmese bile.

"O kadar emin olma." Yarış pantolonumu taytımın üzerinden çekip içine giriyorum. "İki yıldır araba kullanmıyor. Ve o araba... yepyeni bir bebek gibi. Birbirlerine yabancılar. Ona alışması için zamana ihtiyacı var."

"Babası her an her arabaya atlayabilirdi, Mi, ve o kor ışıklar yandığı anda arabayla bir olurdu. Her zaman kazanırdı." Gözleri hüzünleniyor. "Bishop çocukları direksiyon başına geçmeli."

"Sen de öyle," diyorum soğukkanlılıkla. "Ama bunun yerine beni gezdiriyorsun, bozulduğunda tamir ediyorsun, motoruma ince ayar yapıyorsun. Ve benim saçmalıklarına katlanıyorsun."

Bana el salladı. "Ben yaşlı bir sikiciyim. Şimdi senin zamanın, benim değil. Yolculuğa eşlik ettiğim için mutluyum."

Özlüyor. Özlemek zorunda. Ama Dusty öldükten sonra babam karanlık günlerini yaşadı ve bir daha asla drag arabasının direksiyonuna geçmedi. Sanırım bunu düşünmeye dayanamıyor. Yarışmak istememi desteklediği için mutluyum. Yarışmak hava gibidir. Onsuz yaşayabilir miyim bilmiyorum.

"Birazdan kalkıyorum. Kemer takma zamanı." Kaskımı aldım ve arabama doğru yöneldim. "Bu gece eve on beş bin dolar daha zengin dönmek istiyorum. Bu gece eve on beş bin zengin dönmek istiyorum."

Gelecek yıl üniversite için kitaplar ... vay be." Yüzümü buruşturarak başımı salladım. "Alabileceğim tüm paraya ihtiyacım var, baba."

"Annen ve benim sana bu konuda yardımcı olacağımızı biliyorsun," diye tersliyor. "Sadece çok gururlusun."

Yarışlardan ve YouTube kanalımından aileme yarıştığım arabanın ve karavanın parasını ödeyebildim. Babam paramı almak istemese de, almazsa ateşe vereceğimi söyledim. Ciddiydim de. Paramı almalarını istedim. Babam iyi kazanıyor ama ailem zengin değil. Ve üniversite söz konusu olduğunda, kazancımın okul harcımı ödememe yardımcı olması umuduyla YouTube kanalımı yönetmeye devam etmek istiyorum. Tüm birikimlerini benim eğitimim için harcamalarını istemiyorum. Ben hafta sonları yarışabileyim diye bir buçuk yıl boyunca seyahat ettiler. Bunu takdir ettiğimi bilmelerini istiyorum.

Koltuğuma tırmandım ve kendimi bağlamadan önce kulak tıkaçlarımı taktım. Babamın yardımıyla tabii ki.

Bana zamanki gibi "Canlarına oku, Mi." dedi.

Kaskımın tepesine vuruyor ve yumruğunu uzatıyor. Benimkini ona çarparak arabayı çalıştırıyorum ve başlangıç çizgisine doğru ilerliyorum.

Arabamın iyi yanı, son teknoloji güvenlik özelliklerine sahip olması. İş buna gelince, hiçbir şeyden cimrilik etmedik. Takla kafesim Maine'de bu konuda uzmanlaşmış bir kaynakçı tarafından yapıldı. Kıyafetim yangın geciktiricili. Yangın söndürme sistemim var. Yani motorum alev alırsa, bir kolu çekebilirim ve o da yangını söndürür. Liste uzayıp gidiyor. Babam en iyi arkadaşını kaybetti. Benim en iyi arkadaşım babasını kaybetti. O anda hepimiz biliyorduk ki, eğer herhangi birimiz bir daha yarışacaksak... bunu mümkün olduğunca güvenli bir şekilde yapacaktık.

Çizgiye doğru ilerlerken, parlak yeşil-siyah arabanın yanıma geldiğini görüyorum. Bu araba hızlı. Ama ben daha hızlıyım. İyi, temiz bir A'dan B'ye geçiş yapabildiğim sürece - çok süslü bir şey değil - bu çantada keklik olmalı.

Önce kırıların içine girip ağacın üzerindeki ampulleri yakıyorum. Neyse ki kısa süre sonra o da yaktı. Kırıslara çarpmaktan ve yanınızdaki adamın da aynısını yapması için sonsuza kadar beklemek zorunda kalmaktan daha kötü bir şey yoktur. Motorlarımız çalıştığı her saniye daha da ısınıyor. Bu yüzden beklemek onlar için iyi değildir. Yarışlara katılmayanlar bu canavarların ne kadar huysuz olduklarını anlamazlar. Onları aynı tutmak için ne kadar bakım yapılması gerektiğini. Drag yarışları yüreği zayıf olanlar için değildir.

Şöyle ifade edeyim. Eğer gerçekten *kazanmak* istiyorsanız, drag yarışı yüreği zayıf olanlara göre değildir. Zor iş, özveri ve son derece zaman alıcıdır.

Bir sonraki köz seti yanıyor ve ben sabırla yeşilin yanmasını bekliyorum. Ve yeşil yandığı anda trans freni bırakıyorum ve arabam temiz bir kalkış yapıyor.

Her zaman çok heyecanlıdır. Bunu kaç kere yaparsam yapayım, başka hiçbir yerde bulamayacağımı bildiğim bir haz var. Diğer adamı hiç görmüyorum, gerçi çok geride olmadığından eminim. Ve havalandıktan birkaç saniye sonra sona ulaştığımda, paraşütümü çekip yumruğumu havaya vuruyorum. Resmi açıklamayı duymamış olsam bile kazandığımı biliyorum.

Bu gece Bama Bishop'ı saf dışı bırakan kişi olmak istemiyorum. Ama sonunda o ve ben karşı karşıya gelirsek, haklısın yaparım.

Geri dönüp kalabalığa doğru ilerlerken gördüğüm hemen herkes beni alkışlıyor. Son birkaç aydır babam ve ben burada sık sık yarışıyoruz. Yarıştığım adam ta Massachusetts'ten geliyordu. Onun şanssızlığı, burada pek hayran kitlesi yok.

Park edip iner inmez takım elbisemin fermuarını yarıya kadar açıp belimden aşağı sarkıtıyorum. Az önce dövdüğüm adamın karavanını bulup yanına gidiyorum.

"İyi yarışlar." Elli , tuzlu ve biberli saçları olan adama elimi uzattım.

Elimi tutuyor ve sıkıyor. "Sen de öyle. Tebrikler." Sırıttıyor. "Yalan söylemeyeceğim. İlk turda seninle yarışacağımı öğrendiğimde heyecanlanmadım. Çocuklarım senin YouTube kanalını izliyor." Karavanı işaret ediyor. "Büyük hayranınızlar. Şimdi ben de öyleyim."

Tam o sırada, on ya da on bir yaşlarında görünen bir oğlan ve bir kız dışarı çıkar.

"Vay canına, baba. Az önce Kraliçe Mila'dan dayak yedin," diye bağıyor kız.

Siyah şapkasına ve pembe kapüşonuna hayranım. Benim minyatürüm gibi.

Onlara doğru el sallıyor. "Bunlar benim geveze çocuklarım, Benny ve Bella."

"Tanıştığımıza memnun oldum. Ama babana karşı nazik ol." Göz kırıpıyorum.

"Aslında çok geride değildi."

"Ne içiyorsun sen?" Çocuk başını sallar. "Onu o yola sen sürükledin."

Pek çok yarışçının kullandığı bu cümleye kahkahalarla güldüm. Ancak babası o kadar da etkilenmiş görünmüyor.

"Ağzından çıkana dikkat et, Benny."

"Üzgünüm." Omuz silkiyor.

Bella neredeyse aşağı yukarı zıplıyor. "Benim küçük bir dragster'im var. Ama bir gün senin kadar hızlı olmak istiyorum." Cebinden bir Sharpie kalem çıkarıyor. "Kapüşonumu imzalar mısın?"

"Tabii ki." Etrafında dönerken ondan alıyorum.

Ünlü olmaktan çok uzağım. Ama itiraf edeyim, genç kızların videolarımı izlediğini bilmek bana büyük gurur veriyor. Kızlar erkeklerin yapabildiği her şeyi yapabilir. Ama biz daha iyisini yaparız.

Kalemin ucunu kumaşa bastırarak, deneyimli bir kadın yarışçının bana küçükken söylemiş olmasını dilediğim bir şey yazıyorum.

*Bella, çocukların seni hayallerinden uzaklaştırmasına izin verme. Sıkı çalış.
Ortaya çık. İşini bitir.*

-Mila xx

Benny arkasını döndüğünde kalemi ona geri vermeye başlıyorum.

"Benimkini de imzala!"

"Benny, bu nazik kızdan tişörtünü imzalamasını istemenin bir yolu var mı?" diye homurdanıyor babası.

"Özür dilerim. Lütfen gömleğimi imzalar mısınız?" diye mırıldandı ve ben kıkırdadım. "Elbette." Kalemi gri gömleğine bastırıyorum.

Benny, babanı dinle. O iyi bir adamdır.

-Mila xx

Babası mesaja gülüyor ve çocuklar bana teşekkür ediyor.

"Hepinize iyi geceler." Gülümsüyorum ve el sallayarak veda etmeden önce işaretçiye karşılık veriyorum.

Ben yürürken, Beau'nun yarış için başlangıç çizgisine doğru ilerlediğini görüyorum.

"Şey... bu ilginç olacak," diye mırıldandım.

Onu yok saymıyorum ama son haftalarda, aylarda ya da yıllarda yarış pistlerinde koşturmadı. Bir gün yarışmak istediğine karar vererek ortaya çıktı. Büyüklük bir gecede olmaz. Arabamın içini dışını biliyorum. O henüz içinde olduğu arabayı tanımıyor. Bu zaman alır. Çok ama çok zaman.

Soyunma odasına dalıp onu beklediğim gün ne kazanmayı bilmiyorum. Yaptığım en akıllıca hareket değildi. Şimdi onu çıplak gördüğümde, görüntü beynimden çıkmıyor. Her şeyi gördüm. Her şeyi. Her şeyi. Her şeyi. Her şeyi. Bacaklarının arasında asılı duran devasa silahı bile. Ve tam da şüphelendiğim gibi, çok büyüktü. Çünkü tabii ki onun kadar mükemmel bir adamın küçük bir pipisi olamazdı. Hayır, Tanrı ona bu kadar kötü bir özellik veremezdi, değil mi?

Beni aval aval bakarken yakalayınca o da sırttı. Ki ben de tam olarak bunu yapıyordum. Lanet olası gözlerim bana ihanet etti. Tüm vücudum ihanet etmişti. Kocaman kollarını, kızgın dövmelerini ve muhteşem sırt kaslarını içime çekiyordum.

Her şey değişmeden önce, Beau nazik ve komikti; mürekkebi yoktu ve aslında benden hoşlanıyordu. Görünüşe göre, Beau gitti ve Bama benden nefret eden, yaşayan, nefes alan bir pislik.

Belki de kaza gecesi yarıştan çıktıktan sonra, babası ölmeden önce, gizlice birkaç bira içtiğini unutmuştur. Beni yarış pistinin tribünlerinin altına çekti ve yıllardır bana aşık olduğunu itiraf etti. Başparmağıyla yanağımı okşadı. Parmakları saçlarımı yüzümden süpürdü ve avuç içi kalçamı kavradı. Ama dudakları neredeyse dudaklarıma değecekken Cam yanımızdan geçti, neredeyse bizi fark edecekti. Beau geri çekildi ve gitti. Yine de... her zaman duymak istediğim sözleri yüksek sesle söylemişti. Belki hafızası bulanıktı ama beni sevdiğini söylemişti. Ve ben bunu söyleme fırsatı bulamamış olsam da, o benim de onu sevdiğimi biliyordu.

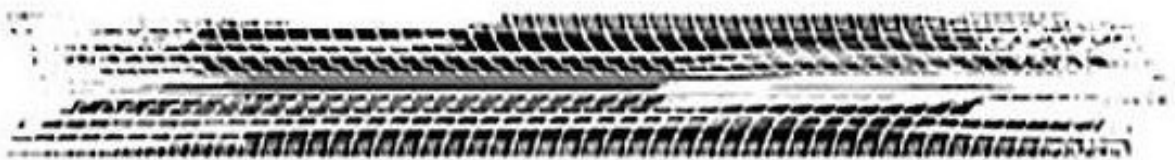
Hâlâ da öyle.

Oraya gitmeye karar vermeden önce bahar başında Florida East kampüsünü bir kez daha ziyaret edeceğim. Onu içinde bulunduğu cehennem transından çıkaracak bir şeyler yapabileceğime eminim. Beni tekrar görmesini sağlayacağım. Benden kısa süreliğine daha fazla nefret etmesine neden olsa bile, sonunda... beni istediğini hatırlayacak.

Sonuçta, hiçbir şey bir erkeği gizlice sevdiği kızın en iyi arkadaşıyla öpüşmesini izlemek kadar kızdıramaz.

İki şekilde olabilir. Bir... bu onu *Mila'dan nefret etme* olayına daha da iter. Ya da iki... Kıskanır ve sonunda karşılık verir.

Umarım ikincisidir.

Bama

İlk turu kaybettim. Arabanın ayarı çok fazlaydı ve pistte yolun çeyreğine geldiğimde duvara doğru gitmek istedi. Bu araba iki yıldır garajda duruyordu. bir üzerinde çalışıyordum ama tekrar dışarı çıkarmadan önce ciddi bir bakıma ihtiyacı vardı.

Kazansam da kaybetsem de, bu gece burada olmak bir şeyi ifade ediyordu. Geri döndüm. Futbol sezonu bitti, antrenmanlar dışında. Yani, gidebileceğim kadar yakın bir yarış olduğunda, gideceğim. Umarım Koç bunu öğrenmez. Nedense, bu konuda o kadar heyecanlanacağını sanmıyorum.

Arabayı ve Kye ile Dane benim kamyonetime bindiler.

Karavanın kapısını son bir kez kontrol ederken Mila'nın sesini duyuyorum. Sesi takip edince onu, babasını ve birkaç erkeğin daha kendi aralarında konuştuğunu görüyorum.

Zahmetsizce uyum sağlayarak onlarla şakalaşıyor. Pist açıkça onun evi.

Köklerini kazmış ve . Ben mi? Burada kendimi dışlanmış gibi hissediyorum.

Beni fark edince yanıma gelmeye başladı. Babasının onu yakından izlediğini görüyorum ama onu takip etmiyor. Bu gece birkaç kez yanımdan geçti ama benimle hiç konuşmaya çalışmadı. Muhtemelen en son konuştuğumuzda ona katil dediğim içindir.

"Bir dahaki sefere onu çözersin." Ellerini kapüşonunun ön kısmına sokarak karavana doğru başını sallıyor. "Muhtemelen bu geceki geçişlerden bazı iyi veriler elde etmişsindir."

"Evet, sanırım," diyorum düz bir sesle. En başta buraya neden geldiğinden emin değilim. "Sadece düz gitseydi, memnun olurdum."

"Eğer kurbağaların kanatları olsaydı, kışlarını yere çarpmazlardı." Omuz silkiyor, neredeyse gülecektim ama kendimi tuttum. "Lastik basıncınızı kontrol etmeyi denediniz mi? Çok küçük ve önemsiz görünüyor ama arabanın çekişini şu ya da bu şekilde etkileyebilir."

Gerçekten yardım etmeye çalışan birinden nefret etmek zordur. O hep denedi. İlk ayrıldığımda, aylarca mesaj attı ve aradı. Cam hiç aramadı. Babasına karşı kendimi kaybettikten sonra bile. Mila'nın ailesi birbirine sıkı sıkıya bağlı. de yanımda olmak istedi. O istedi ama ben izin vermedim. Hâlâ da vermeyeceğim.

"Bir yolunu bulacağım." Gözlerimi kısıyorum. "Ve bulduğumda, hazır ol. Sana buralarda kraliçe diyebilirler ama seni tahtından çok hızlı indireceğim."

Saçlarını tuttuğu yerden çıkarmış. Uzun, koyu renk saç telleri yüzünün etrafına ve sırtına dökülüyor.

Onu yarış kıyafeti içinde görünce sikim kalktı. O nadir bulunan bir mücevher. Yanından geçerken her orospu çocuğunun baktığı biri. "İkimize de yetecek kadar kron var, *Bama*." O

sırıttıyor. "Ayrıca sen bir kraliçeden çok bir prensessin."

Ciğerlerimdeki nefesi dışarı üfleyerek bir gülümsemeye karşı koyuyorum. Ne olursa olsun, her zaman bir geri dönüşü olacaktır.

Geriye doğru birkaç adım atıyor. "Aracın güzelmiş. Ama Kuzgun'la kapışmaya hazır değil. En azından henüz değil."

Göz kırparak arkasını döndü ve uzaklaştı. Gözlerimi onun kışından çekip kendimi kamyonetime doğru yürümeye ve onu takip etmemeye zorluyorum.

Kapıyı çekip açarak atladım ve arkamdan kapattım.

"Kardeşim, yüzünü göremedim ama konuştuğun kızın... kızı güzel görünüyordu." Kye elinin tersiyle koluma vurdu. "Ayrıca kız yarış pistindeydi. Bu çok seksi."

En iyi arkadaşım Mila'nın kışından bahsettiğinde çenem geriliyor. Başka birinin ona o şekilde baktığı düşüncesi beni sinirlendiriyor.

"Sadece pistte değildi. Tüm etkinliği kazandı, seni aptal." Ona yan gözle bakıyorum. "Tıpkı diğer bir sürü yarışta olduğu gibi."

"Dayyyum." Ellerini birbirine sürtüyor. "Bu çok ateşli."

"Şu bayılan Nova o muydu?" Dane şaşırmış görünüyor. "Lanet araba çok hızlı. Ona ne diyorlardı? Karga falan mı?"

"Kuzgun. Kuzgun," diye cevap veriyorum, kayıtsız görünmeye çalışarak. "O şımarık bir velet. Babası ona o arabayı yaptı ve yarışmak için her yere götürüyor. Biri sizin için tüm motoru hazırlarken kazanmak zor değil."

Yalan söylüyorum. Kuzgun'un yapımında babasına her adımda yardım ettiğini biliyorum. Tıpkı onun da motor üzerinde en az babası kadar bildiğim gibi. Sahip olduğu takipçi sayısına bakılırsa, ilk etapta ona o arabayı ayarladıkları için ailesine geri ödeme yaptıysa şaşırmam. Ama ya Mila'dan nefret ediyormuş gibi yapacaksınız ya da onu seveceksiniz. Ve ben henüz onu sevdiğimi itiraf etmeye hazır değilim.

Raven ve Mila birbirlerine mükemmel bir şekilde uyuyor. Arabanın siyah dış yüzeyi ve Mila'nın siyah saçları, tipik siyah gömlekleri ve siyah paten ayakkabıları ile

Araba ve o neredeyse ikiz gibiler. Ve o araba da Hardy ailesinin lanet bir üyesi gibi.

"Çok açım; bir ineğin kıcını bile yiyebilirim." Dane arka koltuktan iniyor. "Bu gece yardım ettim. Bana yemek borçlusun."

"Aynen. Profesyonel bir pit ekibinde olmak zor iş."

"Profesyonel mi?" Gülüyorum. "Hiç de değil. Ama tamam, McDonald's olsun." "Cimri herif," diye mırıldandı Dane.

"Gerçekten. Biftek istemiştin," diye Kye.

"Böyle devam ederseniz size büyük bir kızartma bile ısmarlamam," diye uyarıyorum ve ikisi de susuyor. "Yine de bu gece yardım ettiğiniz için teşekkürler." Onlara çenemi sallıyorum. "Size elli dolarlık biftek falan almıyorum ama gerçekten minnettarım."

"İğrençti." Dane pencereden dışarı bakıyor. "Eskiden bunu yaptığını bilmediğimize hâlâ inanamıyorum, Bam. Çok tatlısın."

Bir dakika boyunca sessiz kaldım, bir sonraki sözlerimi formüle etmeye çalıştım.

"Babam hayattayken her hafta sonu yarışa giderdi." Elimi tembelce direksiyona koyuyorum. "Bu gece yarıştığım arabayı... o ve ben birlikte yaptık."

"Vay canına. Hiç bilmiyordum." Kye bana baktı. "Baban tam bir baş belasıymış gibi görünüyor."

"Öyleydi."

Arkadaşlarım babamın bir araba kazasında öldüğünü biliyor. Sadece drag yarışı yaparken olduğunu bilmiyorlar.

"En iyi arkadaşıyla yarışırken öldü." Kalın kalın yutkunuyorum. "O geceden beri yarışmadım."

"Neden şimdi, dostum?" Dane yumuşak bir sesle. "Sormamın sakıncası yoksa. Riskli bir spor gibi görünüyor."

Sokak lambalarının kamyonun yanından geçişini izliyorum.

"Dünkü maçı kaybetmekle ilgili bir şey... Bilmiyorum." Omuz silkdim. "Sanırım hayal kırıklığından kaçmam gerektiğini hissettim. Ve burası her zaman benim kaçış yerimdi. Her şey için." Hafifçe gülüyorum. "Bu gece eşek siki yalamış olmam çok kötü."

"Bir dahaki sefere onları yakalayacaksın, dostum." Kye'nın sesi çok emin geliyor. "Sadece bensiz gelme. Bu geceye bayıldım. Hiç bu kadar hızlı giden araba görmemiştin. Ya da bu kadar gürültülü."

"Korkmuyor musun dostum?" Dane soruyor. "Yani, annemin böyle bir şey yapmamı onaylamasına imkan yok. Özellikle de ..."

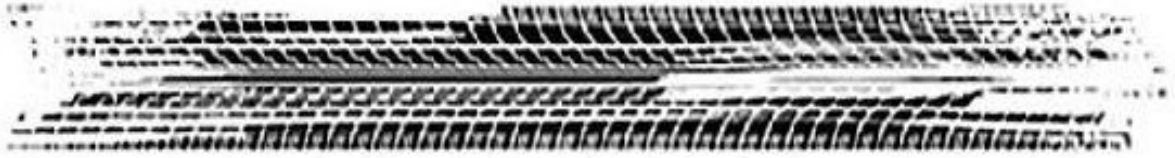
Suçluluk duygusu bedenimi dolduruyor. Annemin isteklerine karşı gelmenin yanlış olduğunu biliyorum.

Yeterince kaybetti. Ama bencilce, ben de  yle.

Sorusunun bir kısmını görmezden gelerek i  geçiriyorum. "Yarışırken korkmuyorum. Kendim için korkmuyorum."

Bu gece yarışırken, neler olabileceği konusunda pek endişeli değildim. Ama Mila gittiğinde, midem düğümlendi. Drag yarışçısı olması ne kadar seksi ve bu konuda ne kadar doğal olsa da, tanıdığım başka birinin babam kadar kötü bir şekilde kaza yaptığını görmeyi hayal bile edemiyorum. Ve eğer o ve ben birbirimizle yarışacak olsaydık, bunu yapabilir miydim bilmiyorum. Ona tekrar aşık olamamamın bir başka de bu. Yarışmaktan asla vazgeçmeyecektir. Ben de sevdiğim başka birini kaybetme riskini göze alamam. Bu yüzden onu kendimden uzak tutmak tek seçeneğim gibi görünüyor.

Eğer onun olmayacağını düşündüğüm pistlerde yarışabilirsem, görünüşü ve zekasıyla dikkatimi dağıtmak için orada olmayacak. Ya da onun güvenliği için endişelenmeme neden olmaz. Biliyorum, bir yerlerde bir pistte olacak ve çok hızlı araba kullanacak. Ama gözden ırak olan gönülden de ırak olur. Öyle sayılır.

Mila

Başımı kamyonun camına yasladım. Bugünkü yolculuktan dolayı yorgunum ve umutsuzca biraz uykuya ihtiyacım var. Seyahat etmeyi ve yarışmayı ne kadar sevsem de son derece yorucu olabiliyor. Gelecek yıl üniversite ile yarışı dengelemek çok olacak. Ama sanırım o köprüye geçeceğim. Diploma almak istiyorum ama bunu yaparken dört yıl boyunca yarışlardan uzak duramam. Kariyer olarak yarışmayı planlarken olmaz. Diploma daha çok bir yedek.

Annem kazandığımı duyunca bizi aradı. Genelde bizimle gelirdi ama bu gece Cam'in maçı vardı, o yüzden annemle babam her zaman yaptıkları şeyi yaptılar: böl ve yönet.

Babam elinden Cam'in hokey maçlarını izlemeye gidiyor ama Cam'in maçıyla benim yarışım aynı güne denk gelirse benimle gelmeyi tercih ediyor. En çok benimle yardımcı olduğunu düşünüyor. Ve tamamen haklı çünkü bu yarış işini onsuz yapamazdım.

"Beau Bishop'la ne ?" diyor babam arabayı sürerken. "İlginç görünüyordu."

"Ona arabayı çözeceğini söylemiştim." Sırıttıyorum. "Ayrıca o arabanın Kuzgun'un seviyesinde olmadığını da söyledim."

"Bir dahaki sefere onu yenmek çocuk oyuncağı olmayacak," diyor gerçekçi bir şekilde. "Babası Alabama'daki en iyi tamircilerden biriydi. Eğer Beau da onun gibiyse, ki öyle, bu işi kısa sürede çözecektir."

"Benim de harika bir pit ekibi liderim olduğunu unutuyorsun." Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Ayrıca ekibimde eyaletin en iyi mekanikerlerinden biri var. Hepinizin birlikte iş yapmasının bir sebebi var baba. Ayrıca bir motorun etrafında yolunu bulma konusunda aptalca bir yeteneğin var."

"Kıç öpücüğü." Göz kırıyor. "Orada konuştuğunuz tek şey bu mu?" Sesi şüpheci geliyor. "Oraya gittiğinizi gördüğüme şaşırdım."

"Ben de senin yapmadığına şaşırdım," diye karşılık verdim ve daha rahat etmek için kapüşonumu başımın üzerine çektim.

Nefesini dışarı üflüyor. "Mi, ikimiz de benimle konuşmak istemediğini biliyoruz." Boştaki eli yüzünde geziniyor. "Onu suçlamıyorum. O kızgın."

Çocuğun birini suçlaması lazım. Ben de olabilirim."

"Dangalaklığı bırakıp kendine gelmeli," diye hayıflandım. "Bir gün, yaşlı adam. Bir gün kendine gelecek ve sana gelecek ve hepiniz yeni gibi olacaksınız. Bunu biliyorum."

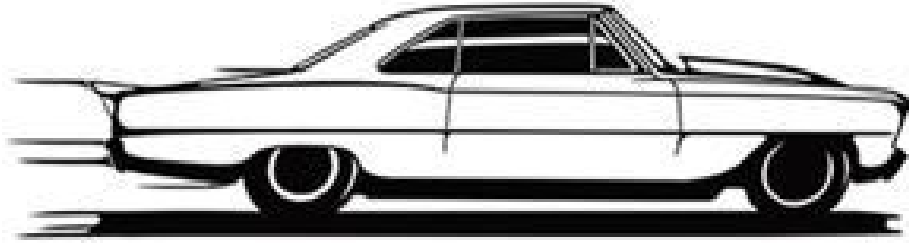
Cevap vermiyor. Sadece nefesini vermeden önce bana bakıyor.

Babam tanıdığım en iyi adamdır. Beau, diğer korkunç şeylerin yanı sıra ona katil dediğinde onu gerçekten kırdı. Ailelerimizin bir araya gelmesi gereken bir zamanda, birbirimizi parçaladık. Beau'nun babasını kaybettiği için acı çektiğini biliyorum ama yine de her şeyin şekilde olması doğru değildi.

Ve tribünlerin altında bana söylediği o sözler bir anda unutuldu. En azından onun için öyle görünüyordu.

Sanırım ona hatırlatmaya devam etmeliyim.

beş

Bama

Kamyonetimi annemin evine giden toprak yolda sürüyorum. Winter geçen hafta İngilizce dersimi daha iyi anlamama yardımcı olacağını söylemişti ama şimdi mesajlarıma cevap vermiyor. Hiç Winter gibi değil.

Kız kardeşim sorumluluk sahibidir. Düşüncelidir. Tedbirlidir. Aynı zamanda çok zeki.

Bana hiç benzemiyor.

Arabasını garaj yolunda görüyorum ve sırtıyorum. "Sanırım ağabeyinden sonsuza kadar kaçamazsın, abla," diye mırıldanıyorum.

Bahse girerim o erkek arkadaşı yüzünden benden kaçıyordur. Muhtemelen dışarıda, o palyaçoyla sorumsuz davranıyor ve kendini kaybediyor. Onunla sadece birkaç kez karşılaştım ama tam bir pislik gibi görünüyor. Ve kız kardeşim için yeterince iyi değil. Ama yine de, kimse değil.

Kamyonetimden inip eve doğru yürüyorum. Verandaya çıkarken annemin diktiği tüm çiçeklere bakıyorum. Arka tarafta da kocaman bir sebze bahçesi var. Onu her zaman mutlu eden bir şey. Gerçi hastanede o kadar çok çalışıyor ki, bahçeyle uğraşmaya nasıl vakit bulabildiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Tatlım, ben geldim," diye sesleniyorum kapıyı açarken, onlara aldığım kahveleri içine koymak için buzdolabına doğru yürüyorum. "Mesajlarımı görmezden gelmene bir şey demeyeceğim ama bir daha böyle bir şey olmasa iyi olur."

Cevap vermeyince, kapısına doğru yürüdüm.

Tam kapıyı itip açmak üzereyken annem tısladı, "Beau, sakın o kapıyı açayım deme."

Anneme bakıp kaşlarımı çattım. "Sizin sorunuz ne? Mesajlarıma cevap vermiyor. Şimdi birdenbire onun lanet odasına giremeyecek miyim?" Başımı sallıyorum. "Bana özel ders vereceğini söylemişti ya da adına ne dersiniz deyin. Şimdi de tuhaf davranıyor."

Bana doğru gelirken kolumdan çekerek beni mutfığa sürükledi. "Kız kardeşin zor zamanlar geçiriyor. Sana yardım etmesi için bugünün iyi bir gün olduğundan emin değilim."

Çenemin gerildiğini hissediyorum. "O pislik onun canını yaktı, değil mi?" Yumruğumu kıvırıyorum. "İyi ki nerede yaşadığını biliyorum."

"Oğlum, ağzını sabunla yıkamamı ister misin?" diye tehdit ediyor. "Konuşmana dikkat et."

"Babamın kim olduğunu biliyorsun, değil mi?" Ben deadpan. "Bana ilk kelimen olarak nasıl *bok* diyeceğimi öğretti."

"İlk kelimen *toptu*, çok bilmiş." Gözlerini deviriyor. "Kız kardeşinin, erkek arkadaşının... yani *eski erkek arkadaşının* evine girmesine ihtiyacı yok." Bana küçük, güven verici bir gülümseme veriyor. "O biri. Bunun üstesinden gelebilir. Hepimiz bir noktada kalp kırıklığıyla başa çıkmak zorundayız." İç çekiyor. "Senin dışında sanırım."

"Ne demek benim dışımda?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bahsettiğin bu hayat saçmalığında ben neden dışlanıyorum?"

Bana sert bir bakış attı. "Beau, bebeğim, seni seviyorum. Sen inanılmaz bir evlatsın, kardeşsin, arkadaşsın, sporcusun. Ama gerçekçi olalım. Kendi iyiliğin için fazla inatçısın."

"Bunun benimle ve kalp kırıklığıyla ne ilgisi var?"

Tezgâha hafifçe yaslanıyor. "Unut gitsin, oğlum."

Tam o sırada kız kardeşimin kapısı çatırdayarak açıldı ve Winter dışarı çıktı.

Başını eğiyor, saçları yüzünün önüne düşüyor. "Sadece tuvaleti kullanıyorum."

"Um, hayır," diye arkasından sesleniyorum. "Eğer bu sıkıcı dersteki notum yükselmezse, kışım kenara atılacak."

Yavaşça döner. "Beau... bugün olmaz."

Yüzü, şişmiş kırmızı gözlerini görmeme yetecek kadar görünüyor. Ağlıyordu. Bu çok açık.

"Winter, oluyor?" Homurdanıyorum. "O pislik ne yaptı? Yüzünü yeniden düzenlememi ister misin?"

"Beau," diye tısladı annem. "Bu kadar yeter."

Kız kardeşim elini duvara dayayarak arkasını dönüyor. "Bugün sana yardım edersem, Nathan konusunda beni yalnız bırakacağına söz verir misin?"

"Evet," diye yalan söylüyorum, onu o alet çantası konusunda yalnız bırakmaya niyetim olmadığını biliyorum. Cevaplara ihtiyacım var. Bunun yüze zarar vermeyen tek yumrukluk bir anlaşıma olup olmadığını bilmem gerekiyor. Yoksa *birkaç dişi kırıp belki burnunu da kıracak* türden bir durum mu?

Başını arkaya atarak uzun bir iç geçirdi. "On dakika içinde hazır olacağım. Eşyalarını topla ve arka verandada bekle." Onu kırbaçladı

kafasını çevirdi. "Beni sana yardım etmeye zorluyorsan en azından Starbucks'ı getirebilirdin."

Buzdolabına doğru birkaç adım atıyorum, açıyorum ve kız kardeşimin Starbucks'ta her zamanki içeceğiyle dolu plastik bardağı tutuyorum. "Orada çalışan birkaç arkadaşın olduğu için şanslısın. Venti'nin ya da adı her neyse onun ne olduğunu bile bilmiyorum. Dolce karamel ve yulaf sütü hakkında da hiçbir şey bilmediğimden eminim." Başımı sallıyorum. "Kahve ne zaman bu kadar zor oldu?"

Babam kahvesini hep sade içerdi. Annem ise krema ve şekerle doldurur. Her iki şekilde de, kız kardeşim için yaptıkları şeyin yarısı kadar bile zor değil.

Küçük bir gülümseme yayıyor ve başını sallıyor. "On dakika içinde hazır ol." "Peki efendim." Sırıtiyorum.

"Ne güzel." Annem dudaklarını yana çekiyor. "Yaşlı annen için bir şey yok mu?"

Buzdolabını tekrar açarak, içindeki krema miktarından dolayı bembeyaz olan buzlu kahveyi ona uzatıyorum. "Sana hiçbir şey vermediğimi söyleme."

Bir yudum alır ve gözleri kısılır. "Sana hayat verdim, evlat. Şimdi kışını kaldırıp verandaya git. Yapacak işleriniz var. Çalışma zamanı geldiğinde kış oyun oynamaz. Umarım dinlemeye hazırsınızdır." Gülüyor. "Yoksa muhtemelen kafana vurur."

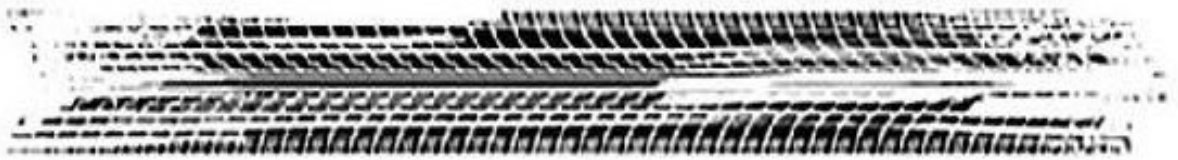
"Oh, güven bana, biliyorum. Dinleyeceğim." Sürgülü cam kapıya doğru yöneldim. "Seni görmek güzel anne. Çok çalışıyorsun ama."

"Bana yorgun göründüğümü söyleme şeklin bu mu?" Gülümsüyor.

"Hayır, hanımefendi. Her zamanki gibi güzel görünüyorsunuz," diyerek arka kapıdan çıkıyorum. Futbol sezonu bitmiş olabilir ama takımda kalabilmek için notlarımı hâlâ yüksek tutmam gerekiyor. Futbol ya da yarış hakkında düşünmediğim zamanlarda, siyah saçlı bir güzellik beynime üşüşüyor. Bunun için zamanım yok.

Şu anda boktan. Özellikle de Jax Hardy'nin kızıysa.

O bir düşman. Düşmanınız hakkında kirli düşünceleriniz olabilir. Hatta onları düşünerek duşta elinizi bile becerebilirsiniz. Ama hepsi bu kadar. Ve bu kulağa kolay geliyorsa... gerçekten değil.

Mila

Geçen hafta sonu yarışın arabamdan dizüstü bilgisayarına aktarılan verilerini analiz ediyorum. Arabam gerçekten iyi çalıştı. Ama benim gözümde her zaman biraz daha iyisini yapabilirim.

Motorda ters giden bazı şeyleri düzelttikten sonra dün gece arabayı yükledik ve yarın Florida'ya doğru yola çıkıyoruz. Yarım yıl erken mezun oldum, bu yüzden zamanımı okul ödevlerine değil arabama ve YouTube kanalına ayırabildim.

Bizim için tek yön yedi saatlik bir yolculuk olacak. Ama drag yarışlarındaki en büyük isimlerden bazılarının katıldığı büyük bir yarış. Tate ve Harlow yarın sabah arabayla gelecekler ve ben onlarla birlikte dönerken babam ve annem de yol boyunca yaşayan eski arkadaşlarıyla hasret gidermeyi planlıyorlar.

Annem açık kapımdan içeri giriyor. Yatağımın ucuna bir çamaşır sepeti koyarak, "Kızım bu yaşta kıyafetlerinin lekelenmesi konusunda sana nutuk çekmeme gerek yok," diye homurdandı. "Çocuklar altı yaşında falan oynarken çimen lekesi olur. Neredeyse on sekiz yaşında değil. Sadece yağ lekeleri çok çok daha kötüdür. Sen ve babanın arasında, bu yeni çamaşır makinesinden üç yıl bile ."

Şikayet ediyor ama yine de çamaşırlarımı yıkamayı seviyor. O fırsat ben halletmeye çalışıyorum ama çoğu zaman o benden önce davranıyor. Cam geçen yıl gitti. Ve yakında, ben olacağım. Bu konuda şikayet etse bile, biz çocuklarla ilgilenmeyi seviyor. Tanrı aşkına, birkaç haftada bir Cam'in buzdolabını ve atıştırmalık dolabını doldurmak için Georgia'ya gidiyor.

"Üzgünüm anne." Dizüstü bilgisayarımı kapattım. "Son yarıştan sonra şanzıman borusunu patlattım. Araba her yere sıvı kusuyordu. Kıyafetlerim çok yıprandı." Ona tatlı bir gülümseme verdim. "Ama ne olursa olsun, yağ lekelerini benden çok daha iyi çıkarıyorsun. O gizli tariften olmalı."

Bana *saçmalamayı bırak* der gibi bakıyor. "Dawn bulaşık deterjanı ve OxiClean," diyor tek kaşını kaldırarak. "*Büyük* sır bu."

"Lütfen. Onunla yaptığın garip bir şey var. Fırçalamak gerekiyor. Sırılsıklam. Ve bende bildiğin bir sürü sabır."

Sonunda gülüyor. "Babana çekmişsin." Başını dizüstü bilgisayarımın önümde kapalı durduğu yere sallıyor. "Şu lanet yarış arabası motoru hariç. Bunun için her türlü sabra sahipsindir." Duraksıyor. "Bir de yarış arabası yapmak."

İçeri girdiğinde ekranı görmüş olmalı. Arabamın motoruna birkaç ayar yapılması gerekiyor. Babam ve ben işe girişmeden önce, kendimi eğittiğimden emin olmak isterim. Babam genellikle ne yapacağını zaten biliyor, ama sonuçta bu benim kararım, bu yüzden hazırlıklı olmak istiyorum. Bu nedenle, her hafta sonu topladığım her santim veriyi analiz etmek çok önemli.

"Bu farklı." Ona el salladım. "Bu sabrımın her zerresini tüketiyor. Başka hiçbir şeye yerim yok."

"Biliyor musun, seni doğurduğumda çok heyecanlanmıştım. Cam'i doğurmuştuk ve onun babasına çekeceğini düşünmüştüm. Şimdi, bana çekecek bir çocuğa sahip olma sırası bendeydi." Homurdanıyor. "Ne boktan bir şeymiş bu."

Başımı sallayarak gülüyorum. "Babamla birbirimize o kadar da ."

Bana sert bir bakış atarak kıyafetlerimi kaldırmaya başladı. "Ve bir ayı ormana sığmaz."

Ayağa kalkıyorum. "Bunu kaldırabilirim anne. Yıkamak zorunda kaldığın için kendimi yeterince kötü hissediyorum."

Cevap vermiyor, sadece odamda dolaşmaya ve eşyalarımı düzenlemeye devam ediyor. Ben de onunla kavgaya etmek yerine ona yardım ettim.

Annem tatlıdır ve koşulsuz sever ama sert sevgiden de korkmaz. *Hayır* kelimesinden de korkmaz ve kışımızı "kabartmakla" tehdit etmekten çekinmez. Gerçi hiç yapmadı. Ama Cam ve ben, o bu sözleri söylediğinde her ne yapıyorsak bırakmamız gerektiğini biliriz. Babam da nadiren bizimle konuşmak zorunda kalır. Biz annemizi dinleriz.

Ama eğer işten eve gelir ve kötü davrandığımızı duyarsa, odamıza gelir ve daha sonra annemize bizi azarladığını söyler. Gerçekte ise odamıza gelir, yatağımıza oturur ve annemize iyi davranmamız gerektiğini, çünkü onun çok iyi bir anne olduğunu söyler. Sonra da genellikle Bela oyunu oynardık.

Ama o haklı. O en iyi anne. Bu yüzden onunla sohbet ettikten sonra her zaman özür diliyoruz ve konuyu kapatıyoruz. Çılgılık atmasına ya da bağırmasına gerek yok. Ona saygı duyuyoruz ve annemize saygı duyuyoruz.

"Baban bana Beau'nun orada olduğunu söyledi." Meraklı görünüyor. "İkinizin konuştuğunu bile söyledi."

"Bama'yı kastetmiyor musun?" Kaşımı kaldırıyorum. "Oh, o oradaydı. Acaba annesi bunu biliyor mu?"

Acı çekmiş görünüyor. O ve Beau'nun annesi kazadan önce çok iyi arkadaşlardı. Annemin onu özlediğini biliyorum. Ayrıca Julie'nin, kocasını kaybettikten sonra Beau'nun yarışmasını istemeyeceğini de biliyor.

"O benim için her zaman Beau olacak," diyor yumuşak bir sesle. "Annesinin bilmesine gelince, Julie'nin onun yarışmasına izin verip vermediğinden emin değilim. Büyük ihtimalle vermiyordur. Ama yine de artık bir yetişkin gibi görünüyor. Sanırım kendi seçimini yapabilir, değil mi?"

"Sanırım bunu istemediyse onu suçlayamam," diye itiraf ediyorum. "Eminim yarışmanın sevdiklerinden birini daha alacağından korkuyordur." Siyah saçımın uzun bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Sen hiç korktun mu? Keşke bunun yerine amigoluk ya da güzellik yarışmalarına katılsaydım dediğin oldu mu hiç? Hatta belki bir dans ekibine katılsaydım?"

Son birkaç eşyayı da yerleştirdikten sonra şifonyerimin çekmecesini iterek kapattı. "Mi, ikimiz de biliyoruz ki sen bunlardan çok uzaksın." Bir kahkaha attı. "Ama hayır dersem yalan söylemiş olurum," diye itiraf ediyor. "Ama senden yarışmayı asla alamam. Beni asla affetmezsin."

"Yapardım," diyorum sertçe. Muhtemelen haklı olduğunu ve bunu benden alırsa küskün küçük bir pislik olacağımı çok iyi biliyordum.

"Mila, sen daha küçük bir çocukken, önünde araba olan market arabalarından birinin olduğu bir dükkâna girdiğimizi hatırlıyor musun? Hani şu iğrenç derecede uzun olan ve bir boka yaramayanlardan? Ve Tanrı bilir kaç çocuk daha o pis ellerini direksiyonun üzerine koymuş, muhtemelen mikrop lu ağızlarıyla direksiyonun içini yalıyordu."

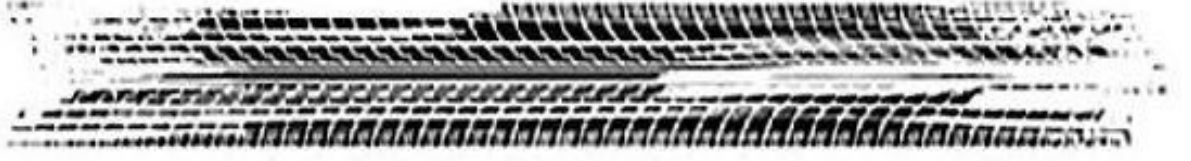
Yüzünü buruşturuyor, ben de başımı sallıyorum.

"Her neyse, biz alışveriş yaparken seni bir tanesinin içine koyana kadar çılgılık atardın." Yatağımın ucuna oturdu. "Ve dört yaşındayken, küçük şirin coupe çocuk arabana bindin ve onu arkadaki tepenin zirvesine ittin." Bir kahkaha attı. "Başımı iki dakikalığına çevirmiştim ve sen kendine daha fazla hız kazandırmak için bahçemizdeki en yüksek tepeyi bulmuştun. Eğer yarışmayı senden alırsam, kim olduğunun büyük bir parçasını senden almış olurum." Yanına oturduktan sonra bacağımı okşuyor. "Bunu yapamam. Çünkü sen o arabadayken ne kadar korksam da, dünyada hiçbir şey bebeğinin ruhunda ateş yakan bir şey yaptığını görmek kadar güzel olamaz. Onlara bir amaç veren bir şey yapmak."

Başımı omzuna koydum. "Teşekkür , anne."

"Şimdi, Beau Bishop'a dönelim." Yan tarafımı dürtüyor. "En baştan başla ve hiçbir şeyi atlama."

Kahretsin... Sanırım henüz bu konudan kaçamadım.

Bama

Kaputun altındaki her şeyi son bir kez gözden geçiriyorum. Her şeyin tertemiz olduğundan ve buradan ayrılıp yarış gününe kadar üzerinde çalışmak için geri gelmeyeceğimden emin oluyorum.

Birkaç hafta yarışmayı planlamıyorum. Ama yarışmaya karar verdiğimde arabanın hazır olması güzel olacak.

"Geçen hafta sonu babanın karavanını ve arabasını alıp yarışa gittiğini bana ne zaman söyleyecektin?"

Annemin sesi beni irkiltiyor ve başımı kaldırıp yarış arabamın patlak kaputuna çarpmamama neden oluyor.

Ağrıyan yeri ovuşturarak ona doğru döndüm. "Kahretsin, beni korkuttun."

Bir eli kalçasında, gözlerini hafifçe kısıyor. Ona yalan söylemenin bir anlamı olmadığını biliyorum çünkü doğruyu söylemediğimi anlayacaktır.

"Nereden biliyorsun?" Arabaya yaslanarak nefes veriyorum.

"Kameralar, salak." Yukarı doğru işaret ediyor.

"Burada kameralarınız mı var?" Etrafa bakıyorum. "Etkilendim."

"Ben bir dulum. Genç kızım ile yaşıyorum. Belli ki kameralarım var." Başını sallıyor. "Bütün hafta biliyordum. Winter sana ders verirken buraya geldiğin zamandan bile." Sesi yükseliyor. "*Bana söyleyecek* diye düşünüp duruyordum. *Sadece iyi bir zaman bekliyor.*" Parmağıyla beni işaret ediyor. "Sonra yüzüme karşı yalan söylediğin için sana o kadar kızdım ki seni ellerimle boğmamak için sakinleşmem gerekti." Bana doğru bir adım attı. "Ne düşünüyordun Beau?"

Bir bez alıp elimdeki yağı siliyorum. Arabanın çamurluğuna yaslanıp iç geçirdim. "Yalan söylemedim anne."

"Ne demek istediğimi biliyorsun, seni küçük pislik," diye homurdanıyor. "Açıkça yalan söylememiş olabilirsin ama dürüst de değildin. O yüzden tekrar soruyorum, aklından *ne* geçiyordu?"

"Düşünüyordum da, yarışmayı özledim. Hepiniz sanki çok kolaymış gibi davranmak istiyorsunuz. Üzgünüm ama benim için öyle değil. Hiç olmadı." Midemde bir öfke düğümünün oluştuğunu hissediyorum. "Ondan bana kalan tek şey bu. Hepsi bu."

Bildiğim her şeyi bana o öğretti ve şimdi onun sevdiği tek şeyi bile yapamıyorum muymuş? Bu saçmalık."

"Yarış yüzünden öldü!" Sesi daha da yükseliyor. "Nasıl bu kadar aptal olabilirsin?!"

Korktuğunu söyleyebilirim. Ve bu beni anında bok çuvalı gibi hissettiriyor.

"Özür dilerim." Bir an yere bakıyorum, beton zemini tekmeliyorum. "I sadece bunu yapmam gerekiyordu. Bunu açıklayamam. Sen anlamazsın."

Bir an sessiz kalıyor ve koluyla gözlerini sildiğini görüyorum.

"Anladım. Sen bir Bishop çocuğusun. Ama Beau, seni kaybedeceğim için çok korkuyorum." Dudakları titriyor. "Başka bir kaybı kaldıramam. Buna dayanamam. Baban mı? O benim hayatımın aşkıydı. Ya sen ve kız kardeşin? Siz benim hayatımsınız."

Elimi yüzümde gezdiriyorum. Annem hayatı boyunca çok şey . O bir dul ve bekar bir anne. Bize ihtiyacımız olan her şeyi vermek için kışını yırtarak çalışıyor. Ona yaşattığım korkuyu hak etmiyor.

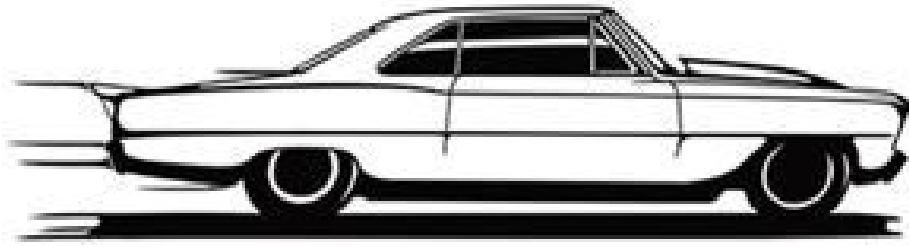
"Duracağım. Sadece bir kez oldu. Bir gece önce büyük maçı kaybetmiştik. Buna ihtiyacım vardı. Hepsi bu kadar. Bir daha yarışmayacağım. Eğer istediğiniz buysa... bu kadar."

Dönüp kapıya doğru başlamadan önce bir süre bana bakıyor ve sonra duruyor. "Artık benim minik bebeğim değilsin Beau. Her ne kadar yarışmanın geçmişte kaldığını ummuş olsam da, senin için öyle olmadığı açık. Bu yüzden senin için seçim yapamam." Kelimeleri öfke duymadan söylüyor. Sadece bir yenilgi ve kayıtsızlık sesi. Ve sonra gidiyor.

Ve gerçekten karar vermeme izin vererek hayatımı zorlaştırmadıysa lanetleneceğim.

Yanlış seçeceğim. Tehlikeyi güvenliğe tercih edeceğim. Hayatımın bu bölümünü sonlandırmadan önce hala şeytanla birkaç kez daha dans etmek istiyorum. Ve bunun beni lanet bir deli gibi gösterdiğinin farkındayım. Ama bu aynı zamanda Mila'yı anlamamın bir başka . Çünkü beyninizde size hayatınız için korkmanız gerektiğini söyleyen o şey... ikimizde de yok.

altı

Bama

Winter'a veda edip arabasına kadar yürüdükten sonra, Kye'in yiyecek bir şeyler almak isteyip istemediğine bakmak için yata Khanemize geri dönüyorum. Dane bugün kim bilir nerede. son zamanlarda sihirbaz gibi ortadan kayboluyor.

Winter bugün kampüse gelmeyi ve annemlerde çalışmak yerine burada çalışmayı teklif etti. Başta bu fikre pek sıcak bakmadım. Kız kardeşim çok güzel. Ve oda arkadaşlarım, şey, onlar azgın köpekler. Sonunda, onu onlardan sonsuza kadar uzak tutamayacağıma karar verdim, bu yüzden yara bandını yırtıp atabilirdim. Ayrıca, annem birkaç gece önce yarıştığını bildiğini söyleyerek bombayı patlattıktan sonra... Henüz onunla yüzleşmeye hazır değilim.

Kapıyı iterek açtığımda Kye' televizyonun önünde, bıraktığım yerde buluyorum. Koltuğunda arkasına yaslanmış, bir kolu yukarıda ve ağzı açık.

Omzundan tutup onu hafifçe öne doğru itiyorum. "Hey, dildo. Açlıktan ölüyorum. Hadi gidip biraz yemek yiyelim."

Sert kız kardeşimle ders çalışmak iştahımı açtı. Bir içki almak için ara vermeme bile izin vermedi. Onun "değerli zamanını" boşa harcamamamı söyledi.

"Sakin ol, Brutus. Takımın en iyi oyuncusunu sakatlayacaksın." Omzunu ovuşturuyor. "Sen ısmarlıyor musun? Ayrıca, kız kardeşin ne kadar sınır dışı? Bir ile on arasında mı?" Gözleri kısılıyor. "On gibi mi? Yoksa dokuz gibi mi? Çünkü dokuzla çalışabilirim."

"Elli," diyorum sertçe.

Gözlerini kısarak yavaşça başını sallıyor. "Yani... bir şans olduğunu mu söylüyorsun?"

"Sakin aklından bile geçirme, yoksa kollarını ."

"Tanrım." Ellerini havaya kaldırdı. "İyi. Her neyse. Sakin ol."

"Senin bir kız kardeşin var." Kanepenin arkasına yaslandım. "Onunla ilgilensem hoşuna gider miydi?"

Yüzü ciddileşir. "." Ayağa kalkar. "Hadi gidip yemek alalım. unutun."

"Evet"-bir kez başımı salladım-"ben de öyle düşünmüştüm."

Kye'in aşırı derecede koruduğu bir kız kardeşi var. Tıpkı benim gibi. Erkeklerin sürekli kardeşinin peşinde olmasının nasıl bir şey olduğunu biliyor. Bana Winter'dan bahsetmemesi gerektiğini bilmeliydi.

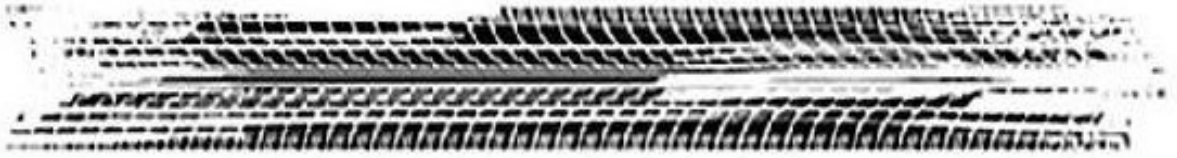
Kapıya doğru yürürken durdum. "Bir daha kız kardeşimden , söz veriyorum, gerçekten kollarını kırarım." Elimi kapı koluna koyuyorum. "Belki bacaklarını da."

"Evet. Tamam," diye mırıldanıyor. "Not edildi."

"Güzel." Kapıyı açtım. "Her şeyi hallettiğimize göre, hadi gidip yiyecek bulalım."

Winter bir ayrılık yaşıyor. İhtiyacı olan son şey en iyi arkadaşlarımdan birinin onu takip etmesi. İç çamaşırı gibi kız değiştirdiğinden bahsetmiyorum bile. Kız kardeşim en iyisini hak ediyor. Kye benim adamım olabilir ama onun ihtiyacı olan o değil. Hem de hiç.

Eğer kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa, ondan çok ama çok uzak

duracaktır.

Mila

"Şeyamabob'unu kırdığına sevindim." Harlow kıkırdıyor. "Eğer kırmasaydın, şu anda bilardo oynuyor ve bu aptal pizzayı yiyor olmazdık."

"Kahretsin," diye mırıldandı Tate. "Mi'nin bir yarışı kaybettiğinde nasıl olduğunu bilirsin. aptalca şeyler söyleme."

"Üzgünüm," diyor Harlow bir ağız dolusu pizza yerken. "Sadece birlikte fazladan zaman geçirmeyi seviyorum. Üç amigo."

"Sorun değil," diye homurdanıyorum bir topu daha cebe sokmadan önce. "Sadece bir sonraki yarışa yetişmek için beş gün içinde tamir ettirmek zorunda kalacağım pahalı şanzımanımdı." Ona alaycı bir gülümseme veriyorum. "Önemli bir şey değil."

Sadece ona zor zamanlar yaşattığımı biliyor. Kızgın değilim. Sadece moralim bozuk. Her yarış zaman, enerji ve para demek. Annem ve babam benimle seyahat etmek zorunda kalıyor. Bir şey olduğunda, bu benim kontrolüm dışında olsa bile, kendimi suçlu hissediyorum. Sanki onların zamanını boşa harcamışım gibi.

Annem aldırmadı. Arkadaşlarını görmek için bir gün erken gideceği için mutluydu. Eğer şanzımanım bozulmasaydı, bütün hafta sonu yarışmaya devam edecektim.

Ve babam her zamanki cümlesini söyledi. "Hepsini kazanamazsın, Mi. Eğer kazansaydın, artık kimse seninle yarışmak istemezdi."

Sanırım şu anda iyi niyetli bir sürtük olacağım ve olaylara iyi tarafından bakacağım. Pizza yiyorum. Arkadaşlarım burada. Pistte kazanamasam da, bilardo oyununda onların kışını tekmeliyorum.

Kazanmak .

"Bakın burada ne varmış. Bu Kuzgun'un ta kendisi değil mi?" Tanıdık, ukala bir ses yavaşça çekiliyor. "Memeler ve her şey."

"Kanlı canlı." Tebeşiri sopamın ucunda kaydırırken ona doğru dönerek sırtıyorum. "Bu küçük Chase Colton değil mi?" Ona bir aşağı bir yukarı bakıyorum. "Ailen büyüdüğünde beni pistte kovalayacağını biliyor olmalı. İsim senin için mükemmel."

Yüz ifadesi bir anlığına da olsa değişiyor. Chase ve ailesi yıllardır benimkiyle yarışıyor. O bir . Sonuca baktım.

ve Chase'in yarın gerçekleşecek finallere geçeceğini bilmek beni gerçekten üzüyor.

"Bundan emin değilim, Mi-Mi. Çünkü ben finaldeyim ve ... şey, senin kıçın eve gidiyor," diye alay ediyor.

Arkadaşlarımın ona bakışlarını izliyorum. Yakışıklı bir adam ama onu raylardaki sinir bozucu hıyardan başka biri olarak göremiyorum.

"Bazılarını denemene izin vermek zorundayım. Aksi takdirde ağlar ve dışarı çıkmayı bırakırsın."

"Evet, doğru. Travestinin bozulması çok kötü." Masaya yaslandı. "Ne olursa olsun arabayı tekrar römorka koyacaktım."

"Dick," diye mırıldanıyor Harlow.

"Mmhmm," diye mırıldanıyor Tate yavaşça.

Kıkırdamadan edemiyorum. Beni karavana koymakla, bana karşı kazanıp beni eve göndereceğini kastediyor. Böyle bir şey hiç olmadı *ve çok* yarıştık. Ben her zaman açık ara kazanırım. Bu gece şans onun yanındaydı. Sadece benim arabam değil, diğer iki araba da bozuldu.

"Berbat olmalı, değil mi Chase?" Tatlı tatlı söyledim. "Varsayılan olarak finallere kalmak?"

"Varsayılan mı? Ne ima ediyorsun?" diye .

"Yok bir şey bebeğim." Göz kırıyorum. "Gelecek hafta sonu, yeni bir travestim olacak ve seninle bin dolarına bahse girerim ki senden daha fazla yol alacağım." Elimi uzatıyorum. "Kahretsin, iki yapsam iyi olur."

Elime bakıyor. Muhtemelen sayamayacağı kadar çok kez bir kızıdan dayak yediği için gözlerinde öfke dönüyor. Bu hafta sonu şanslıydı.

Geri adım atıp ellerini kaldırıyor. "Bütün paranı almak istemiyorum... Memeler." Gözleri göğsümde geziniyor. Bana hep meme derdi. Sırf erkeklerle yarışan bir hatun olduğum için.

"Benim de bir vajinam var. Bana Pussy demediğine şaşırdım." Omuz silkiyorum. "Gerçi memeler... kulağa hoş geliyor."

"Kesinlikle öyle." Gözlerini kısıyor. "İsteseydin o şirretliği senin içinden söküp atabilirdim." Arkasında sessizce duran arkadaşlarına bakıyor. "Belki sen daha iyi becerirsin-"

Cümlesini bitirmeden önce suratına bir yumruk yiyor ve geriye doğru savruluyor.

"Kahretsin," diye bağırarak burnunu tutuyor.

Gözleri Beau Bishop'tan başkasına takılmıyor ve hafifçe açılıyor. Sanırım Beau'dan hep korkmuştur. Onu suçlayamam.

"Siktir git buradan, Colton." Beau ona soyadıyla sesleniyor, gömleğini tutup geriye doğru itiyor. "Artık benim bölgemdesin."

"Dostum, ne halt ediyorsun?" diyor Kye Collins olduğunu bildiğim bir adam Beau'ya. "Hiç hoş değil."

Chase, Beau'yu omuz silkerek başından savıyor ve hâlâ burnuna baskı uyguluyor. Bana son bir bakış fırlattıktan sonra adamlarına başını salladı. "Biz de zaten bu bok çukurunu terk ediyorduk."

"Kesinlikle öyleydin," diye homurdanıyor Beau. "Ve seni bir daha burada bulmama izin verme."

Bana doğru dönen Harlow nefes nefese kaldı. "Vay canına, dostum. Az önce seni savundu."

Gözleri bir an için benimkileri tutuyor. Buz gibi soğuklar ve içlerinde kesinlikle sıcak hiçbir şey yok. Antarktika gibi bir şey. Ama beni savundu. Ve bunun bir anlamı var.

"Kye, gidelim," diyor.

"Bam"-Kye onun yanında durarak suratını asıyor-"daha yemek bile yemedik. Açlıktan ölüyorum."

Beau ona "*Kapa çeneni ve beni takip et*" der gibi bir bakış fırlatır. İşe de yarar, çünkü saniyeler içinde kapıya doğru yönelirler.

İkisi de kasıla kasıla çıkarken tam bir şok içinde onları izliyorum. Binadan çıktıklarında arkalarından koşup onları otoparka kadar takip ediyorum.

"Beau, bekle," diyorum karanlığa doğru.

Durdu ama dönmedi. Arkadaşı bana baktı. Sanki kim olduğumu anlamaya çalışıyor gibiydi. Sonra kamyonetin içine giriyor, belli bize çok ihtiyaç duyduğumuz mahremiyeti sağlıyor.

"Ne?" diyor açıkça.

Otoparkın ışıkları altında, beyaz tişörtünün altındaki kaslarının gerginliğini görebiliyorum ve ağzım sulanıyor.

"Teşekkürler." Gözlerim tekrar ona takılmadan önce otoparkın etrafına bakıyorum. "Orada bana arka çıktığın için."

Yavaşça dönerek birkaç adım attı ve tam önümde durdu. "Bunu yapmamın tek nedeni Colton'dan nefret etmemdi. Seninle hiçbir alakası yok."

Bakışları vücudumun her bir parçasını ısıtıyor. Olmamasını istediğim yerlerimi bile.

"Yalan söylüyorsun ama sorun değil." Aramızdaki çok küçük boşluğu kapatarak bir adım öne çıkıyorum. "Uzan, Beau. Eğer geceleri uyumana yardımcı olacaksa."

"Siktir git," diye nefes alıyor.

Yukarı doğru bakarak başımı yana eğiyorum. "Devam et. *Benden* hoşlanmıyormuş gibi davran, *Bama* Bishop." Dilimi alt dudağımın üzerinde yuvarlıyorum. "Seni bir kitap gibi okuyabilirim. Ve ikimiz de biliyoruz ki, seninle yarım kalmış bir işimiz var. Ne kadar çabuk teslim olursan, benimle olan sorunlarını o kadar çabuk bitirebiliriz."

Gözleri nefesi sığlaşıyor. Ama konuşmuyor. O da gitmiyor. En azından şimdilik.

Uzanarak avucumu taş gibi sert karnına koyuyorum ve onun bir nefes çekmesine neden oluyorum. "İtiraf etsen iyi olur. Sen. Hala. Önemsiyorsun."

"Hayır," diye homurdanıyor ama içimden bir ses elimi daha da aşağı kaydırırsam farklı bir şey öğreneceğimi söylüyor. Vücudu taş gibi ve bahse girerim kotunda da aynı sertlikte bir şişkinlik vardır.

Benden uzaklaşmaya başladığında elimi göğsüne götürüp gömleğini kavriyorum.

"Oh, tatlı Beau." Alay ediyorum. "Kaçabilirsin ama saklanamazsın. Gelecek yıl üniversiteye nerede gideceğimi tahmin et. Hadi sor. Sor bana."

Gözlerinin kısılmadan önce ima ettiğim şeyi bir araya getirmesini izliyorum. "Doğu Florida demesen iyi olur."

"O zaman söylemeyeceğim *bebeğim*." Dudağımı hafifçe ısıriyorum, ince gömleğimi tutmaya devam ediyorum. "Ama söylememem gerçek olmadığı anlamına gelmez."

"Orospu çocuğu," diye tıslıyor. "Binlerce, belki de *milyonlarca* -üniversitelerin. Ve senin kığın benimkine mi geliyor?" "Son baktığımda, koca adam, orası sana ait değildi."

Saniyeler içinde ifadesi değişti. Kendini beğenmiş Beau başını benimkine yaklaştırırken geri dönüyor ve ben kumaşa olan hakimiyetimi kaybederek el yordamıyla hareket ediyorum.

Dudaklarını benimkilerden birkaç santim uzakta gezdirerek içimde neredeyse dayanılmaz bir açlık yaratıyor. Bana sadece onun verebileceği bir his.

"Eğer seni becerirsem Mila," diyor yavaş ve sert bir sesle, "eğer seni sinir bozucu bir şekilde becerirsem, yarın yürüyemeyecek kadar sert bir şekilde, tam burada, şu anda, o zaman beni yalnız bırakır mısın?" Uzanıp kalçamı kavramadan önce sırtıyor. "İstediğin bu mu? Bu gece peşimden koşarak ne arıyordun?" Parmakları etime daha da gömülüyor,

dizlerimin bağı çözüldü. "Yavaştan başlayayım mı? Belki seni parmaklarımla beceririm? Belki biraz tadına bakarım?" Sözleri içime bir ürperti gönderiyor. "Yoksa doğrudan konuya girip seni kamyonetimin üzerine domaltıp sikimle mi doldurmalıyım?"

Nefesim kesiliyor ve tüm bedenim buharlaşıp ayaklarının dibinde bir su birikintisine dönüşüyormuş gibi hissediyorum. Yıllardır onunla birlikte olmayı düşündüm. Ama tek istediğim bu değil. Hepsini istiyorum. Ama bedenim bana ihanet ediyor, onun ellerinde bir macuna dönüşüyor. Kalçalarımın arasında öyle derin bir yanma var ki, dayanabilmek için onları sıkmak zorunda kalıyorum.

Vücudumun tepki verdiğini hissettikçe sırtışı daha da yoğunlaşıyor. Dudakları yaklaştıkça, öpücüğünü beklerken gözlerim dalıyor. Kendimi bildim bileli düşündüğüm bir şey şimdi gerçekten gerçekleşecek. Ama öpücüğü hiç gelmiyor. Onun yerine, önce acımasız sesi çarpıyor yüzüme. Çekilmeden hemen önce.

"Oh, Mila. Mila, Mila, Mila." Bana bakıyor. "Seni becermeyeceğim. Kimse sana düşmanı beceremeyeceğini söylemedi mi?"

Gözlerimi açtığımda onu geri çekilirken bulduğumda tamamen nefessiz kalmıştım ve konuşamıyordum. Yüzünde, kazandığını düşündüğünü söyleyen bir ifade .

Bu turda yaptı.

"O beyninin içinde resim çizmeyi bırak." Parmaklarıyla şakağına vuruyor. "Her zaman vahşi bir hayal gücün vardı. Ama, lanet olsun, kızım. Sana *bu* kadar kolay teslim olacağımı mı sandın?" Elini kapı koluna dayıyor. "Rakibini okumakta iyi olduğunu sanıyordum. Sanırım sahne şeritlerini terk edince bu yeteneğin bitiyor, ha?"

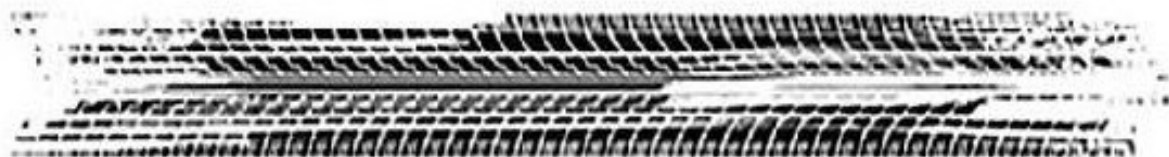
Ve kapısını açıp gitti. Beni kırık kalbim ve bacaklarımın arasında Teksas büyüklüğünde bir ağrıyla baş başa bırakarak.

Ve gerçekten yalnız kalmak istediğim bir anda, arkadaşlarımın içeride beni beklediğini hatırlıyorum. Şüphesiz Beau Bishop'un az önce yaptığı şey her neyse onun cevabını bekliyorlardı.

Sanki bugün şanzıman kırmak yeterince kötü değilmiş gibi.

Daha kaç kez umutlarımı yeşertmesine izin vereceğim, ama sonra onları paramparça edecek?

Ne kadar , korkarım.

Bama

"Kimdi o?" Kye sırtıyor, biz uzaklaşırken camdan dışarı bakıyor. "Ayrıca, Little Antonio'da çektiğin o bok da neydi öyle?"

Mila'nın yüzünü pistte hiç görmedi, bu yüzden restorandakinin o olduğuna dair hiçbir fikri yok.

"Ne demek istiyorsun?" Aptal rolü yapıyorum. Mila'ya bu kadar yakın olduğum için kanım hâlâ zonkluyordu. Onu becereceğimi söyleyerek alay ediyordum. Kahretsin, bu sık sık hayal ettiğim bir şey. Vücudu iğrenç sözlerime tepki verip dokunuşuma anında teslim olduğunda sikim o kadar sertleşti ki.

"Tanrım, bilmiyorum. Yani, rastgele bir orospu çocuğuna yumruk atıyorsun." Başını sallıyor. "Ya ölürsün ya da kalırsın falan ama en azından bizi göndermeden önce karnımı doyurabilirdin."

"Benim hatam." Omuz silktim. "Arabaya servis mi?"

"Pizza *istemıştim*." Surat asıyor. "Ama iyi. Sanırım. Her neyse."

Yemek almaya giderken bana baktı. "Hikaye nedir? Piliçle mi?"

Bir nefes üfledim. Yapmak istediğim son şey Mila Hardy ile olan geçmişime dalmak. Babasının yaptığı şey yüzünden ondan *nefret* etmek istiyorum. Birini gerçekten severken bu hiç kolay değil.

"Eee? Bu gece hiç gençleşmiyor, Bam," diyor Kye, düşüncelerimi bölerek. "Devam et. Bekliyorum."

Elimi koyuyorum. "Alabama'da onunla birlikte büyüdüm. Hemen yandaki kapı."

Birbirimize kapı komşusundan daha yakın yaşıyorduk. Aile gibiydik. Hardy'ler ve Bishop'lar her şeyi birlikte yaptılar.

"Babalarımız çok iyi arkadaştı. Birlikte bir dükkanımız vardı, arabalar üzerinde çalışırdık."

"Peki şimdi ne olacak?"

"Ve şimdi, gelecek yıl Florida East'e gidecek." Başımı koltuk başlığına yaslıyorum. "Sırf hayatımı mahvetmek için."

"Keşke gelip benimkini sikse." Ona attığım ters bakışı görüp durana kadar kendi kendine kıkırdıyor. "Özür dilerim."

"İkinci ıska, göt herif," diye
homurdanıyorum alçak sesle. "Ben ne
zaman birinci ihtarı aldım?"

"Bana kız kardeşimi sorduğun zaman, moron." Başımı salladım. "Winter'dan
bahsetme. Mila'dan bahsetme."

"Mila." Başını sallıyor. "Hoşuma gitti."

Başım tekrar ona doğru kayıyor ve o da ellerini kaldırıyor.

"O şekilde değil. Sadece *Bama ve Mila'nın bir ağaçta oturması* gibi, *K-I-*"

"Senin derdin ne lan?" Daha fazlasını söyleyemeden onu durdurdum. "Seni
yolun kenarına atmak üzereyim. Üniversitede miyiz, yoksa birinci sınıfta mıyız?"

"Hayır, bunu yapma," diyor hemen. "Ben hamburger ve patates kızartması
istiyorum. Açım, o yüzden bunu yapamazsın." Koltuğuna yerleşiyor. "Uslu
duracağım."

"İyi," diye mırıldandım. "Umarım öyledir."

Mila artık buralarda. Georgia ve Florida'daki yarışlarıyla neredeyse her yerde
karşımıza çıkıyor. Ve görünüşe göre, daha da kötüleşecek. Gelecek yıl, bir
kampüsü paylaşacağız. Sorun ki, o benim zayıf noktam.

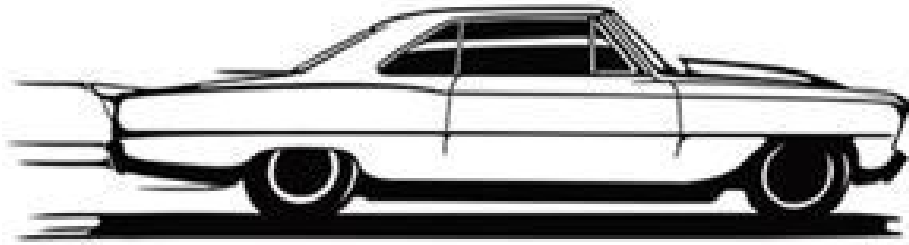
Annem şehirden ayrıldığıımızdan beri Hardy'leri görmedi. Buna dayanabilir mi
bilmiyorum.

Uzun bir süre Mila gözümün önünden, aklımın ucundan bile geçmedi. En son
hatırladığım şey babasının yarışırken benimkini öldürdüğü zamanken ondan
nefret etmeye odaklanmak kolaydı. Şimdi, görüşüm bulanıklaşıyor ve o yavaş
yavaş derimin altına geri sürünüyor.

Peki, ne ?

Ondan vebadan kaçır gibi kaç.

yedi

Mila

On Hafta Sonra

"Ya yine felaket bir şey kırılırsa?" İç çekiyorum. "Geçen sefer şanzıman bozulduğunda motora o kadar zarar verdi ki iki aydan fazla oyun dışı kaldık." Başımı iki yana sallıyorum. "Daha fazla yarış kaybetmeyi göze alamam."

Ben arabamı toparlamaya çalışırken, Beau katıldığı her yarışta ortalığı kasıp kavuruyor. Puan sıralamasında liderliğimi bile aldı.

"Olmayacak," diyor babam ellerini birbirine silmeden önce soğukkanlılıkla. "Dostum, baharın geldiğine sevinmedim mi? Baharın en sevdiğim mevsim olduğunu biliyorsun."

"Evet baba, farkındayım." Sırtarak kaputun son cıvatasını sıkıyorum. "Peki neden Bayan Mila?" Kaşlarını oynatıyor. "Devam et ve söyle neden benim favorim olduğunu."

"Çünkü doğum günün ilkbaharda," diye homurdandım. "Ve senin bir Evet Günü var."

"Kesinlikle haklısın." Tavus kuşu kadar gururlu bir şekilde başını sallıyor. "Ailemin her istediğimi yapmak zorunda olduğu bir gün."

"Sakin ol, ihtiyar." Gözlerimi deviriyorum. "Doğum gününe daha haftalar var." "Ama yaklaşıyor." İngiliz anahtarını bana doğrulttu.

Başımı sallıyorum ve yaptığım şeye devam ediyorum. Evet Günü annemin birkaç yıl önce başlattığı bir şey. Annemin günü genellikle babama son doğum gününden bu yana ertelediği ev işlerini vermekten ibaret. Onu genellikle şehirdeki en sevdiği kafeye ve öğle yemeğine götürüyoruz. Ve her zaman durup dikmek için yeni çiçekler almak ister. Ve geceyi Cam, babam ve benim ona akşam yemeği hazırlamamızın ardından onun seçtiği bir filmi izleyerek bitiriyoruz. Bu kaçınılmaz olarak her zaman Tom Cruise'lu bir şey oluyor çünkü

ona büyük bir aşk besliyor. Evet Günü'nün en güzel yanı Cam ve benim de bir gün geçirmemiz. Cam genellikle göl evimize gitmeyi ve bütün gün annem tarafından el pençe divan durulmayı tercih ediyor. Ben güne IHOP'ta başlıyorum ve günü go-kart pistine bitiriyorum.

"Bundan sonraki her yarış her zamankinden daha önemli." Motorumdan gelen verilere bakıyorum. "Beau Bishop beni tahttan indiremeyecek. Chase Colton'ın ikinci olmasına da izin veremem. Onun geveze kıcını yenmeliyim."

Babam omzumu sıkıyor. "Kimse seni tahtından indiremez." Tekerlekli bir tabureye oturuyor. "Chase'e gelince, onu radarıma bile almadım. Küçük bir kuş bana arabasında sorun olduğunu söyledi. Yani şu anda rekabet edebileceğimiz tek bir gerçek adam var."

"Beau," diye mırıldandım.

"Aslında Florida'daki pist onu Bama olarak tanıyor." Yüzü ciddileşmeden önce kıkırdıyor. "Birkaç müşterim arabalarını rutin işler için getirdi. Her neyse, yarışlara katılma arasında kampüse yakın bir pistte arabasını test ettiğine söylentiler duyduklarını söylediler. Görünüşe göre futboldan arta kalan zamanlarında bizim dünyamızda işlerini yoluna koyuyor." Bir elini alnında gezdiriyor. "Ne kadar iyi olursa olsun ve bu ona ne kadar doğal gelirse gelsin, geleceği için yarışmayı seçeceğinden hiç şüphelenmemiştim. Belki bir şeyler değişmiştir."

Az önce söylediklerini düşünürken yüzümü izliyor. "O beyninin içinde oluyor, Mi? Sence o çocuk neyin peşinde?"

"Dürüstçe mi? Bence yarışlarla son bir kez daha uğraşmaya ihtiyacı vardı," diyorum dürüstçe. "Bence babasını özleyiyor ve bir şekilde onun mirasını devam ettirmek istiyor. yapmak istediği şey bu olmasa bile." Tanıdığım en inatçı adamı düşünerek uzaklara bakıyorum. "Sanırım babasının yaptığı gibi pistlerde iz bırakmak istiyor."

"Kahretsin," diye mırıldandı babam. "Sanırım haklısın. Çocuk bu sezon altın madalya için gidiyor."

"Evet."

Beau'yu Little Antonio's Pizzeria'da görmeyeli aylar oldu. Alabama ve Florida çok da uzak sayılmaz. Yani, açıkçası, birbirimize rastlamıyoruz. Tabii yarış söz konusu değilse. Yarış söz konusu olduğunda Louisiana'dan Massachusetts'e, oradan Alabama ya da Florida'ya kadar her yerde olabiliriz. Yani, birbirimizi görmeyecek değiliz. Arabam bozulduğu için şanslı; yoksa beni

tüm o yarışları kazanıyordu. Sadece bu da değil, ben de onu yeniyor olurdum. En azından ben öyle düşünüyorum.

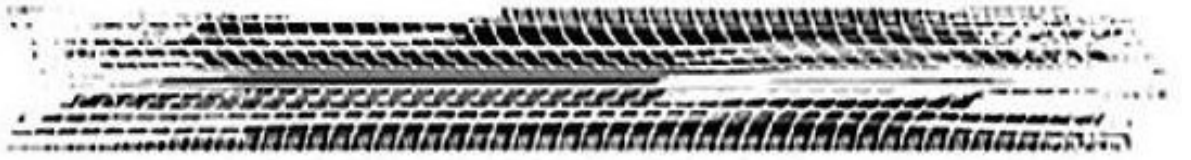
İki hafta boyunca başka yarış yok. Ama ne yazık ki Beau için, önümüzdeki hafta sonu, oraya gideceğimi açıklamadan önce son bir ziyaret için Florida East'e geri döneceğim. Beau'ya kaderimin FEU'da mühürlendiğini söylemiş olabilirim. Ama teknik olarak henüz imza atmadım.

Son birkaç aydır her şeyi düşünmek için ne kadar çok zamanım olursa, tribünlerin altındaki o gece onun için hiç önemli değilmiş gibi davranmasına o kadar çok kızdığımı fark ettim. Belki çaresiz görünüyorum. Ve belki de onun istediği ben değilim. Ama başarısızlığı kolay kolay kabullenmem, bu yüzden ondan henüz vazgeçmiyorum.

Bu yolculukta, sadece onu gördüğümünden emin olmayacağım. Onun da beni gördüğünden emin . Yani, beni gerçekten *görmesini*. Bunu en iyi arkadaşını öperek onu kışkırtarak yapsam bile.

Bir kızın yapması gerekeni yapması gerekir. Ve konu Beau Bishop olunca çaresizim. Sonsuza kadar bekleyemem. Ya akıllanacak ya da benden daha çok nefret edecek.

Umarım ikincisi değildir.

Bama

Antrenmanımı tamamladıktan sonra duş aldım ve Koç'un ofisine doğru yola çıktım. Bana bir mesaj göndererek beni görmek istediğini söyledi ve açıkçası, genelde sakın ve soğukkanlı bir adam olmama rağmen çok gerginim.

En son benimle konuşmak istediğinde, takımda kalabilmem için İngilizce notumu yükseltmem gerektiğini söyledi. Sezon içinde ya da dışında olması fark etmez; oyuncuların tüm dersleri geçmesi gerekir. Sporcuların akademisyenlik konusunda parmaklarını bile kıpırdatmadan üniversiteye söyleyenler var ya? Onlar benim sikimi yalayabilir.

"İçeri gel, Bishop. Oturun," diyor masasından, parmak eklemlerimi kapıya vurduktan sonra.

"Beni mi görmek istediniz, Koç?" Karşısında otururken söyledim.

"Evet, söyledim. Geçen dönem, finallerden hemen önce bir İngilizce dersinden kalmıştın." Sandalyesinde arkasına yaslanıp ellerini başının arkasında birleştirdi. "Sonra birdenbire sadece geçmekle kalmadın, aynı zamanda B aldın."

"Nasıl görüldüğünü biliyorum," diyorum çabucak. "Ama yemin ederim, hile yapmadım. Kız kardeşim bu konuda gerçekten çok iyidir. Bana yardım etti."

Elini kaldırdı. "Ben öyle bir şey demedim, Bam." Gözlerini kısarak kâğıda bakıyor ve sonunda masanın çekmecesini açıp küçük, renkli bir gözlük çıkarıyor. Gözlükleri yüzüne kaydırarak uyarıda bulunuyor. "Saçma sapan konuşma. Mor olduklarını biliyorum. Kızım geçen hafta benimkilerin üzerine bastı ve yenileri henüz gelmedi." Kaşlarını çatıyor. "Karıminkileri çalmak zorunda kaldım. Yaşlanma evlat."

"Evet, efendim." Başımı salladım. "Burada gülmek yok."

"Güzel," diye homurdanıyor ve kâğıdı alıp okumaya başlıyor. "Profesörünü etkilemişsin. Birkaç hafta içinde bambaşka öğrenci olduğunu söyledi."

"Dediğim gibi, Koç, kız kardeşim akıllıdır. Benden çok daha zeki. Fazla bir şey gerekmez sanırım."

"Profesör gizli silahınızı paylaşabileceğinizi umuyor."

Gözlüklerini çıkarıyor. Bu iyi bir şey çünkü gözlük takılıyken onu ciddiye almak zor. Adam tanıdığım en korkutucu adam. Mor

Gözlükler onun üzerinde işe yaramıyor. Çoğumuzun ödünü koparan belalı bir adam.

"Kampüsün umutsuzca öğretmenlere ihtiyacı var. Hem iyi olanlara. Aslında alabilecekleri tüm yardımı kullanabilecek birkaç oyuncumuz daha var."

İç çekiyorum, koltuğumda daha geriye oturuyorum, bana ne sorduğunu biliyor ve bundan hoşlanmıyorum. Hem de hiç.

"Bilmiyorum, Koç. Tüm saygımla... o benim küçük kız kardeşim."

"Ve sen de üniversiteli bir çocuğun ona asılmasından korkuyorsun," diyerek düşüncemi tamamladı. "Daha da kötüsü, belki bir sporcu bile olabilir. Doğru mu düşünüyorum?"

"Şey, evet." Başımı salladım. "O akıllı bir kız. A alan bir öğrenci. Omuzlarının üzerinde iyi bir kafa var. Harekete geçmeden önce her şeyi enine boyuna düşünür." Dövmelerle kaplı kendi bedenimi düşünüyorum. Çok hızlı araba kullanma ve sonuçlarını düşünmeden kavgaya karışma ihtiyacımı. "Dediğim gibi, o benim küçük kardeşim. Aklında tek bir şey olan bir serseriyle uğraşması fikri hoşuma gitmiyor."

Bana küçük bir gülümseme vermeden önce bir an sessiz kaldı. "Anlıyorum. Ama kiminle çalışıp kiminle çalışmayacağını seçebilirdi." Beni işaret ediyor. "Onun için iyi olabilir. İyi de bir deneyim olur. En azından bunu bir düşün, olur mu?"

Cevap vermedim. Onun yerine, orada garip bir şekilde oturuyorum. Winter'ın işi gereği üniversiteli serserilerle uğraşmak zorunda kalacağı düşüncesi mi? Hayır, teşekkürler.

Sonunda sessizliği bozar. "Her neyse, gitmekte özgürsün. Her şeyi yoluna koyma konusunda iyi iş çıkardığını söylemek istedim. En azından küçük kız kardeşinin bu kararı kendisinin vermesine izin vermeyi düşün." Ben ayağa kalktığımda o da ayağa kalktı. Beni kapıya doğru götürürken sırtıma bir tokat attı. "Hâlâ sıkı çalışıyor olsan iyi olur. Sezon dışı olabilir ama hâlâ yapacak işlerimiz var."

"Evet, efendim." Başımı salladım. "Gelecek sezon için hazır olmalıyız. Sanırım bizim yılımız olacak."

"Umarım haklısındır, Bishop."

Elimi kaldırdım ve gitmeden önce el salladım.

Futbol oynarken yarışmayı özlüyordum. Şimdi araba üzerinde daha fazla çalışıyorum ve yakındaki bir pistte test ediyorum. Ve aniden futbolu özledim.

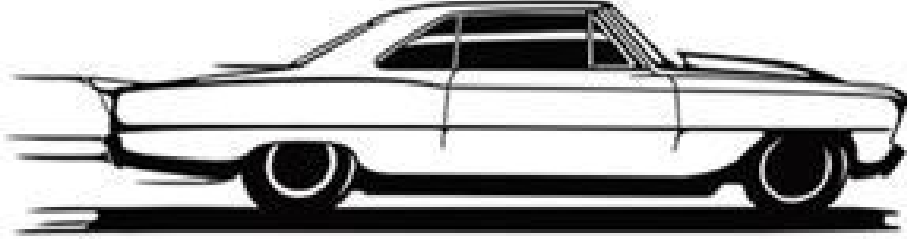
Araba mükemmel çalışıyor. Gelecek hafta Georgia'ya götürüp en iyilerle yarıştıracam. Mila da dahil. Ama güçlü kalmalıyım. O kızın aklıma girmesine izin veremem. Ya da pantolonuma.

Belki de piste rastgele hatun getirsem daha iyi olurdu. Belki o zaman Mila onunla hiçbir şeyle ilgilenmediğimi anlar. İlgilenemem.

Yine de Mila'yı ve nasıl hiç siklemediğini bildiğimden, gelip beni randevumun önünde utandırabilir. Ve bu berbat olurdu.

Mila Hardy benim çocukluğumu yaşadı. Ama bugünüme ya da geleceğime sahip olamaz. Bunun için beni çok korkutuyor.

sekiz

Bama

"Bu gece kafayı bulacağım," diye bağıyor Kye ve bir kadeh daha içiyor. "Yarın öğlene kadar temiz uyuyacağım."

"Sakin ol, katil." Dane birasını yudumluyor. "Hâlâ tatbikatlarımız var ve kışının çalışması gerekiyor. Daha önce bir parti kurabiye yedin."

Onlara gözlerini deviriyorum. Bu konuda hâlâ kızgınım. "Cidden, annem bana en sevdiğim kurabiyeleri yaptı ve ben tüm tabaktan bir tane aldım."

Annem yarıştığım için heyecanlanmıyor. Ama kararı bana bıraktı ve ben de yarışmayı seçtim. Futbol başladığında yapamayacağımı biliyorum, sadece futbolun yorucu programı yüzünden değil, aynı zamanda Koç'un öğrenmesi riskini göze alamayacağım için. Muhtemelen beni taşaklarımdan asar.

"Benim hatam." Kye kaşlarını çatı. "Sadece duramadım. Bunlar yediğim en güzel kurabiyelerdi. Sence annen bir dahaki sefere M&M ekleyebilir mi?" Karnını ovuşturuyor. "Bu onları daha da iyi yapardı."

"Hayır," dedim açıkça. "Çikolata parçacıklı kurabiyeler benim. Bu yüzden onları getirdi. Kurabiyelerimin içinde M&M istemiyorum. Siktir git."

Kye uzaklaşmaya başlamadan önce "Dick," diye mırıldanıyor. Omzunun üzerinden sesleniyor, "Ona kendim soracağım."

Onu görmezden geliyorum. "Bu bok çukurunda bir şişe su bulabilir miyim diye bakmaya gidiyorum," diyorum, kanepede oturan Dane'e çenemi eğerek. "Hemen dönerim."

Bana başıyla bir selam verdi. Bu gece şoför olarak ben görevlendirildim, ki bu benim için sorun değil çünkü arabam üzerinde çalışmadan önce antrenmanımı yapmak için zaten erken kalkmam gerekiyor.

Mutfağa girdiğimde birkaç adam beni yumrukluyor. Saçlarıyla oynamaya ve göğüslerini havaya kaldırmaya başlayan bir avuç kadınla birlikte. Yine de bu gece gerçekten hissetmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, Mila aylar önce hayatıma geri döndüğünden beri pek hissetmedim. Onu uzun zamandır görmedim ama hâlâ kafamı kurcalıyor. Arabasını tamir ettirdiğini duydum, yani ondan daha fazla kaçamayacağım.

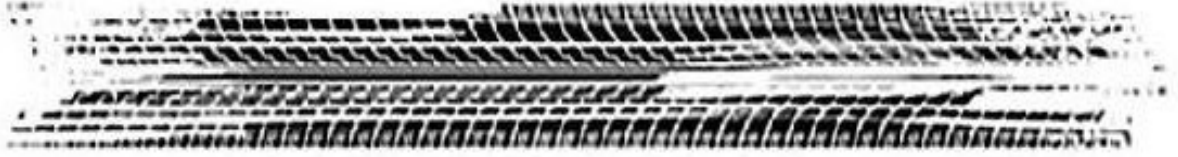
Şimdi, ne zaman dışarı çıksak, yatağında başka bir hatunun olması düşüncesi can sıkıcı geliyor. Ve doğrusu, bu bana hiç çekici gelmiyor. Peki, nasıl geçiniyorum? Bir sürü uzun duş ve inatçı, siyah saçlı bir güzelin kirli düşünceleri.

Bir şişe su kapıp buzdolabının kapağını kapatıyorum ve oturma odasına geri döndüğümde Kye'ın kanepenin diğer tarafında Dane'e katıldığını görüyorum.

Buraya gelmesini istemediğim tek kişinin odaya girdiğini gördüğümde nefesimin altında "Orospu çocuğu," diyorum. O etraftayken gözlerimin ayrılmayacağı tek kişi. Anında onu bu gece burada olan tüm erkeklerden korumak, hepsinden saklamak istiyorum.

Tam dinlediğini ve geri dönmeyeceğini düşündüğüm anda ortaya çıkıyor.

Bu kız hiç vazgeçmiyor.

Mila

Partiye giriyoruz ve gözlerim hemen Beau'yu arıyor. Onu oturma odasına girdikten kısa bir süre sonra arkadaşlarına doğru giderken buluyorum. Gözleri sürekli benim üzerimde, ters ters bakıyor ve kulaklarından duman çıktığına yemin edebilirim.

Kızların gözleri benimkileri takip ediyor ve Tate nefesini içine çekiyor. "Aman Tanrım... bu bir oturma odası için çok fazla seksilik." Kendini yelpazeliyor. "Bu Kye ... ve Dane Wade mi? Meeeeow."

Bana ters ters baktı. Ondan uzak durmam için bir uyarı gönderdi.

Senin dileğin benim için emirdir, koca adam. Ama bakalım gerçekten istediğin bu mu?

Genelde oyun oynamayı seven bir kız değilimdir. Ama kirli oyunlar oynamak beni bu Bama Bishop denen adama yaklaştıracaksa... kesinlikle oynarım.

"Affedersiniz hanımlar." Onlara doğru döndüm. "Yapmak üzere olduğum şey için beni yargılamayın."

Onlar cevap vermeye vakit bulamadan, kanepede oturan adama doğru yürüyorum. Kesinlikle çok lezzetli. Ama bu gece beni eve götürmesini istediğim kişi o değil.

"Dane!" Beau'nun takım arkadaşına yaklaşıp tam bir ukala gibi davranarak . "Benimle bir fotoğraf çektir!"

O cevap vermeden önce telefonumu çıkarıp yanağına bir öpücük konduruyorum.

Ekranı bakarak ona baştan çıkarıcı bir bakış attım. "Bundan daha iyisini yapabiliriz."

O bir şey söyleyemeden dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Tadı naneli ve lezzetli ama yine de hiçbir şey hissetmiyorum. Yine de bunu daha da satın alınabilir kılmak için dilimi ağzına sokuyorum ve öpücüğü derinleştiriyorum.

Geri çekilip parmağımla kendi dudaklarımı sıyrıyorum. "Teşekkürler koca oğlan. Bu geceyi çok daha iyi bir hale getirdin."

Onu iterek ayağa kalktığımda Beau'nun gözlerinin sırtıma dikildiğini hissediyorum. Omzumun üzerinden bakarak, banyoya doğru yürümeden önce sırtıyorum.

Çocukça ve davranıyorum. Ama umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir ve onun beni tekrar görmesini beklemekten yoruldum.

Kapıyı kapatıp aynada kendime bakıyorum. Eğer planım işe yararsa, beş... dört... üç... iki-

Kapı uçarak açılır, Beau ve vahşi gözleri ortaya çıkar. Kapıyı çarparak kapatıyor ve arkasından kilitliyor.

"O da neydi öyle?" diye . "Şimdi de partilerde rastgele adamlarla mı öpüşüyorsun?"

"Oh... o mu?" Dudağımı ısırdım. "Belki de sıkılmışımdır."

"Belki de tecavüze uğramak istiyorsundur." Bana doğru bir adım atarak beni lavaboya doğru bastırdı. "Wade iyi bir adam olduğu için şanslısın. Burada sana kafayı çektirecek ve seni yarım yamalak bir odaya sokacak bir sürü adam var. Aptal gibi davranıyorsun."

"Ve sen de umurundaymış gibi davranıyorsun," diye karşılık verdim. Vücudunun sıcaklığını kendi vücudumda hissediyorum.

," diyor dişlerini sıkarak.

Parmak uçlarımda durarak dudaklarımı boynuna değdiriyorum ve avuç içimi gömleğinin altında gezdiriyorum. Karnı kaya gibi sert. Ve teni neredeyse titreşiyor.

"Oh... Sanırım biliyorsun."

"Az önce başka bir adamı öptüğün o iğrenç dudaklarınla bana dokunma," diye bana şiddetle.

"Pis dudaklarımla seni başka yerlerinden öpebilir miyim?" Boynuna karşı mırıldanıyorum. "İsteddiğini biliyorsun."

Uzaklaştığımda öfkeli, karanlık gözler bana bakarken nefes alış verişi yavaşlıyor.

Gözlerim kot pantolonundaki belirgin şişkinliğe takılıyor.

Kendimi durduramayıp elimi üzerinde gezdiriyorum ve onun bir nefes çekmesine neden oluyorum.

"Yapma," diye tıslıyor.

"Neden olmasın?" Hafifçe iterek nefes veriyorum. "Neden yanlış olsun ki?"

Beni itmeyince dizlerimin üzerine çöküp ona bakıyorum. "Bunu telafi etmeme izin ver." Kemerini açıyorum. "İzin ver sana nasıl Üzgünüm."

Kararsız görünüyor ve çenesi gerginlikle geriliyor. Ama boxerını indirip aletini çıkardığımda beni durdurmuyor. Aslında, gözleri

Benimkinin içine, asla başka tarafa bakmadan.

Öne doğru eğilip dilimi çıkarıyorum ve hafifçe yalıyorum. Tıslıyor ama konuşmuyor.

Yukarı bakarak ağzımı açıyorum ve kadarını alıyorum.

Ağzımdan çıkmasına izin vererek avucumla birkaç kez pompalıyorum. "Bunu hep düşünmüşümdür," diye fısıldıyorum. "Bunu yatağında bile düşündüm." Dilimi uzunluğunun alt kısmı boyunca yalıyorum. "*Yalnızken*."

Gözleri bir anlığına kapanıyor ve havayı içine çekiyor. Avucumun içinde daha da sertleştiğini hissediyorum. Bu imkansız görünüyor.

Onu tekrar içime çekerek başımı öne ve arkaya doğru ritmik bir şekilde sallıyorum.

Mırıldanarak ona baktığımda kızgın görünmediğini fark ediyorum. Şu anda yüzünde hangi duygunun olduğunu bilmiyorum. Ama öfke değil.

"Tadın hayal ettiğimden bile daha güzel," diyorum kendimi şaşırtarak. *Şu anda ben kimim ki?*

Uzanarak herhangi bir hareket yapmamı engelliyor. "Mila," diye uyarıyor. "Durmak zorundasın. Ben-"

Elini iterek onu emmeye devam ediyorum. Elleri arkamdaki lavaboyu kavrarken onun gittikçe yaklaştığını hissetmeye başlayana kadar sık sık dilimle uzunluğunu fiskeliyorum.

Ağzımın içinde kendini kaybediyor, boğazımın arkasına vuruyor. Ve ben onu alıyorum. Hepsini alıyorum. Bu adam bana ne verirse, lanet bir leş yiyici gibi alacağım. Üzerimde böyle bir etkisi var.

İşinin bittiğini anladığımda kendimi ayağa kaldırıyorum.

Sessizce kot pantolonunun düğmelerini ilikler. "Bu ."

Aynada kendime bakarak saçlarımı düzeltiyorum. "İkisinde de mavi peynir sosu olmamalı. Ya da Brüksel lahanası. Ya da maden suyu." Omuz silkiyorum. "Ama gördüğünüz gibi, yaptılar." Omuz silkiyorum ve dudaklarımı yana çekiyorum. "Eminim onların tadı da senin kadar güzel değildir."

"Evine git," diyor, kelimeler neredeyse bir yalvarışa dönüşüyor. "Lütfen Mila, hayatımı yaşamama izin ver."

"Ne yani? Biri bana sataşırsa, araya girip ona yumruk mu atacaksın? Ve bir partide ateşli bir adamla öpüşürsem, beni banyoya kadar takip edebilirsin ve ben de senin aletini yalayabilirim?" Kelimeleri tıslıyorum. "Hiç mantıklı konuşmuyorsun."

"Bana sakso çekmeni istemedim, bunu sen de biliyorsun." Şimdi kızdı. "Ve o seksi adam benim en iyi arkadaşım. Bu gece bir planın olduğu çok açık. Neyi başarmayı umuyordun, gerçekten bilmiyorum."

"Evet, bunun seni akıllandıracağını umuyordum." Gitmek için yanından geçerken hüzünlü bir kahkaha atıyorum. Gözlerimin kenarlarında saf yenilgiden kaynaklanan yaşlar birikiyor. "*Bama* Bishop gibi bir adam için bunların bir anlamı olduğunu düşünmem aptallıktı."

Kolları belime dolanıyor ve ben ayrılamadan sırtımı kendisine doğru çekiyor.

"Ağlama lan," diye mırıldanıyor kulağıma doğru. "Seni ağlatacak adam ben değilim, Mi."

"Ben ağlamam. Yine de son birkaç yıldır tüm hayatım boyunca ağladığımdan daha fazla ağladım." Ona karşı koymadım. Onun yerine başımı göğsüne yaslıyorum. "Birini kaybeden tek kişi sen değilsin Beau."

"Babamı kaybettim," diyor sertçe. "Sen kimi kaybettin?"

"Benim için ikinci bir baba gibi olan birini kaybettim." Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlandı. "Ve en iyi arkadaşımı. Hepsi bir gün içinde." Elimin tersiyle yüzümü sildim. "Buraya gelmekle ne beklediğimi soruyorsanız, sadece her şeyin eski haline dönmesini istedim. Eskiden olduğu gibi."

"Geri dönemeyiz." Nefes veriyor. "Benim babam öldü. Baban onu mahvetti. Ailelerimiz artık birbirine bağlı değil."

"Çünkü bizi ayırdın," diye ağlıyorum, dönüp ona bakıyorum. "Bana beni sevdiğini söyledin ve sonra bir daha benimle konuşmadın. Bunu atlatmana yardım etmek istedim, lanet olsun. Ve sen bana izin vermedin."

"Sana seni sevdiğimi söyledim ve sonra kaza oldu," diyor duyusuzca. "Bu her şeyi değiştirdi."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmemeliydi!"

Şu an tamamen ağlıyorum. Ama duramıyorum. Aylarca, babasını kaybettikten sonra nasıl olduğu konusunda sürekli endişelendim. Aramalarıma ya da mesajlarıma cevap vermiyordu. İyi olup olmadığını bilmemin hiçbir yolu yoktu.

"Bu *her şeyi* değiştirdi!" diye kükrer. "Nasıl olur da bunu göremeyecek kadar kör olursun?"

"Seni sevmekten hiç vazgeçmedim." Yüzümü göğsüne bastırıyorum. Bana sarılmıyor ama beni itmiyor da. "Bunun senin için neden bu kadar kolay olduğunu anlamıyorum. Beni gerçekten sevdin mi? Yoksa hepsi göstermelik miydi?"

Kaşları birbirine yaklaşırken elini alnında gezdiriyor. "Evine git, Mila." Bir adım geri çekilir. "Seni incitmek istemiyorum. Ama bu, biz... az önce olanlar... ne kadar çok devam ederse, seni o kadar çok inciteceğim."

Son. Söz veriyorum, seni kıracağım." Gözleri benimkileri bulmadan önce bir an yere bakıyor. "Evine git. Evine git ve geri gelme."

Etrafımda dolaşırken kapıyı açtı ama durdu. "Ne istiyorsan yap. Ama Dane'den uzak dur."

Ve sonra gidiyor. Kapıyı kapatıyor.

Aynada kendime bakıyorum, bir bezi ıslatıyorum ve yanaklarımdaki makyajı siliyorum. Ya da bunu deniyorum. Makyaj temizleyici olmadan bu çok zor oluyor ve sonunda yanaklarım kızarıyor ve tahriş oluyor. Sonunda pes ediyorum. Bunun bir üniversite partisi olduğunu ve herkesin muhtemelen bulaşmış makyajımı fark edemeyecek kadar sarhoş ya da kafası güzel olduğunu hatırlıyorum.

Bir haklı. Beni kırabilir. Ve ben de ona izin verirdim.

Partiye doğru yürüyorum, Beau'yu ya da arkadaşlarımı hiçbir yerde göremiyorum. Hoparlörlerden yükselen yüksek sesli müzik, havada dolaşan ot kokusu ve etrafımda dans eden terli bedenler arasında gerginleştiğimi hissediyorum. Oh, ve likör kokusunu da unutmamak lazım.

Dans pistine çok yakın yürümek gibi bir hata yapıyorum, arkadaşlarım için pisti gözden geçiriyorum. İtiraz edemediğim güçlü bir el kalçama sarılıyor.

"Kahretsin, Tanrı meleklerinden birinin cennetten çıktığını biliyor mu?" diye gürlüyor derin bir ses. "Tanrım, çok seksisin."

Onu itiyorum ama o sadece sırtıyor ve elini sıkıyor. "Sorun ne bebeğim? Bana karşı zoru mu oynuyorsun?"

Başım dönmeye başladı. *Arkadaşlarım nerede? Beau nerede? İsa hangi cehennemde? Ya da Süpermen? Birisi. Herhangi biri.*

Babam haklıydı. Üniversiteli erkekler yarım yamalak olabiliyor. Hepsi değil. Ama kötü olanlar da var. Bunu şimdi öğreniyorum. Ve muhtemelen çok geç.

"Sen ve ben gidip üst katta bir oda bulsak nasıl olur?" Tırnakları etime batıyor. "Bana göğüslerinin ne kadar güzel görüldüğünü gösterebilirsin-"

Bir yumrukla yere yığıldı ve ben Beau'nun vücudunun arkasında kalkan oldum. Kızgın, dövme kolları, sürüngenin üzerinde dururken beni arkasında sabit tutuyor.

"Seni bir ambulans almadan önce defol git buradan. Ya da daha kötüsü, bir cenaze arabası," diye homurdanıyor Beau. "Ve eğer başka bir bayana saygısızlık ettiğini duyarsam, söz veriyorum, seni gebertirim, sürüngen."

Adamın kalkıp bir sıçan gibi kaçtığından emin olduktan sonra Beau sonunda bana dönüyor ve beni kolumdan tutup verandaya sürüklüyor.

"Sana eve gitmeni söyledim," diye tıslıyor sesi. "Bunun hangi kısmını anlamadın?"

"Özür dilerim." Dudağım titriyor. "Ben... Tate ve Harlow'u arıyordum." Gözyaşlarımı geri kırıyorum. "Gitmek istedim. Gidecektim." Başımı sallıyorum. "Onları henüz bulamadım."

Etrafına bakarken yüzünü pişmanlık kaplıyor. "Seni koruma işini istemiyorum Mi. Ama eğer buradaysan, kendimi durduramam." Gözleri çaresiz bakıyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Etrafta olursan başımı belaya sokacaksın."

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama tam ağzımı açtığımda Tate, Beau'nun arkasında beliriyor. Çok geçmeden Harlow belirdi ve beni serbest bıraktı. Kollarından ayrılır ayrılmaz üşüdüm. O orada olmasaydı neler olabileceğini düşünüyorum.

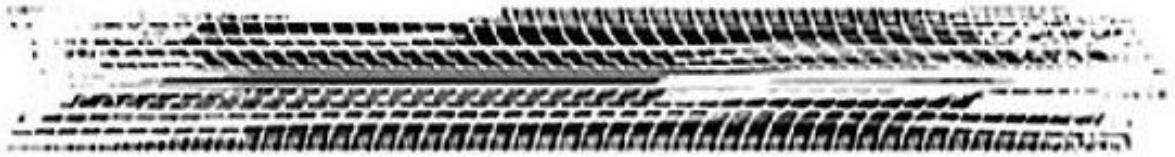
"Kızım, her yerde seni arıyorduk." Harlow onu itip ellerimi tuttu. "Burada çok ateşli kızlar var. Ama bazı adi herifler de var." Tate'e bakıyor. "Dışarı çıkmak istiyoruz." Bana dönmeden önce Beau'ya bakarken başı dönüyor. "Eğer... sorun olmazsa? Ya da-"

Bakışlarımı Beau'dan kaçırıyorum. Beni korumuş olabilir ama işi istemediğini de itiraf etti.

"Dostum, işte buradasın." Kye bir anda ortaya çıktı. "Dane gitti ve sonra sen ortadan kayboldun. Siz sikikler bu gece eküri departmanında berbatsınız."

Beau cevap vermiyor. Sadece beni izliyor, muhtemelen gidip gitmeyeceğimi merak ediyor. Sonunda onu yalnız bırakıp bırakmayacağımı. Merdivenlerden inip arabaya kadar arkadaşlarımı takip ederek onun düşüncelerine cevap veriyorum.

Gitmemi istiyor. Sanırım ben gidiyorum. Yani, bir insan kaç kere reddedilmeye dayanabilir ki?

Bama

Eve git ve geri gelme dedim. çok sevdiğim insana. Ama başka ne seçeneğim vardı ki? Annem, kız kardeşim ve ben Alabama'dan ayrıldığımız gün Hardy'lerle işimizin bittiğine dair sessiz bir yemin ettik. Onların etrafında olmak çok acı verici olacaktı. Şimdi, birdenbire, ödlelik ettiğim için bu kuralı değiştirmem mi gerekiyor? Tabii ki hayır. Değiştiremem.

Bu gece o partide olmasaydım neler olacağını hayal ediyorum ve bu beni hasta ediyor. Öncelikle, Dane'e ne olurdu?

Dane... onun dudaklarını öpmenin nasıl bir his olduğunu biliyor, ama ben bilmiyorum.

Ama daha da önemlisi, dans pistindeki o pislik ona korkunç bir şey yapmış olabilir. Neler olabileceğini düşündükçe midemin bulandığını hissediyorum.

Daha akıllı olması gerekiyor. Onu her zaman kurtaramam. Ve bu beni çok korkutuyor.

Ağzında sikim varken bana bakan gözlerinin görüntüsü aklımdan çıkmıyor. belli bir açlık vardı. Sanki bana bu kadar yakın olmak için uzun zamandır bekliyormuş gibi. Yaşadığını hissetmek için buna ihtiyacı varmış gibi.

Ben de onu bekliyordum. Elimden geldiğince uzun süre onunla savaştım. Kahretsin, o bunu imkansız hale getirdi.

Çok güzel görünüyordu.

Ama aynı zamanda hala düşman. Bu değişmedi.

Onu Dane'i öperken izledim... Kahretsin, kırmızı görüyordum. Mila'mın dudakları başka bir adamın üzerindeydi. Bu bir daha asla görmek istemediğim bir şey. Bu yüzden benimle aynı üniversiteye gidemez. Etrafta koşturup dikkatimi dağıtmasına izin veremem. Onu başka bir erkekle her gördüğümde peşinden koşup tuvalete kilitleyemem.

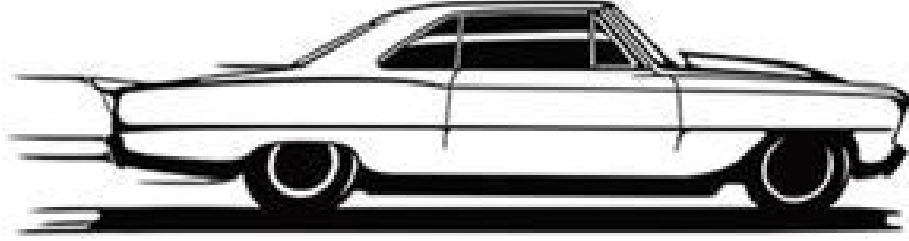
Onun peşinden koşarken böyle bir şey olmasını hiç istememiştim. Ne olacağını düşündüğümü bilmiyorum. Ama dizlerinin üzerine çöküp sikimi yalamak istemesi kesinlikle olasılıklar listesinde yoktu.

Az önce yaptığı küçük gösteri, olması gerekenden çok daha karmaşıktı. Gerçi amacının bu olduğuna eminim. Görüşümü bulandırmak ve beni

Dizleri bükülmüş. İşe de yaradı. Kendimi bu partiden önceki kadar güçlü hissetmiyorum.

Yine de pişman olduğumu söyleyemem. Çünkü neredeyse yıldızları görmemi sağlıyordu.

dokuz

Bama

Kendimi her zaman hayatın iki yolu arasında yürürken buldum.

Bir: Bu şekilde top oynamaya devam ederim ve doğrudan NFL'e giderim. Umarım uzun bir araba yolu olan büyük bir evim olur. Belki bir havuz. Hayır, bekle, kesinlikle bir havuz. Ve bir de jakuzi. Seyahat etmek zor olmazdı çünkü zaten muhtemelen bekâr olurdum. Yani, hiç evde olmasam kimin umurunda?

İki: Üniversiteyi bitirdim ve futbolu Florida East'te bıraktım. Yarışlara odaklanır ve ülkeyi dolaşarak dört lastik üzerindeki en hızlı insanlarla yarışırım. Bunun tek sorunu Hardy ailesini sık sık görmem gerekecek olması. Ve bunu yapmak istediğimden emin değilim. Annemin kalbinin kırılacağından bahsetmiyorum bile.

Sorun şu ki, hangisini daha çok istediğime karar veremiyorum. İkisini de çok seviyorum. Ve ikisinde de iyiyim.

Barı yukarı itiyorum, son tekrarımı bitiriyorum. Kollarım lanet olası spagetti gibi hissediyor ve kendimi bu kadar zorladıktan sonra bu gece araba üzerinde çalışmanın ne kadar boktan olacağını merak ediyorum.

Cebimde telefonumun çaldığını duyuyorum ve hemen annemin aradığını düşünüyorum. Artık gerçekten arayan tek kişi o. Diğer herkes sadece mesaj atıyor.

Çantama doğru yürüdüm ve telefonu çıkardım. Numarayı tanımıyorum ve muhtemelen uzatılmış araba garantim hakkında bana ulaşmaya çalışan baş belası bir tele-pazarlamacı. Lanet olsun, neden bundan başka bir dolandırıcılık bulamıyorlar?

Dolandırıcı olduğunu düşünmeme rağmen başparmağımı ekranda kaydırıyorum. "Alo?"

"Merhaba, evet... Beau Bishop'la mı görüşüyorum?" diye bir erkek sesi geliyor diğer hattan. "Kimin sorduğuna bağlı," diyorum umursamazca.

"Baban gibi konuşmuyor musun, oğlum?" Kıkırdıyor. "İyi bir " Devam etmeden önce kısa bir duraklama oldu, "Bu Wally Hawkins-"

"Tanrım, Wall." Sırıtiyorum. "Neden öyle söylemedin? Ben de senin bir dolandırıcı olduğunu düşünmüştüm."

Wally, babamın memleketimizde yarıştığı pistin sahibi. Öldüğü pistin de. Ben orada büyüdüm, o yüzden ailemden biri gibi oldu.

"Sokakta konuşulanlara göre, biraz yarış yapıyormuşsun." Sesinde hem heyecanı hem de endişeyi duyuyorum. "Geri dönüş yolunu bulacağını hep biliyordum. Siz Bishop çocukları mısınız? Hepiniz o direksiyonun arkasında olmak için yaratılmışsınız."

"Futbol için sezon dışında biraz orada biraz burada çalışıyorum," diyorum ona dürüstçe. "Arabada hâlâ çözmem gereken bazı hatalar var ama... da geleceğim."

Yarın gece başka bir yarış var ve arabamı bu yarışa yetiştirmeyi çok istiyorum. Koç'un neler yaptığını duyup beni takımdan atabileceği aklımdan hiç çıkmıyor ama.. O noktaya gelirse o köprüyü de geçerim. Mila son zamanlarda tüm yarışlara katılmıyor. Görünüşe göre, en son şanzımanı bozulduğunda motora zarar vermiş. Bu hafta sonu, o yarışa geri döndüğünde, kazanmak benim için kolay olmayacak.

"Bu gerçekten iyi, evlat. Sadece dikkatli ol." Sesi kalınlaşıyor. "Dinle, neden aradım, pistte yıllık bir sokak gecesi başlatmaya karar verdik. Işıklar altında yarış, otoparkta bir DJ. Ve geceyi bitirmek için havai fişekler."

"Bu iyi, Wall," diyorum, kafam karışmış bir şekilde. "Gerçi uzun zamandır sokak geceleri yapıyorsunuz. Havai fişekler ve müzik dışında, bu neden farklı?"

"Bu seferki bağış toplama etkinliği olacak." Boğazını temizliyor. "Ve 30 Haziran'da olacak."

Babamın doğum gününden bahsedildiğinde kalbim göğsümde daha hızlı atıyor.

"O günü seçtik çünkü bağış kampanyası... babanın onuruna başlattığımız bir burs fonu için," diyor usulca. "Baban üç şeyi hayattan daha çok severdi: arabalar üzerinde çalışmayı, ailesini ve Alabama eyaletini. Eyalette otomotiv alanında kariyer yapmak bir lise mezunu bulmak istiyoruz."

"Bu harika, Wally." Bankta oturdum ve başımı öne eğdim. Bugün yalnız çalışmayı seçtiğim için şükrediyorum. "Gerçekten, bununla gurur duyardı."

"Eminim bütün yıl futbol için antrenman yapıyordur ama sezon dışı olduğu ve okula gitmeyeceğin için" -sesindeki eğlenceyi duyabiliyorum- "ne dersin? Babanın doğum gününde piste gelip herkesi göreceksin?"

Hemen cevap vermiyorum.

"Yarışmak zorunda değilsin, Beau. Bu pistin senin için kötü anılar barındırdığını biliyorum. Sadece gel ve herkesi gör." İç çekiyor. "Hepinizi burada çok özledik. Seni, anneni ve Winter'ı."

"Bilmiyorum, Wall." Bir elimi başımın arkasında gezdiriyorum. "O zamandan beri eve gitmedim..."

"Biliyorum," diye zar zor fısıldıyor. "Senin için iyi olabilir, evlat." Düşüncelerimi okumuş gibi, "Eğer görmek istemediğin Hardy'lerse... katılmamalarını isteyebilirim," diyor. İç geçirdi. "Gelmemelerine çok üzüleceklerini düşünsem de, senin isteklerine saygı duyacaklarını biliyorum."

Hâlâ bu konu üzerinde düşünürken pencerenin dışındaki hareket dikkatimi çekiyor. Pencerenin yanındaki dala küçük bir kuş konuyor ve oturuyor. Doğrudan bana bakıyordu.

Babam Lynyrd Skynyrd'ı severdi ve "Free Bird" en sevdiği şarkıydı. Hayatını güvenli olmayan şeyler yaparak geçirdi ama bu heyecanı seviyordu. Şu anda cennette çılgınca şeyler yaptığına inanmak istiyorum. Sınırları olmadan yaşıyor, sadece dünyada değil.

"Orada olacağım." Bu üç kelimeyle kendimi şaşırtıyorum.

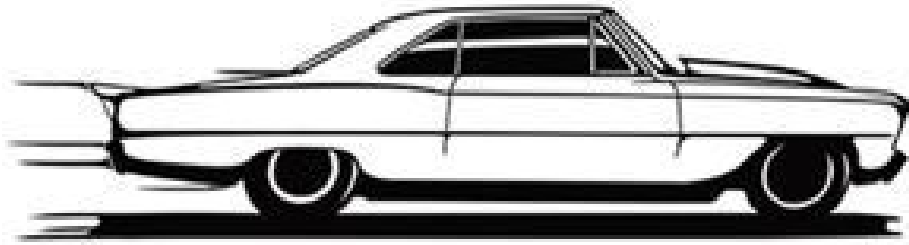
"Yapacak mısın?" Sesi şok olmuş gibi. "Teşekkür ederim, Beau. Şu anda çok heyecanlıyım. 30 Haziran'da görüşürüz. Kapılar dört buçukta açılacak ama ne zaman istersen gelebilirsin. Anladın mı?"

"Evet, efendim." Başımı salladım. "Yakında görüşürüz."

Telefonu kapattığımda, kuş uçup gitmeden önce beni biraz daha izledi. Hiçbir zaman yukarıdan gelen işaretlere inanan biri olmadım, ama bu kesinlikle bir işaret gibi görünüyordu.

Sanırım Alabama'ya gidiyorum.

on

Bama

Annemin ön kapısına doğru koşmadan önce çocuklara kamyonumda beklemelerini söyledim. Yarıştan önce bana veda etmekten nefret edeceğini çok iyi biliyorum ama babamın karavanını yükledikten sonra içeri girip selam vermediğim için kendimi bir pislik gibi hissettim. Annemin evi kampüse bu kadar yakın olduğu için şanslıyım; kampüste yaşayabilirim ama tüm yarış eşyalarımı burada tutabilirim. Annem nefret etse bile.

Kapıyı açıp içeri girdim. "Anne?"

"Dışarıda," diye bağılıyor verandadan.

Kapıyı kaydırarak açtığımda, kitabından başını kaldırdı. "Bu gece yarışıyor musun?" İç geçirdi. "Arabayı yüklediğini duydum."

Onun yanındaki sandalyeye oturdum. "Anne, korktuğumu biliyorum. Ama dinle. Babam ve ben o Camaro'yu yaptık. Boş kaldığı her saniye... garajda benimle birlikteydi." Kolumu gözlerime silerek, içten içe bir korkak olduğumu kanıtıyorum. "Babama olanlar beni çok korkutuyor. Ama anne, ona yakın hissettiğim tek yer sürücü koltuğunda yarışmak üzere olduğum zamanlar. sonsuza kadar sürmeyecek, sana söz veriyorum. Ama onun çok sevdiği bir şeydeki son anımın bu olmasına izin veremezdim." Ellerime bakıyorum. "İzimi bırakmalıyım. Tıpkı babamın yaptığı gibi. Onun da bunu isteyeceğini biliyorum."

Aylar önce arabayı yarıştırmaya devam etmeye karar verdiğimden beri onu görmezden geliyor. Arabayı o isteyken yüklemeye çalıştım, böylece yüzüne fırlatılmadı. Bu gece, bundan kaçış yoktu. Ama söyledığım her kelimedede ciddiye aldım. Bu sonsuza kadar sürmeyecek. Sadece bu sezonu bitirmem gerekiyor.

Bana hüznü bir gülümseme verirken gözlerinde yaşlar birikiyor. "Babana lanet olsun. Eğer o olmasaydı, seni yarış böceği ısırmasdı." Elinin tersini yüzünde gezdiriyor ve burnunu çekiyor. "Bundan hoşlanmıyorum. Ama hayatımızın o kapatmak için yapman gerektiğini düşündüğün bir şeyi yapmana engel olmayacağım."

O ayağa kalktığında ben de aynısını yapıyorum ve kollarını boynuma dolayıp bana sarılıyor.

"Seni seviyorum. Lütfen güvende ol. Aşkımı kaybettim. Bebeklerimden birini kaybedemem."

Onu tutuyorum ve başımı sallıyorum. "Güvende olacağım anne, söz veriyorum."

Beni bırakıp başını kaldırdı. "Bazen ona çok fazla benziyorsun." Dudakları hafifçe yukarı kalkıyor. "Tanrım, o adamı özlüyorum. Her ne kadar baş belası olsa da, onu her gün her saniye özlüyorum."

"Ben de anne. Ben de."

"Ciddi misin? Yarışa mı gidiyorsun? Bu gece mi?" diye ağzından kaçırıyor kız kardeşim, her zaman yaptığı gibi bir anda ortaya çıkıveriyor. "Ben de geliyorum."

"Hayır." Parmağımla onu işaret ediyorum. "Hayatta olmaz." "Dil," diye mırıldandı annem.

"Tamamdır, göt herif. Bana bir dakika ver, hazır olacağım." Winter içeri girer.

"Hepinizin ağzının sabunla yıkanması gerekiyor," diye annem. "Gerçekten. Ve iyi bir sabunla değil. İğrenç bir sabun."

"Ben şimdi gidiyorum." Evin arka tarafındaki küçük açıklığı gösteriyorum. "O gelmeden önce-"

"Hazır mısın, ezik? Sadece bunu almam gerekiyordu." Telefonunu kaldırıyor.

Beni küçük kız kardeşimi azgın arkadaşlarımin yanına götürmekten kurtarması umuduyla anneme bakıyorum ama o sadece omuz silkiyor.

"İyi eğlenceler." Gözlerini kısar. "Güvende ol. Güvende ol."

Kız kardeşime doğru yürürken elimi salladım. "Üzerine bir şeyler giy. Tanrı aşkına, neden karnın falan görünüyor?" Şortunu işaret ediyorum. "Ve Tanrı aşkına, kış yanakların neredeyse dışarı sarkıyor. Striptiz kulübüne gitmiyoruz Winter."

"Yarış pisti eşittir seksi erkekler." Göz kırıyor. "Burada bir ayrılığı atlatmaya çalışıyorum."

"Onu geri almasaydın... iki kez, belki şimdiye kadar atlatmış olurdun," diye homurdandım.

Bu kış onu terk etti ve sonra o da onu geri aldı.
Birden çok kez.

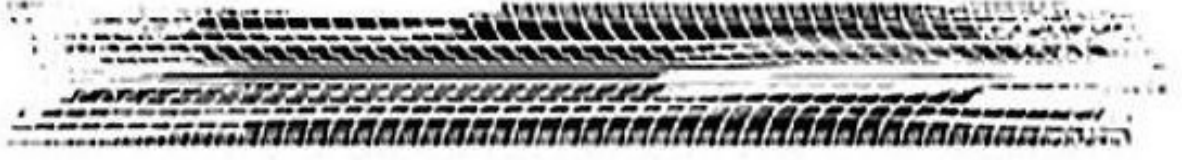
Annem bana bu sefer kalıcı gibi görüldüğünü ve Winter'ın ayrılığı annemin düşündüğünden daha zor karşıladığını söyledi. Ve ne kadar sıksa görüldüğüne bakılırsa, annem şaka yapmıyormuş. Zar zor yemek yiyor gibi görünüyor.

Yolda arabaya servis yapan bir yerde durup ona yemek ısmarlamayı aklıma yazdım. Ekstra büyük bir milkshake ile birlikte. Onlarda çok fazla kalori var.

"Her zaman benimle kalman gerekiyor. Ben yarışırken de sen Dane ve Kye ile kalacaksın," diyorum isteksizce. Arkadaşlarıma ona asılmayacakları konusunda güvenmiyorum. Ama en azından onu güvende tutacaklar.

"Bu konuda tartışmaya gerek yok." Sırıtırıyor ama ben ona sert bir bakış atıyorum.

"Gidelim," diye homurdanıyorum ve kamyonetime doğru yürüyorum. Arkadaşlarımın kız kardeşime asılmamasını umarak.

Mila

Arabamı boşaltıyorum, gözlerim itiraf etmek istemediğim kadar çok kez Beau'nun karavanına kayıyor. Gerçekten de at takmalı ve gözümü kendi pisliğimden ayırmamalıyım.

Geçen hafta sonu ona oral seks yaptım... ve o zamandan beri ondan haber almadım.

Hem de çok iyi bir oral seks. Yani, sanırım öyleydi. İlk seferim olduğu için karşılaştıracak bir şeyim yok. Ama gerçekten denedim ve ne kaçırdığını görmesini sağladım. Yıllar ve yıllar süren bekleyiştten sonra ona bu kadar yakın olduğum için kendim de tahrik olmuşken bunu yapmak zor değildi.

Belli ki işe yaramamış çünkü daha sonra hiç ulaşmamış.

Arabamı boşalttıktan sonra babama yandan sarılıyorum. "Benimle bir yolculuk daha yaptığın için teşekkürler, ihtiyar. Sürücüler toplantısı için kuleye kadar yürüyeceğim."

Annem evde olduğu ve bazı işlerle ilgilendiği için bu yolculukta sadece biz varız.

Beni bırakmadan önce sıkıyor. "Buradan daha fazla olmak istediğim bir yer yok, tatlım. Hey, doğum günümü bu kadar eğlenceli hale getirdiğin için teşekkürler. Kesinlikle kitaplara geçecek bir doğum günü."

Gülümsüyorum. "Sadece benimkini bekle."

Doğum günü birkaç gün önceydi ve babam her zamanki gibi Evet Günü'nden sonuna kadar yararlandı. Dusty'nin mezarını bile ziyaret ettik çünkü birbirlerinin doğum günlerinde hep yanlarındaydılar. Cam ve ben onun için bir ızgara masrafını da paylaştık çünkü bu adam ızgara yapmayı çok seviyor.

Babamı bıraktım ve kuleye doğru yöneldim. Önümde yürüyen Beau'yu hemen fark ettim. Tanrım, çok seksi görünüyor. Kocaman kollarında ve hatta boynunun bazı kısımlarında mürekkep var. Saçları kısacık ve vücudu kas yığınınından başka bir şey değil.

Neden bu kadar lezzetli olmak zorunda?

Ama sonra onun yanında mutlu bir şekilde zıplayan sarışın bir kız fark ediyorum. Koluna hafifçe vuruyor ve bir şeylerden heyecanlanmış gibi aşağı yukarı zıplıyor. Bunun ne dair içimden gözlerimi deviriyorum. Muhtemelen komik bile olmayan bir şaka. Daha fazlasını görmek istemediğim için hızla aşağı bakıyorum.

Geçen hafta sonu, rastgele bir tuvalette onunla takılıyordum.
Bu gece, şimdiden yeni kol şekerleri var. Sanırım bunun hiçbir anlamı yoktu.

Onun başka biriyle olduğu düşüncesini kafamdan atmaya çalışıyorum. Bu gece kendime gelmeliyim. Daha fazla hata ya da aksilik kaldıramam.

Sürücüler toplantısına vardığımda herkes daire şeklinde duruyordu. Beau tam karşımda ama ben gözlerimi yerden ayırmamaya çalışıyorum.

"Hey, Queen. Bu gece için hazır mısın?" diyor yanımdaki adam. "Arabayı tamir ettirdin mi?"

Başımı salladım. "Evet, efendim. Umarım tutar."

Sırıttırıyor. "İyi şanslar, küçük hanım."

"Sen de," diye cevap , gözlerimi Beau'dan uzak tutarak. Yine de bakışlarını iki sıcak lazer gibi üzerimde hissediyorum.

Sonunda kafamı , yanında getirdiği kızın rastgele biri olmadığını görüyorum. Winter'dı.

Beni izlerken yüzünde bilmiş bir gülümseme beliriyor.

Kahretsin, beni kıskançlık yaparken yakaladı. Ve tüm bu zaman boyunca, onun kız kardeşiydi.

Beni çok şaşırtan bir şekilde Winter elini kaldırıp bana el sallıyor. Bana kocaman, içten bir gülümseme verdi. Eyaletten ayrıldıklarından beri onunla konuşmamıştım. Beau gibi onun da beni ve ailemi dışlayıp dışlamadığını bilmiyordum. O korkunç geceden beri taşıdığım bir ağırlık da arkadaşlarımı kaybetmek. Ona el salladığımda ve gülümsemesi yoğunlaştığında, bu ağırlığın büyük bir kısmının kalktığını hissediyorum.

İlk kiminle yarışacağımızı söyleyen çipleri hızlıca çekiyoruz. Bu gece burada olmak için Maine'den buraya kadar gelmiş bir adam çekiyorum. Onun için çok kötü, çünkü o arabayı tekrar römorka koymayı umuyordum.

"Mila, merhaba." Winter benimle birlikte karavana doğru yürümek için acele ediyor. "Seni gördüğüme çok sevindim!"

Duruyorum ve ona doğru dönüyorum. Gözlerimde biriken yaşlara engel olamayarak onu kendime doğru çekiyorum. "Sen mi?" İnanamayarak söylüyorum. "Şu anda benimle konuştuğuna inanamıyorum."

"Neden?" Kafası karışmış

görünüyor. "Benden nefret etmiyor musun?" diye soruyorum.

"Senden hiç nefret etmedim Mi. Ya da aileden."

Onu serbest bırakıyorum ve kardeşinin uygun bir mesafede olduğundan emin olmak için arkasına bakıyor.

"Beau sadece... her konuda zor zamanlar geçirdi. Onun ihtiyaçlarına saygı duymak istedik. Hepsi bu."

Kalbim sıkışıyor. "Annen mi? Benden nefret etmiyor mu?"

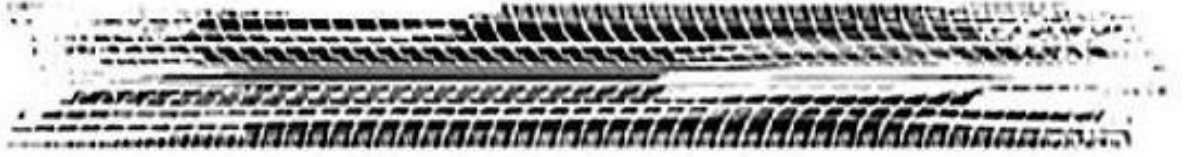
Başını hafifçe sallıyor. "Hayır, öyle değil. Neden olsun ki? Sen yarışta bile değildin." Yüz ifadesi ciddileşiyor. "Annem, babamın her zaman bulunduğu bir yerde kalamazdı. Bu çok zordu."

"Anlıyorum," diye fısıldıyorum. "Yine de benden nefret ediyor. Ve ailemden."

Beau'dan bahsettiğimi anlıyor ve yürümeye devam ederken kolunu benimkiyle birleştiriyor. "O seni seviyor. Olanlardan nefret ediyor. Duygularıyla nasıl başa çıkacağını bilen bir tip değil. Bu yüzden, bunu çözmek yerine, sadece sinirleniyor ve kaçıyor." Başını benimkine yaslıyor. "Ona zaman ver. İnatçı bir piç olduğunu biliyorsun. Ama söz veriyorum, o her zaman olduğu gibi aynı adam. Sadece artık daha sert bir dış görünüşü var."

O konuşurken onu izliyorum. Haklı olduğunu umarak. Ve tek ihtiyacı olan şeyin zaman olduğunu umuyorum.

Bu bana umut verse de daha ne kadar bekleyebileceğimi bilmiyorum. Çocukluğumdan beri sabırsızımdır. Doğum günü ve Noel hediyelerine göz atardım. Gerçekleşmeden önce sürprizleri öğrenmek için gözetledim. Beklemeye dayanamazdım. Bunun için yaratılmamıştım. Beau'nun bu kadar yakınımda olması da bunun bir kanıtı.

Bama

Winter ve Dane, Netflix dizisi *Making a Murderer*'daki adamın cinayeti işleyip işlemediğini tartışıyorlar. bu tartışmaya katılmıyorum çünkü diziyi hiç izlemedim bile. Bu arada Kye araya girip The Rock'ın yeni filmi hakkında konuşmaya çalışıyor. Adamın Dwayne Johnson'a karşı ciddi bir takıntısı var.

Kimsemin kız kardeşime asılmadığından emin olmak için bir süre gözümü dört açtım.

Sonunda karavanın içine girdim ve başladım.

Ayakkabılarımı giymeyi bitirdiğimde Winter karavanın girişinde duruyor. "Mila'yı görmek güzeldi. Yarışını görmek için sabırsızlanıyorum."

Kaskımı aldım. "Hepiniz çok rahat görünüyordunuz."

"O benim en iyi arkadaşımdı, Beau." Sesi kızgın geliyor. "Ve senin de. Cam de öyle."

"Şey, sanırım işler değişiyor. İnsanlar değişir."

"*Hiçbir şey* değişmedi. Kesinlikle korkunç bir şey oldu. Hepimiz bunun yasını tuttuk. hâlâ berbat bir durum." Karavana girip koluma dokundu. "Babasıyla neden zor zamanlar geçirdiğini anlayabiliyorum. Ama Mila ve Cam yanlış bir şey yapmadı."

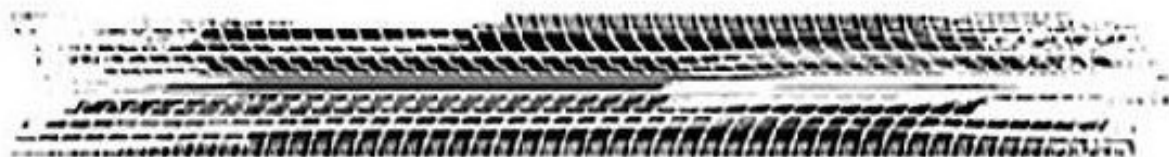
Yanından geçerken onu fırçalıyorum. "Onları görmek çok zor. Onun hatası olmasa bile, babası onun olduğu her yerde. Ve ona baktığımda"-arka dişlerimi birbirine geçiriyorum-"babamın o duvara çarptığını görüyorum. Ezilen metallerin ve kükreyen ambulansların seslerini duyuyorum." Kalbimin göğsümde sıkıştığını hissediyorum. "Her şey çok karışık ve tuhaf, Winter. Ve işte o da bunların tam ortasında."

"Onu seviyorsun," diyor kesin bir ifadeyle. "Her zaman ."

Kız kardeşim beni bir kitap gibi okuyabilir. Aramızda bir yaş olması bizi neredeyse ikiz yapmıştı. Ama Mila'yı hâlâ sevdiğimi görebiliyor olması, neden bu konuda harekete geçemediğimi anlayabileceği anlamına gelmiyor. Bu ona mantıklı gelmez.

"gereken bir yarış var" demeden önce bakışlarını tutuyorum ve yürüyüp gidiyorum.

Birini severken ailesinden nasıl nefret edebilirim? Bu asla işe yaramaz.

Mila

Üç tur yarıştan sonra, o ve ben kaldık.

Beau Bishop, Mila Hardy'ye karşı.

Kimin daha iyi sürücü olduğunu görme zamanı.

Takım elbisemi çekip üstünü fermuarlıyorum. Turlar arasında her şeyi üzerimde bırakamayacak kadar sıcak oluyor. Terden sıırıslıklam olurum.

"Bunu yapmak zorunda değiliz, biliyorsun," diyor Beau'nun derin sesi arkamdan. "Ben çekiliyorum."

Saçlarımı yakamdan savuruyorum ve dönüyorum. "Bunu neden yaptın?"

Bana bakarken yüz ifadesi acılı görünüyor. "Çünkü şu anda o arabayı piste çıkaracak kadar odaklanmayı hayal bile edemiyorum. Yanımdaki şeritte olduğunu bilerek." Çenesi gerildi. "Bu hiç yapmak istediğim bir yarış değıl, Mi."

"Neden korkuyorsun, B?" Ona çocukken hep taktığım lakapla sesleniyorum. "Eğer benimle yarışmazsan, denemesi için başka birini çağırırım."

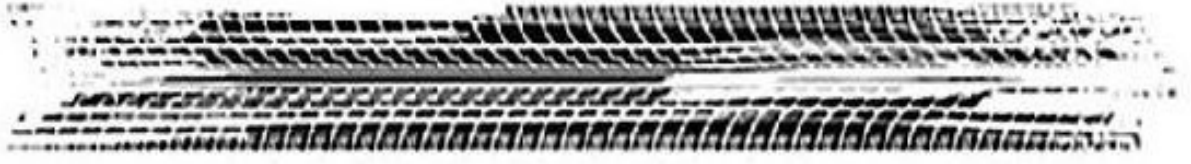
İşler pek öyle yürümüyor. Eğer o kaybederse, varsayılan olarak ben kazanacağım. Ama yine de ekstra para için başkasına karşı yarışmayı seçeceğimi biliyor. Bu yarış istiyorum. Bu yarış uzun zamandır istiyorum.

İç çekiyor, sinirleniyor. "Neden her sınırı zorlamak zorundasın? Neden normal bir kız olup beni korkutmuyorsun?" Biraz daha yaklaşıyor ve artık biliyorum ki babam muhtemelen başlangıç çizgisinde nerede olduğumuzu merak ediyordur. "İşte bu yüzden benim değilsin. Buna izin veremezdim."

Sözleri başımı geri kaldırmama neden oldu.

"Buradaki her erkek gibi direksiyona geçip araba kullanacak cesarete sahip için mi benimle birlikte olamıyorsun?" Başımı salladım. "Bu saçmalık, B. Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun. Eğer yarışmasaydım, senin ve diğer herkesin tanıdığı kız olmazdım. Boş bir kabuk olurdum."

Onu geçip kapımı açıyorum. "Benimle yarış ya da yarışma. Ama ben başlangıç çizgisine gidiyorum."

Dakikalar sonra, ikimizi de güvende tutması için sessiz bir dua göndererek koltuğuma bağlandım. Beau yarıştan çekilmeye çalıştı, hatta babam Bishop ve Hardy'nin son yarışında olanları göz önünde bulundurarak benim de istedi. Ben . I içimde yok.

Şaşırtıcı bir şekilde, birkaç dakika arkamda Beau'nun arabası sıraya yanaştı. Ama ona baktığımda, bana doğru bakmıyordu.

"Canlarına oku Mi," diyor babam tedirgin bir şekilde, kaskımın tepesine vurarak.

Beau kazanmayı hak ediyor. Ama asla öylece yatıp kazanmasına izin vermem. Ve o da asla bu şekilde kazanmak istemez. Yani, en iyi olarak kabul edilmek istiyorsa, önce beni geçmesi gerekecek.

İkimiz de yarışlarımızı yaptık ve gitmeye hazırlandık. Çocukken yarıştığımız zamanlarda bir kez bile birbirimizle yarışmamıştık. Hiç olmadı.

Önce közlerin yarışını izliyorum, sonra yeşil rengi gördüğüm anda trans freni bırakıyorum ve gidiyorum. Tek sorun, onun da benimle birlikte olması. Sonuna kadar başa baş gidiyorduk ve o zaman bile kimin kazandığını bilmiyordum. Eğer kaybettiysem, çok fazla değildi.

Pite döndüğümde, o günün benim günüm olmadığını öğrendim. Beau'nun günüydü. Hayal kırıklığına uğramam gerekse de . Çünkü babası öldüğünden beri ilk kez gerçekten korkmadan sürdüğünü düşünüyorum. Benimle yarışmak istememesine ve bir şey olmasından korkmasına rağmen bunu yaptı. Düşünmedi; sadece yaptı ve her şeyi pistte bıraktı. Ve bunun için onunla gurur duyuyorum.

Ne olursa olsun, kazansam da kaybetsem de yarıştan hemen sonra rakibimi bulur ve elini sıkarım. Babamın bana küçük yaştan beri öğrettiği bir şey. Tıpkı Beau'nun babasının ona öğrettiği gibi.

Ben onun karavanına doğru yürümeye başladığımda, o çoktan benimkine doğru yürüyordu. Bir eli cebinde yürüyor, diğer elini saçlarının arasında gezdirerek düzleştirmeye çalışıyor.

"Gelmeye karar verdin." Yavaşça başımı sallıyorum. "Fikrini değiştiren ne oldu?"

"Çünkü ne olursa olsun yarışmaya devam edeceksin. Sanırım ben de seninle yarışabilirim diye düşündüm, değil mi?" O kadar gerçekçi söylüyor ki. Ve kesinlikle haklı.

Elini uzattığında, tutuyorum.

"İyi yarışlar, Mi." Bakışları benimkileri tutarken, elinin benimkilere dokunmasıyla bir kıvılcımın uçtuğunu hissediyorum. "Pistte sana ayak uydurmak bir yana, başlangıç çizgisine gelebilmek bile çok zordu. Bunu hiç kolaylaştırmadın."

"Asla da olmayacak." Dudağım yukarı kalkıyor. "Gerçi şimdi keşke kaybetmene izin verseydim diyorum. Sanırım sonunda beni tahttan indirdin, değil mi?" Parmağımı boynumda gezdiriyorum. "Kafamdan mı?"

Kıkırdıyor. "Aslında tahttan indirilebileceğini sanmıyorum. Burada çok şey yaptın." Duraksıyor. "Bak... yolun aşağısında bir sinema var. Yirmi dört saat açık. Winter gitmek istiyor. Kye onu The Rock'ın oynadığı yeni bir film izlememiz gerektiğine ikna etti." Dilini alt dudağının üzerinde yuvarlıyor. Baştan çıkarıcı olmaya çalışmıyor. Bu sadece her zaman yaptığı bir şey. Ve bu şey her zaman kalçalarımın arasında bir ağrıya neden olmuştur. "Var mısın?"

Gözlerimi babama dikiyorum. Yarış arkadaşlarından bazılarıyla konuşuyor ve bu gece onlarla takılmaktan çok memnun olacağını biliyorum.

"Emin misin?" Gergin bir şekilde söylüyorum. "Bu beni terk edilmiş bir yolda çıplak bırakacağın bir numara değil mi?"

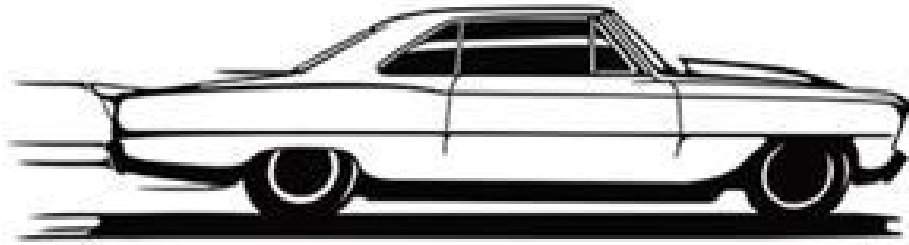
"Eğer çıplak olsaydın... seni terk etmezdim," diyor yavaşça, sesini alçak tutarak.

"Yarıştan sonra genellikle bana ikincilik insanlarla bir yerlere gitmem." Surat asar gibi yapıyorum. "Ama bu seferlik izin vereceğim. Çünkü Dwayne Johnson'ı gerçekten çok seviyorum."

"Sen de mi?" diye homurdanıyor ve ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yok. "Kamyonetim, beş dakika," diye kasıla kasıla uzaklaşıyor.

Olmak istediğim yere varmak için hala uzun bir yolumuz olsa da, bu bir başlangıç. Ve her şey bir yerden başlar... değil mi?

on bir

Bama

Onu lanet bir filme davet ettim. Bana ne oldu böyle?

. Bir an ona bakıyordum, sinirlenmiştim. Pistte onunla yarışmaya zorlandım. Gerçekten yapabileceğimi düşünmediğim bir şey. Sonra, vücuduma garip bir şeyler oldu, ağzım bana ihanet etti ve onu sinemaya davet eden on beş yaşında bir çocuğa dönüştüm. Gözleri umutla parlıyordu. Tıpkı o çizgiyi her aştığımda olduğu gibi. Bana bir şans daha vermek için her zaman çok hevesli.

Pistte onun yanında yarışmanın her saniyesinden nefret ediyordum. Bir şey olması ve arabamın onunkine çarpması düşüncesi beni fiziksel olarak hasta ediyordu. Ama onun bunu istemediğini biliyordum. Bu yüzden kendime zihinsel bir moral konuşması yaptım ve çizgiye yanaşım. Beni kurtaran tek şey, tanımadığım rastgele bir adamla yarışıyormuşum gibi davranmam oldu.

Babasıyla henüz konuşmadım. Ve şu anda hazır değilim. Belki bir gün hazır . Kim bilir? Ona karşı içimde eskisi gibi nefret beslemiyorum. Yavaş yavaş kayboluyor ve kendimi babama ve aileme ihanet etmiş gibi hissetmememe neden oluyor.

"Yarış ve Dwayne Johnson bir gecede mi?" Kye genç bir kız gibi cıvıldıyor. "Gelmiş geçmiş en iyi gece."

"Dostum, The Rock'a olan takıntın nedir?" Dane bir avuç patlamış mısır alıp sandalyesine oturdu. "Bu normal değil."

"Sen normal değilsin," diye mırıldanıyor Kye. "Onu bir aktör olarak takdir etmeyen biri belli ki o kadar da değil."

Mila güzel yüzünde eğlenmiş bir ifadeyle onları izliyor. Onlar başka bir ezik geri dönüş yaparken gözleri aralarında gidip geliyor.

Ona baktığını fark edince gülümsedi. "Ne?" "Eğleniyorsun, değil mi?"

Mırıldanıyorum, arkama yaslanırken bacaklarımı ayarlıyorum.

"Olmamak zor." Kıkırdıyor. "Hep böyle midirler?"

"İğrenç mi?" Ben de öyle dedim. "Evet."

"Seni duyabiliyorum, sık kafalı," diye inliyor Kye. "Benim de duygularım var, biliyorsun."

"Evet, The Rock'a karşı hislerim var," diyor Dane ve gülmekten kırılıyor.

Neyse ki ışıklar sönüyor ve n gösterim başlıyor. Dane ve Kye neredeyse n sırada oturuyor, aralarında birkaç koltuk var. Winter onların arkasındaki sırada tek başına oturuyor. İlk ben oturduğumda, hepsinin oturacağını düşünmüştüm. Yanılmışım ve buradaki gündemin beni ve Mila'yı yalnız bırakmak olduğu çok açık.

Bir n gösterimde kahkahasını duyuyorum ama ne hakkında olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, o kahkahayı özlediğim. Bir şeyi çok ama çok komik bulduğu zamanki gülüşünü. Bir şekilde iinizi ısıtan bir ses, sanki glen sizmişsiniz gibi.

Klima bangır bangır çalışıyor ve kız kardeşimin titreyişini izliyorum. Mila'ya yan gözle baktığımda dudakları titriyor ve o da titriyor. Ve oturduğum süre uzadıkça, onun yanımda olduğunu bildiğim için ekrana odaklanamıyorum bile. Şu anda aklımı o kadar karıştırdı ki, neden ondan bu kadar uzun süre nefret ettiğimi iddia ettiğimi bile bilmiyorum.

Onu uzaklaştırmak gerçekten buna değer miydi?

Filme zerre kadar dikkat etmeden, beynim uzaklarda bir yerlere sürükleniyor. Her şeyin büyük, berbat bir karmaşa olmadığı bir yere.

O gece pist tıklım tıklım doluydu. Onu büfede sıraya girerken izledim. Bir elinde gazoz, diğerinde çikolata, her zaman yaptığı gibi gülümseyerek bayana veda etti. Oradaki herkes Mila'nın kim olduğunu biliyordu. Ve herkes ona hayrandı.

Babasının karavanına doğru gidiyordu. Elindeki çikolatayı siyah kapüşonunun cebine sokarak ilerledi, tam önümde yürüyordu. Ama beni görmedi.

Kollarımı , onu kendime doğru ve tribünlerin altına çektim.

Ellerim onun küçük belini çevrelerken tatlı kokusu burun deliklerime çarptı.

Sonunda gözlerini açıp bana bakmadan önce dudaklarından küçük bir çığlık kaçtı.

"Bunu neden yaptın?" diye bağırdı, ayak parmağıma basarak. "dm , B."

"," diye bağırdım, ayağıma kaldırarak. "Ow."

"zgnm." Omuz silkti. Hiç şaşırmamıştı. "Neden tribünlerin ?" Etrafına bakındı. "Bu çok garip. Senin için bile."

Hâlâ ona tutunarak büyük beton bloğun üzerine oturdum ve onu bacaklarımın arasına çektim.

Nefes alış verişi değişti ve bana bakarken yüzündeki ifade de değişti. Umutlu ve şaşkın.

"Bak, Mi," bunu yapabilmem için içtiğim birkaç biranın etkisiyle hafifçe geveledim.

"Sarhoş musun sen?" Gözlerini bana dikti. Karanlığın meleği gibi bakıyordu. "Bu gece yarışmıyor musun?"

"Biraz kafam güzel," diye itiraf ettim. "Ve hayır, bu gece yarışmayacağım. Ama bunu söylemezsem, asla söylemeyeceğim."

"Ne diyeceksin, B?" diye merakla sordu. Dudaklarımdan çıkacak cevabı bekliyordu. "Neler oluyor?"

"Beni seviyorsun." Kelimeleri ağzımdan kaçırdım. "Her zaman ."

Yanakları kızardı ve gözleri büyüdü. "I-" Konuşmak için ağzını zar zor açtı.

"Ben de seni seviyorum," dedim çabucak ve onu kucağıma çekerek bana sarılmasını sağladım. "Seni her zaman sevdim, Mi. Ben sadece lanet bir korkağım. Ve Cam'le, her şey çok garip." Gözlerim onun dolgun kırmızı dudaklarına kaymaktan kendini alamadı. Çok uzun zamandır düşündüğüm bir çift dudak. "Artık saklanmayacağım. Gelecek yıl üniversiteye gideceğim. İstedğim şeyin peşinden gitmeyerek daha fazla zaman kaybetmeyeceğim. Gölgede kalmaktan yoruldum."

"Ve... ne istiyorsun?" Dudaklarını yaladı, hafifçe ayrıldıklarında dilini dudaklarının arasında gezdirdi.

"Seni istiyorum Mila," dedim kararlılıkla. "Seni o kadar çok istiyorum ki, seni görmek ve sana dokunamamak canımı acıtıyor." Belini kavradım, parmak uçlarımı etine geçirdim. "Artık bunu yapamam."

Sanki bana inanmıyor gibiydi. Ya da belki inanıyordu ama korkuyordu. Bilmiyordum. Tek bildiğim, orada oturmuş, donmuş bir şekilde bana baktığıydı. Güzelliği acı vericiydi. Daha fazla uzak kalamadım.

Ağzımı onunkine yaklaştırdım ve iç çekti, gözlerini kapattı ve öpücüğümü bekledi. İlk öpücüğümü.

Sonunda dünyanın en güzel kızının öpücüğünü tatmak üzereydim.

Ama birden erkek kardeşinin gür sesi duyuldu: "Mila... B? Neredesiniz lan siz?"

Bana bakarken gözleri açıldı. Ama korkmamıştı. Hayır, Cam'in bizi bulup bulmamasını umursadığını sanmıyordum. Ne yazık ki ikimiz için de ben umursuyordum. Bir gece önce kendime bunun önemli olmadığını ve istediğim şeyin peşinden gitmem gerektiğini söylemek için ne kadar uğraşmış olursam olayım... En iyi arkadaşına ihanet etmekten korkuyordum.

Yavaşça onu üzerimden kaldırdım. Ayağa kalkıp ağabeyinin bizi aradığını gördüğüm yere doğru ilerlerken yüzündeki hayal kırıklığı açıkça belli oluyordu.

Geldiğinden emin olmak için arkamı döndüğümde bir damla gözyaşını sildiğini gördüm. Saklamaya çalışsa da.

Bu kız tüm hayatı boyunca beni beklemişti. Ve şimdi, onu daha da fazla .

Günümüze geri dönüyorum, Mila'ya bakıyorum, ağzına bir parça patlamış mısır atıyor ve Dr. Pepper'ından bir yudum alıyor. Şu anda burada olamam. Sesler çok yüksek ve her şey beni rahatsız ediyor. Ona söylemek istediğim çok şey var ama yine de her konuştuğumuzda lanet bir su birikintisi kadar sık oluyorum.

Ayağa kalktığımda, ben gitmeden pantolonumun paçasından tutuyor. "İyi misin?" diye fısıldıyor.

"Evet." *Pek sayılmaz.* "Hemen döneceğim."

Bana şüpheyle bakıyor ama sonunda kotumu bırakıyor.

Bu gece çok güzel, her zaman olduğu gibi. Onunla ilgili en güzel şey, bunun farkında bile olmaması.

O güzel yüzünden daha fazlası. Ve onun inatçılığında bir güzellik var. İstedikinden daha azını kabul etmek istememesinde.

Ya da istediğini sanıyor.

Bu kadar yaklaşmasına izin verdiğim için kendime kızıyorum. birlikte ailesi de geliyor. Ve onlarla bir daha normal olabilir miyim bilmiyorum. Ve eğer denersem, Winter ve annem ne olacak? Ya bundan rahatsız olurlarsa? Aile ailedir. Onları ilk sıraya koymalıyım.

O lanet yerin içi Kuzey Kutbu gibi. Mila ve Winter şort giyiyor. Hem de çok kısa şortlar.

Dışarı çıkıp park kamyonetime doğru ilerliyorum. İçinde fazladan birkaç kapüşonum olduğuna Bütün gece ikisinin de titremesini izlemeye dayanamam.

Arka kapıyı açıp koltuğa bakıyorum ve birkaç gün önce orada bıraktığım iki siyah kapüşonluyu görüyorum. Her zaman bir tanesini yanıma alırım ve sonra içeri geri getirmeyi unuturum. Onları almak için uzanırken arkamdan Mila'nın tatlı sesi geliyor.

"Yine mi kaçırıyorsun, Bama Bishop?"

Açık kapıda duruyorum, bana doğru yavaşça yürürken onu içeri alıyorum.

"Hayır," diyorum ve tişörtlerden birini tutup ona doğru fırlatıyorum. "Buna ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

"Sana bu fikri kim verdi?" diyor alaycı bir şekilde, sesinde bir ürperti.

"Başlangıç olarak, göğüslerin." İşaret ediyorum. "Bu yeterli bir kanıt."

Gömleğinin içinden çıkan bir çift meme ucuna bakarak kumaşı hızla başının üzerinden aşağı çeker, sonra da kendine sarılır. "Evet... yeterince adil. Donuyordum. Neden bir insan film sırasında *bu kadar* soğuk olmasını ister ki?"

Bakışlarını tutuyorum, saç çizgisinin etrafında uçuşan birkaç gevşek teli izliyorum. "Kazanmama izin verdin mi, Mi?"

Ona sormak zorundayım. Arabamın iyi gitmediğini düşündüğümünden değil, . Ama orayı ve gittiği diğer yerleri domine etmişti. Birdenbire onu yendim mi? Bunu hak ettiğimden emin olmak istiyorum. İçten içe bilsem de, o hatun birinin onu yenmesine izin vermeden önce muhtemelen ayak parmağını keserdi.

"Bunu bana ciddi ciddi soruyor musun?" diye tersliyor. "Beni hiç mi tanıımıyorsun?"

Sesi sinirli gelse de verdiği yanıt beni rahatlattı. İşleri düzeltmek için o kadar çaresizdi ki benim kazanmama izin vermesinden korkuyordum.

"Sadece kontrol etmem gerekiyordu." Koltuğa yaslandım. "O yarışa mazlum olarak girdim, biliyorsun."

"Oh, güven bana, biliyorum. Yıllardır o kaldırımdaki yerimi koruyorum. Hatırlatmaya gerek yok." Bana bakıyor, dişlerini alt dudağının üzerinde gezdiriyor. "Beau, ben neden buradayım? Beni neden davet ettin?"

"Bilmiyorum." Ona gerçeği söyledim. "Sanırım senden kaçamıyorum."

"Gelmeyi ben istemedim ki. Sen istedin," diye karşılık veriyor. "Sanki ben seni kovalamışım gibi davranıyorsun."

Bir elimi yüzümde gezdiriyorum. "Bu gece gelmeni istedim çünkü sen etrafımdayken ipte sallanan bir kukla gibi oluyorum. Söylediğim ve yaptığım her şey kontrolüm dışında."

Geriye doğru birkaç adım atıyor, ben de bileğinden tutup onu daha yakına çekiyorum.

"Seni şekilde istememeliydim. Ama lanet olsun Mi, geri döndüğünden beri tek düşündüğüm sensin."

Ay ışığında bileğini parmaklarımla tutarken duyguyu görebiliyorum.

"Gittiğimde seni özlemediğim tek bir gün bile yoktu." Bir kahkaha atıyorum. "Ama şimdi tekrar etrafımda olduğun için... seni kovalamak istememek neredeyse imkânsız. Dayanılmaz bir hal alıyor."

"Hiç aramayı düşündün mü?" diye mırıldanıyor tatlı Güneyli sesi. "Hiç geri dönmeyi düşündün mü?"

"Hayır," diye açık açık söyledim. "Kafam yerinde değildi. Hâlâ da doğru değil. Sana ve o geceyi hatırlıyorum. Babalarımızı düşünüyorum." Sertçe yutkundum. "Bir an seni öpmek üzereydim. Sonra babalarımız birbirlerine çarptı ve bana benim babamın öldüğü söylendi."

"Ciddi miydin?" diye zar zor fısıldıyor. "O gece tribünlerin altında söylediklerinde?"

"Her kelimesi," diyorum dudaklarına bakarak. "Bunu zaten biliyordun."

"Peki ya şimdi?"

"Ve şimdi... Bilmiyorum." Elimi uzatıp başparmağımı yanağında gezdiriyorum ve siyah saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Tek bildiğim, aklıma gelmemesi gereken düşünceler geliyor."

"Cam bize bağırdığında kaçtın." Gözlerini kısıyor. "Şimdi ortaya çıksa aynı şeyi yapar mıydın? Yoksa artık arkadaş olmadığınız için umursamaz mıydın?"

"Hiçbir şey bilmiyorum. Sadece uzaklaşmam gerektiğini biliyorum." Onu kendime doğru çektim, sikim karnına doğru sertleşti. "Seni tekrar incitmek istemiyorum."

Elini karnıma doğru kaydırıyor, şüphesiz ona karşı sertleştiğimi hissediyor. "Küçüklüğümden beri seni bekledim, B. İkimizin de istediğini bildiğim bir şey için beni bekletmeye devam mı edeceksin?"

Başparmağım ağzına gidip dolgun dudaklarını sıyırdığında, dokunuşumla gözlerini kapatıyor ve nefesini içine çekiyor. Yaptığı her şey sarhoş edici ve ben hepsini . Bunu yapmak benim için çok aptalca ve pervasızca olurdu. Ama onu istiyorum. Onu o kadar çok istiyorum ki doğru düzgün düşünemiyorum.

yüzünden ensesine götürüp saçlarına doluyorum. "Direksiyon başındayken çok ateşlisin," diye törpülüyorum. "Ama aynı zamanda ödümü koparıyorsun ve benim olsaydın buna izin verebileceğimi sanmıyorum." Gözlerim dudaklarına kayıyor. "Bana durmamı söyle. Beni uzaklaştır, Mi. Senin için iyi değilim."

Elini kotumun altından sikimin üzerine gelene kadar kaydırıyor. "Benim için neyin iyi olduğunu ne zaman önemsedim ki?" Dudaklarını benimkine bastırarak

Elini sertliğime sürterek tıslamamı sağlıyor.

Ona bakıyorum. İçimde daha fazla mücadele kaldı mı bilmiyorum.

Onun dokunuşuyla macuna dönüşüyorum. Beni yaşayan en zayıf adam yapıyor ve bir korkak yapıyor.

"Öp beni, Beau," diye fısıldıyor. "Beni daha fazla bekletme." "Seni öpmek aptallık olur," diyorum, doğrudan dudaklarına bakarak.

"Öyleyse aptal ol," diye nefes alıyor.

"Kontrol hâlâ bende, Mi." Saçlarını biraz daha kuvvetle tutuyorum. "Ama ne kadar süre için? İsteddiğini elde edene kadar itiyor ve çekiyorsun. Sen böylesin. Her zaman böyleydin." Gözlerim dudaklarına doğru kayıyor. "Ben zaten bu sınırdan sallanıyorum. Bir ayağım üstünde, bir ayağım dışında. Ama tahmin et ne oldu. Düşmeye hazır."

Elini sikimden çekerek inliyor. "Her neyse. Belki de sonsuza kadar beklemeyeceğim, Beau. Bir kız pes etmeden önce ancak bu kadar bekleyebilir."

Bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey aklımı başımdan alıyor. "Hiç biriyle birlikte oldun mu Mila?"

"Hayır," diyor başını yana eğerek. "Hiç istemedim." "Nedenmiş o?"

"Çünkü birini bekliyorum, işte bu yüzden." Açık kapıya yaslanıyor.

"Bu dudaklar..." Başparmağımı tekrar üzerlerinde gezdiriyorum. "Hiç öpüştüler mi?"

Gözleri kapanırken başını usulca sallıyor. "Asla." Gözlerini açıyor. "Dane dışında. Ama bu-"

"Bundan bahsetme," diye homurdandım. "Böyle bir şey hiç olmadı." "Özür dilerim," diyor utangaç bir şekilde. "Öp beni, Beau."

Ona doğru ilerleyip dudaklarını kendime çekmeye başladığımda duruyorum. Ağzından sadece bir santim uzakta durup sırtıyorum. "Bu gece o gece değil, tatlım."

Hayal kırıklığı güzel yüzünden okunuyor.

"Çünkü seni öptüğümde bunu hissedeceksin. Her birini. Tek. Yerde. Vücudunda. Sana söz veriyorum." Yanağını öptükten sonra çekiliyorum. "Sadece bir ilk öpücük hakkın var. Ve sen bu kadar bekledin. Biraz daha beklemek seni öldürmez."

Onun dudaklarını öpmeyi çok istiyorum. Ona karşı ne hissettiğimi anlayacak geldiğimden beri bunu istiyordum. Ama şimdi değil. Bu biraz ürkütücü, boş otoparkta kamyonetime karşı değil. Hayır, özel olması gerekiyor. Ve öyle olacak.

Kamyonetimin kapısını kapatırken onu arkama çektim. "Hadi, koşucu. Gidip şu filmi izleyelim." Başımı ona doğru çevirip göz kırpıyorum. "Sana iğrenç Sno-Caps bile alırım."

"Peki," diye homurdanıyor. "Bana da biraz Skittles getirsen iyi olur.

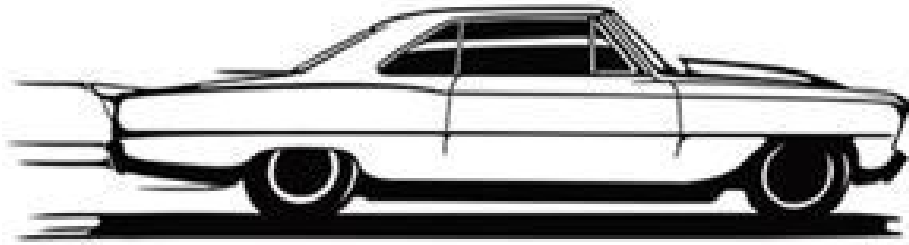
Göt herif." "Ne yapabileceğime bakarım," diye karşılık veriyorum.

"Senden hoşlanmıyorum," diye küstahça konuşuyor.

"Kamyonetimin arka koltuğunda seni becermem bunu değiştirmeyecek." Omuz silktim ve tiyatroya doğru yürüdüm. "Hadi gidelim, tatlı yanaklar."

Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Neden yaptığımı bile bilmiyorum. Tek , yavaş yavaş damarlarıma girdiği. Ve kanım onun için pompalanıyor.

on iki

Mila

Motelin tavanına . Sabah saatlerinde güneş doğmaya başlıyor ve ben henüz uykuya bile dalmamışım. Birkaç saat öncesine kadar eve bile gelmemiştim ve şimdi zihnim dönmeye devam ediyor. Beau dikkatimin her zerresini çalmanın bir yolunu buluyor. Düşüncelerimi. Tüm beynimi.

Duygularına öylece dalan biri değildir. Fazla konuşmaz ve bazen konuşmasına da gerek kalmaz. Az konuşan bir adamdır ve biz çocukken bile sırf konuşmuş olmak için konuşmazdı. Diğer bazı çocukların aksine. Cam'in adını yaz.

Tanrım, ağzı hiç durmuyor.

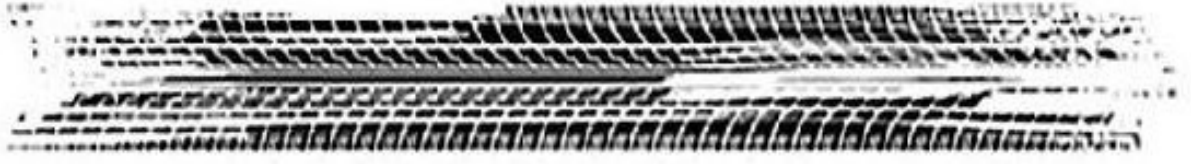
Beau yavaş yavaş kalbini açıyor ve benim tekrar içeri girmeme izin veriyor. Zaman alacak ve ben bununla iyiyim. O beklemeye değer. Sonsuza dek mutlu bir hayat olmasa bile. Sonunda eskisinden daha çok incinecek olsam bile, ben varım.

Otoparkta daha da zorlamasını istedim. Beni arka koltuğuna çekmesini ve vücudumu ondan arzuladığım şekilde keşfetmesini istedim. Lezzetli, dövmeli kolları beni ona yaklaştırıyordu. Cennet gibi kokuyordu, ona bir ağaç gibi tırmanabilirdim. Yavaş ve sert konuşması bile. Sesini alçak ve derin tutması. Bu adamla ilgili her şey iç çamaşırlarımı eritiyor.

Eğer birine yarış kaybetmek zorunda kaldıysam, bunun o olmasına sevindim. Ve pistin onun ait olduğu yer olduğundan tam olarak emin olmasam da, onu tekrar orada görmek güzeldi. O gittiğinden beri ilk kez kendimi bütün hissettim. Neredeyse.

Çok yakın ama yine de çok uzakta. Hayatım boyunca hiçbir şeyi ona sahip olduğum kadar istemedim. *Bama* Bishop. Pis pis konuşan, bir sıcak bir soğuk olan bu yetişkin adam. Beni bir zamanlar sevmişti. Beni hala sevdiğini anlamasını sağlamalıyım.

Bilmediği şey şu ki, ben çocukluğumuzdaki o çekingен kız değilim. Artık daha büyüğüm. Kendime daha çok güveniyorum ve daha cesurum. Kazanmayı her zamankinden daha çok seviyorum. İstedığımı elde etmeyi seviyorum. Ve istediğim şey... o.

Bitişik odanın kapısına vurulması beni ürkütüyor. Gözlerimi zorla açmaya çalışıyorum ama faydası yok. Sadece kapalı kalmak istiyorlar.

"Tanrı aşkına, Mi. Bütün gün uyuyacak mısın yoksa yola mı çıkacağız?" diye bağılıyor babam kapının diğer tarafından. "Geç saate kadar dışarıda olduğunu bilmediğimi sanma. Ayaklarının üzerinde pek zarif değilsin, biliyorsun."

Gözlerimi ovuşturarak, ki bu sadece içlerine bir kilo kum dökmüşüm gibi hissettiriyor, doğruluyorum. "İçeri girdiğimde horluyordun ihtiyar." Kollarımı başımın üzerine uzatıyorum. "O yüzden eve ne zaman geldiğimi biliyormuş gibi davranma."

"Evet, şey.." Sözcükler arasında bocalıyor. "Bahse girerim geç saatlere kadar dışarıdaydın çünkü saat sabahın dokuzunu geçti ve eminim kışını yataktan bile kaldırmamışsındır."

Bu beni .

"Lanet olsun, saat sabahın dokuzunu mu geçti?" Ayağa fırladım, delirmiş gibi odanın içinde dolanıyorum. "Kusura bakma baba. Yedide yola çıkmak istediğini biliyorum."

Hafta sonları yarışmak içindir. Ancak yarışlar bittiğinde eve dönme vakti gelir, böylece babam annemi görebilir ve garajdaki işine geri dönebilir.

Koşarak banyoya giriyorum, diş fırçama biraz diş macunu sıkıyorum ve dişlerimi fırçalıyorum. İşim bitince kapının kilidini açıp çekiyorum. Babamı elinde kumandayla yatağında yatarken buldum.

"Evet, gitmek için gerçekten acele ediyor gibisin." Gözlerimi deviriyorum. "Ben hazırım. Hadi gidelim."

Ayağa kalkıyor, kaşlarını çatıyor. "Tamam, Bayan Erkeklerle Bütün Gece Ayakta Kal ve Babamı Beklet."

Onun için garip olup olmadığını merak ediyorum. Onun gözlerinin içine bakmaya dayanamayan bir adamla çıktığımı bilmek. Yine de içten içe, Beau'nun babamdan nefret etmediğini biliyorum. Bu kadar uzun süre aile olmuşken nasıl edebilir ki?

Her zamanki gibi asansöre kadar yol boyunca şakalaşarak odadan çıkarken, babamın yüzü ciddileşiyor. "Mi, sana güveniyorum. Ve o çocuğun içinde bir yerlerde altın gibi bir kalbi olduğunu biliyorum. Ama ..." Duraksıyor. "Sana zarar vermek ya da başka bir şey yapmak için seninle yakınlaştığını düşünmüyorsun, değil mi?"

Ona kaşlarını çattığımda ellerini kaldırdı. "Üzgünüm, kızım. Öyle olduğunu sanmıyorum ama... bilmiyorum... Yıllarca hepimizden nefret ettikten sonra birdenbire sana ısınması garip."

Endişeleri anlaşılabilir. Benim de aynı endişelerim vardı. Ama sonra hatırladım, bu adamı tanıyorum. İnsanları incitmek için yola çıkan biri değil. böyle bir şey yok. Bazen aptalca şeyler yapmayı seven, öfkeli, iyi çocuk. Ama o bir canavar değil. Bunun doğru olduğunu biliyorum.

"Hayatının en kötü gecesini atlatmak için ne yapması gerekiyorsa, anlıyorum." Asansör açıldı ve içeri girdik. "Bir gün kendine gelecektir. Sadece sabırlı ol." Ona küçük bir gülümseme verdim. "Beau Bishop bana zarar vermeyecek. En azından kasıtlı olarak."

"Kasıtlı ya da değil, seni incitmesini hiç istemiyorum prenses," diye homurdandı. "Kimsenin seni incitmesini istemiyorum."

Tek söylediğim "Biliyorum". Asıl söylemek istediğim ... bana zarar vereceğini bilsem bile, söz konusu o olduğunda yine de risk alırdım. Çünkü o çocuk söz konusu olduğunda, her zaman önce aşağıya bakmadan atlarım. Her seferinde.

Resepsiyondan çıkışımızı yaptıktan sonra doğru yürüyoruz.

Babam kamyonetinin yanına bakarak, "Olacağım," diye mırıldanıyor. "Sanırım dün gece seninle yeterince vakit geçiremedi."

Beau'yu kamyonetine yaslanırken gördüğümde tüm yüzüm aydınlanıyor. Dün gece telefonum bozuldu ve takacak vaktim olmadı. O yüzden bu sabah buraya geleceğinden haberim yoktu.

Babama doğru başını sallıyor ve neredeyse şoktan düşecek gibi oluyorum. Babam el sallamak için elini kaldırdı. "Beau. Dün gece iyi iş çıkardın." "Teşekkürler," diye cevap veriyor, sesini alçak tutarak.

Başka bir şey söylemeyince babam kamyonu doğru yöneliyor. "Burada olacağım, Mi." Beau'ya son bir kez bakıyor ve başını sallıyor. "Beau."

O gittikten sonra yakışıklı, dövme adama bakıyorum. "Bama Bishop. Bu sürpriz ziyareti neye borçluyum?"

Bu kadar iyi görünmek suç olmalı. Dünyanın görmesi için sergilenen güzel bir sanat eseri.

"Bir saattir buradayım," diyor, gözleri beni içine çekiyor. "Eve mi gidiyorsun?" Başımı salladım. "Planımız bu."

Gözleri hafifçe kısılrken o güzel, karmaşık beyinde bir plan hazırlıyor gibi görünüyor.

"Ya baban eve yalnız gelseydi?" Çenesini yukarı kaldırıyor. "sen ve ben bugün bir yere gitsek? Sadece ikimiz."

Kalbim takla atıyor. Utanç verici bir şekilde.

"Peki, eve nasıl gideceğim?" Kalçamı kamyonetine dayadım. "Alabama uzun bir yolculuk. Bu pahalı bir Uber olurdu."

"Bu kadar çok YouTube abonen olduğuna göre, bunu karşılayabileceğini söyleyebilirim." Dilini alt dudağının üzerinde yuvarladığı o seksi şeyi yapıyor. "Sadece şaka yapıyorum, Mi. Seni geri götüreceğim."

Gözlerim büyüdü. "Uzun yolculuğu unuttun mu?"

Belki de babam haklıdır. Belki de bir bildiği vardır. Yoksa neden bu kadar iyi olsun ki? Aklıma üşüşen düşüncelere engel olamıyorum.

Beau'nun bana karşı tavrındaki değişim gece gündüz devam ediyor. Belki de banyoda olanları hatırladı ve aklını başından aldığımı hatırladı ve daha fazlasını istiyor.

O cevap vermeden önce bir kaşımı kaldırıyorum. "Beni evin yarısına kadar götürüp otoyolun kenarında mı bırakacaksın?"

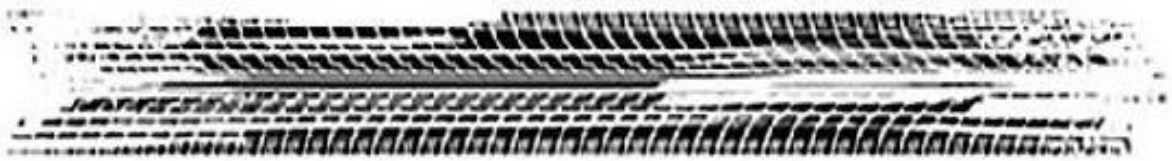
"Ne kadar geveze olduğuna bağlı." Derin sesi titriyor. "Benimle gelmek istiyor musun, istemiyor musun? Fazla düşünmeyi bırak."

"Evet," diye kaçırdım. "Gidip babamla konuşayım."

Onu benimle gelmesi zorlamıyorum çünkü benimle birlikte olmaya hazır olduğu açık olsa da babamın yanında olmaya hazır değil.

En çılgın hayallerim gerçek oluyor. Bütün bir günü Beau Bishop ile geçireceğim. Tek başıma. O benden kaçamaz, ben de ondan kaçamam. Ve umuyorum ki, sonunda, belki, geçmiş hakkında konuşacağız.

Ne de olsa, şimdiki zamanda var olabilmemizin tek yolu bu.

Bama

Yüzünde aptal bir gülümsemeyle bana doğru yürüdü ve babasının ona benimle gelebileceğini söylemiş olması gerektiğini söyledi. Geleceğini biliyordum. Gerçek şu ki, sanırım hâlâ ona bakacağıma inanıyor. Tıpkı büyürken hep yaptığım gibi. Cam'in parmağını bile kıpırdatmasına gerek yoktu çünkü ben hep yanındaydım. Ama içten içe biliyorum ki, sonunda ona zarar vereceğim. Yine de uzak duramıyorum. Bütün sabah kendimi onun moteline gitmemeye ikna etmeye çalıştım. Ama beni kontrol eden lanet kukla ustası kontrolü ele geçirdi ve işte buradayım.

Bugün günü eve dönerek geçirmeyi beklediğini söyleyebilirim. Mükemmel poposunu saran atletik şortunu ve üzerinde yarış logosu olan atletini giymiş. Saçları uzun bir at kuyruğu şeklinde toplanmış ve tek düşünebildiğim onu çekiştirmek.

Ona da geleceğiz.

Babası arabadan inerken bize el sallıyor.

"Zavallı adam. Bütün yolculuğu tek başına yapacak," diyor ve kendini suçlu hissettiğini anlayabiliyorum. "Yine de aldırıyor gibiydi."

"Tabii ki yapmadı." Gülüyorum, onun için yolcu kapısını açıyorum ve kışının yanımdan geçip gitmesini izliyorum, keşke bir tokat atabilseydim. "İsteddiği müziği dinleyebilir ve muhtemelen huzur ve sessizliğin tadını çıkaracaktır." Kaşlarını çatmış gibi yapıyorum. "Ah lanet olsun. Neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüm ki?"

Bana vuruyor, koltuğuna oturuyor. "Sinir bozucusun."

Emniyet kemerini çıkarıp ona bağlamaya başladım. Göğsüne çektiğimde yüzünü bana doğru çeviriyor ve dudakları aralanıyor. Ne istediği çok açık. Ben de istiyorum. Sadece... henüz değil.

Bana karşı nefes alıyor. Teni çilek ve krema gibi kokuyor ve ben de tadına bakmak istiyorum. Ona bu kadar yakın olmak tam bir işkence. Ama bunu kendime ben yaptım.

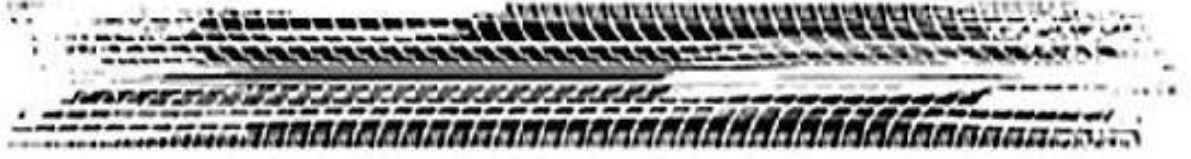
Kendimi bildim bileli benim için hazırды. Umutsuzca bir şey istiyordu ama ben onu vermedim. Dizlerinin üzerine çöküp beni ağzına aldığı gece, gözlerinde bir bakış vardı. Saf ihtiyaç ve isteğin çaresiz bir bakışı.

Tekrar görmek için can attığım bir görünüm.

Kendini bana vermesine izin vermeden önce, geçmişini geride bırakmaya hazır olduğumdan emin . Onu olduğu gibi pervasız, vahşi bir çocuk olarak sevebileceğimden emin olmalıyım. İnandığının aksine, yapmak isteyeceğim son şey onu incitmek olur. Önce kendime zarar vermeyi tercih ederim.

"Beau," diye fısıldıyor, "daha ne kadar birbirimizin etrafında bu şekilde dans edeceğiz?"

Alnına bir öpücük kondurmadan önce birkaç dakika daha ona bakıp güzelliğini içime çekiyorum. "Ne kadar sürerse, sevgilim."

"Beni nereye götürüyorsun?" diye soruyor tatlı sesi.

Kahretsin, onun burada olması Alabama'nın küçük bir parçası gibi. Doğrusu, onun burada olması evim gibi hissettiriyor.

"Bu bir sürpriz." Ona bir bakış attım.

Birkaç yıl önce Alabama'dan ayrıldığımdan beri pek değişmemiş. Doğru yerlerini doldurmuş ve saçları artık daha uzun. Ama babamın her zaman yaban mersini dediği o gözler her zamanki gibi mavi. Her zaman heyecanla dans ediyor. Bu dünyada hiçbir şeyden korkmuyor. Ve bu beni dehşete düşürüyor.

Telefonu çalıyor ve kim olabileceğini merak ederek kıskançlığımın arttığını hissediyorum. Çok şey değişmiş olabilir. Belki şimdi biriyle görüşüyordur. Öyle olsaydı o banyoda bana oral seks yapacağını sanmıyorum. Umarım öyle değildir.

Gergin görünüyor. "Ben Cam." Dudağını çiğniyor. "Genelde pazar günleri konuşuruz."

"et. Cevap ." Ona ne söyleyeceğini merak ederek ekrana başımı sallıyorum.

Cam'i özlediğim çok gün oluyor. Çocukluğum o benim en iyi arkadaşımdı. Yanaklarınızdan yaşlar akana ve karnınız ağrıyana kadar sizi güldürebilen adamdı. Her zaman şaka yapmaya ve iyi vakit geçirmeye hazırды. Onu kestim çünkü Hardy soyadını taşıyan herkesi kestim. Bunun acımı dindireceğini düşündüm. Ama işe yaramadı.

Dudaklarını gergin bir şekilde çiğniyor ama sonunda başparmağını ekranda kaydırıyor.

"Hey, kardeşim." Sesi gergin geliyor. "peşindesin?"

Telefonun diğer ucunda ne dediğini duyamıyorum ama bana bakıyor.

"Evet... zorlu bir yarıştı." Sesinde hem mizah hem de hayal kırıklığı duyuyorum. "Yine de hepsini kazanamazsın, değil mi? Ayrıca, o bunu hak etti."

Cam'in onun kazanmayı hak ettiğini söylediğini duyunca ne kadar sinirlenmiş olabileceğini hayal ederek gülmek için kendimi zor tutuyorum. Yarışı sormuş olmalı. Eminim şimdiye kadar finalde onunla benim olduğumu biliyordur. Muhtemelen onun yarışlarını da takip ediyordur, tıpkı onun hokeyini takip ettiği gibi.

Cam'i hayalet gibi gönderdikten sonra, eminim beni yenmiş olmayı diliyordu.

"Şey, aslında şu anda benzin pompalıyor," diye yalan söylüyor. Hâlâ babalarıyla birlikteymiş gibi davrandığına şüphe yok.

Vücuduma bir öfke dalgası gönderiyor - bu yılın büyük bir kısmında beni kovaladıktan sonra beni sakladığı gerçeği.

"Okul nasıl gidiyor? Son günün ne zaman? Güzel. O zaman yaz boyunca benimle . Hey, belki pit ekibime katılırsın, ben de boş günlerimde seninle antrenman yaparım. Bu kadar çok yolda olduğum için biraz kilo aldım ve biraz daha fazla çalışabilirim."

Ona kaşlarını çatıyorum. Her zaman birkaç kilo vermesi gerektiğiyle ilgili şakalar yapardı. Vücudu mükemmel. Bir gün ona ne kadar kusurlu olduğunu düşündüğümü ve beni ne kadar tahrik ettiğini göstereceğim.

Kıkırdıyor. "Hayır, cehennem donmadı. Ve katılıyorum. Muhtemelen bir gün dayanır ve bırakırdım. Spor yapmaktan nefret ettiğimi biliyorsun."

Birkaç dakika daha ileri geri konuştuktan sonra görüşmeyi sonlandırıyor. Bana doğru bir bakış bile atmadı.

Başımı ona doğru eğerek gözlerimi kısıyorum. "Ne, uh ... neydi o, Mi-Mi?" Çeneme vuruyorum. "Daha iyi bilmesem, bana küçük kirli bir sır falan sakladığını söyledim."

Yanakları aniden kızarmış gibi görünüyor. "Sadece delicesine meraklı ve korumacı ağabeyime seninle konuşmamamızdan beni Alabama'ya kadar götürmeyi teklif etmene nasıl geldiğimizi açıklamak istemiyorum." Omuz silkti. "Hepsi bu."

"Beynim bulanık olmalı. Çünkü olayların bu şekilde geliştiğini hatırlamıyorum."

"Oh, lütfen beni aydınlatın." Eğlenmiş görünüyor. "Onları nasıl hatırlıyorsunuz, Bay Bama Bishop?"

Bana Bama demesinden hoşlanmıyorum. Nedenini gerçekten bilmiyorum. Belki de bir şekilde lakabımla dalga geçiyormuş gibi geliyordur. Bu lakabı ben bulmadım. Yeni lisemdeki çocuklar buldu. Ve sonra beni Florida East'e kadar takip etti. Ve genelde lakabımı severim. Ama o kullandığında, daha çok şaka gibi geliyor.

"Konuşmuyorduk. Bir partide ortaya çıktın, kışını iyice sallayarak. Beni verandaya kadar kovaladın ve en iyi arkadaşın olmam için beni zorlamaya çalıştın," diye şaka yapıyorum. "Soyunma odasına gizlice girdin, sapık gibi duş almamı izledin." Ona sert bir bakış attım. "Bu arada seni bunun için tutuklatmalıyım. Ama her neyse, dediğim gibi... soyunma odasına gizlice girdin. Bir partide ortaya çıktın. O güzel dizlerinin üzerine çöktün ve banyoda ağzınla benden faydalandın ve sonra bir yarışta kışını tekmeledim."

"Beni sinemaya davet ettiğin kısmı unutmama," diye karşılık veriyor. "Ya da deli gibi motelime geldiğin kısmı." Dudağı yukarı kalkıyor. "Belki de onun yerine seni tutuklatmalıyım."

"Her iki durumda da bu, konuşmadığımızı ima etmenden ve sonra birdenbire bugün birlikte olmamızdan biraz farklı." yola bakarak gizli hedefimize doğru ilerliyorum. "Ayrıca, benimle birlikte olduğunu duyunca *gerçekten* şaşıracağını mı sanıyorsun Mila?"

"Evet, . " İç çekiyor. "Sadece beni affedip başka kimseyi affedemezsin. O senin en iyi arkadaşındı."

"İnan bana, şaşırmazdı. Kimse şaşırmaz," diyorum soğukkanlılıkla. "Seni de Cam'i de affetmedim," diyorum, başını bana doğru sallayışını izleyerek. "İkinizin de yanlış bir şey yapmadığını anlıyorum. O gece babanızı savunmanız dışında."

Cam'le konuşmuyorum çünkü onu görmedim. Ve gerçek şu ki, Mila beni yalnız bıraksaydı, onunla da hala konuşmuyor olurdum. Ama o çok acımasız ve ben de bir yere güçlü kalabilirim. Söz konusu o olduğunda, hiç gücüm yok. O benim zayıflığım.

Yüzünün solduğunu görmek için ona bakıyorum.

"Babamı her zaman savunacağım Beau," diyor özür dilemeden. "Ve eğer bu bir sorunsa, beni hemen şimdi bırakabilirsin. Sen babamı olumsuz bir şekilde resmetmeden önce eve yürüyeceğim."

"Oh, ve ne?" Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Eve otostopla mı döneceksin? Muhtemelen Bubba adında bir adam seni alacak ve bodrumunda bağlayacak."

"Tanrım, bazen tam bir pislik oluyorsun," diye hırlıyor. "Tam da *Beau Bishop'un, antrenmandan eve döndüğünde görmek için pencereden dışarı baktığım o şefkatli çocuğun eski haline döndüğünü düşündüğümde.*" Gözlerini deviriyor. "Hayır. Pislik *Bama* Bishop, uzaylı bir istilacı gibi vücudunu ele geçirmiş." "Uzaylı istilacı, ha?" Başımı salladım. "Belki de ben bir pisliğim çünkü içten içe

Senden hoşlanmıyorum," diye
dişlerimin arasından yalan
söylüyorum. Ondan nefret
etmiyorum. Onu çok seviyorum.

"Evet, eminim ." Etkilenmemiş davranmaya çalışıyor ama sesindeki sıkıntıyı duyuyorum. "Kendine yalan söylemeye devam et. Çok işe yarıyor gibi görünüyor."

Kamyonu toprak alana çekip park ediyorum ve orta konsolu yukarı kaldırıyorum. Hızlı bir hareketle emniyet kemerini çözdüm ve kışını kucağıma çektim.

"Çok gevezesin, Mi," diye homurdanıyorum dudaklarından bir santim ötede. "Ne yapmam gerekiyor? Seni susturmak için sikimi tekrar ağzına mı sokayım?"

Dudakları ayrılırken titrek, uzun bir nefes çekiyor.

Ellerimin vücudunda dolaşmasına izin verdikten sonra tişörtünün altından geçerek tenini kavradım. "Bunu çok istiyorsun, değil mi?"

"Evet," diye inliyor, bana sürtünüyor.

Bir elim sırtında geziniyor, boynunda duruyor. Yüzünü kendime doğru iterek, dudaklarımı onunkilere yaklaştırıyorum. Onu sertçe öpüyorum. Onu o kadar sert öpüyorum ki muhtemelen lanet dudaklarını morartıyorum. Ondan bir inilti kaçıyor ve ben daha fazlasını isteyerek onu yutuyorum. Elimi boynunun yanına götürüp parmaklarımı teninde gezdiriyorum. Ve sonunda geri çektiğimde, ikimiz de nefessiz kalıyoruz.

Ve ben acı verici derecede sertim.

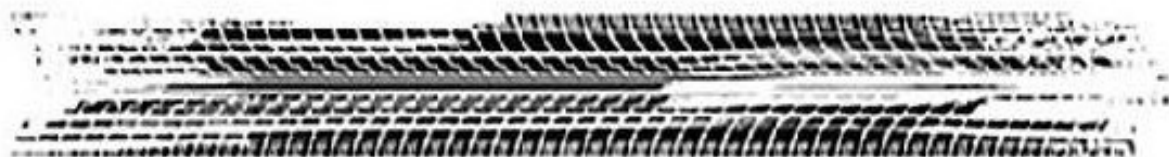
"İlk öpücük için bu nasıldı?" Ona karşı söylüyorum. "Beklemeye değdi mi?" "Evet," diye zar zor fısıldıyor, başını sallıyor.

"Güzel." Alnımı onunkine dayadım. "Hazırlan, Mi. Çünkü senin bütün ilklerini alıyorum. Her birini. Sonuncusunu. Birini."

Bu bir soru değil. Bu bir söz.

Ben her zaman istediğinin peşinden giden bir adam oldum. Ama şu anda, o bu kadar yakinken ve bu şekilde bakarken... istediğim ve ihtiyacım olan arasındaki çizgi bulanıklaşıyor. Ve biliyorum ki Mila ile geçirdiğim zaman arttıkça, bu çizgi daha da bulanıklaşacak.

Sonunda çizgiyi bile göremez hale geleceğim.

Mila

Tanrım, bazen tam bir sik kafalı oluyor.

Beni ateşledi, sinirlendirdi. Babam hakkında konuşuyordu. Ve sonra beni öpmeye cüret etti. Beni bambaşka bir şekilde ateşledi.

Dudakları umduğum her şey ve daha fazlasıydı. Eğer o öpücüğü sonsuza kadar sürdürebilseydim, yapardım.

Ne ilk öpücük ama.

Elini tembelce üzerine koyuyor. Dövmeli kolu önünde uzanmış, tüm o güzelim mürekkepleri anlamaya çalışırken koluna bakmama neden oluyor.

Beni nereye götürdüğü hakkında hiçbir fikrim yok ama bu hızla bu gece bir motelde kalmamız gerekecek. Birden ailemin bu konuda ne düşüneceğini merak etmeye başladım.

Annem bunu sorun eder miydi? Babam mı?

Babam için bunu söylemek zor. Biraz sağı solu belli olmayan biri olabiliyor. Anneme gelince, o sadece beni mutlu görmek istiyor.

"Peki, bu akşam için planın nedir? Sormamın sakıncası yoksa." Koltuğumda rahatsız bir şekilde kayıyorum. "Mesela... gece boyunca araba mı kullanacağız? Yoksa bir motelde mi kalacağız?" Yanaklarımın yandığını hissediyorum. "İkisi de umurumda değil. Sadece aileme ne söyleyeceğimi bilmek istiyorum, hepsi bu."

Yüzünde bir gülümseme belirliyor. "Çok uzakta olmayan bir motel var. Orada kalacağımızı düşündüm."

"Oh, tamam." Başımı salladım. "Sanırım anneme mesaj atıp haber versem iyi olacak."

Tanrım, umarım kızmaz.

Telefonumu çıkarıp anneme bir mesaj gönderdim. Babamın Beau ve benim eve birlikte döndüğümüz konusunda onu çoktan bilgilendirdiğini çok iyi biliyordum.

Merhaba anne. Madem geç oldu, senin için de uygunsa durup bu gece için bir motel odası tutacağız.

Gönder tuşuna basıyorum ve gergin bir şekilde cevabını bekliyorum. Bir dakika bile geçmeden cevap geldi.

Anne: Beau Bishop'un küçük kıcını eve geri götürmesinin nasıl olduğunu yaşlı annene anlatsan iyi .

Anne: Oh ... ve en iyi şekilde davranın! !

Kendi kendime kıkırdıyorum.

Ben: Yapacağım. Seni

seviyorum. Anne: Seni

daha çok seviyorum.

Beau "*Bütün ilklerini alıyorum.*" dedi. *Her birini. Sonuncusunu. Birini.*

Ve şimdi, bu geceyi mi kastettiğini merak ediyorum...

Yaklaşık bir saat araba sürdük. Bir su birikintisi kadar derin olan küçük konuşmalar yapıyoruz. Kendini duygulara o kadar kapalı tutuyor ki, bir gün kırılacağından endişeleniyorum. Aslında onu yiyip bitiren şeyle hiç yüzleşmedi.

Aniden, flaşörlerini yaktı ve bir IHOP'a girdi. Kulaktan

kulağa sırtarak ona doğru döndüm. "Hatırlamışsın."

"Nasıl hatırlamam?" diye cevap veriyor. "Doğum gününde hepimizin en yakın IHOP'a kırk beş dakika gitmemizi istedin, her doğum gününde." Başını sallıyor. "Ailen çok kızardı. 'Kendi kasabamızda mükemmel bir lokanta var' derlerdi. Neden gidip onların kreplerini yiyemediğinizi anlamıyorum. "

İkimiz de kelimeleri aynı anda söyleyip gülüyoruz.

Ellerimi kaldırıyorum. "The Farmer's Wife'ın IHOP'la alakası yok."

The Farmer's Wife, memleketimizde bir çiftçinin eşi tarafından işletilen bir restoran. Herkes oradaki yemeklerden övgüyle bahsediyor. Hepsi taze ve ev yapımı. Ama ben değil. Bishop'ları ve ailemi dört kasaba ötedeki IHOP'a gitmeye zorlardım. Kreplerinde bir şey vardı. Takıntılıydım.

Kamyonu park ettikten sonra yanıma geliyor ve kapıyı açıyor. Yüz ifadesi babam hakkında konuştuğumuz zamankinden daha aydınlık. Buna karşı koysa da gülümsemek istediğini söyleyebilirim.

Sanki kaldığımız yerden devam etmişiz gibi. Ama devam etmedik. Ve her şeyi masaya yatırana kadar, asla gerçekten toparlanamayacağız.

İçeri girerken el ele tutuşmuyoruz. Ama eli birkaç kez benimkine değdi, beni sakarlaştırdı.

Ona dokunmayı arzuluyorum. Onu daha çok öpmeyi. Onun koyduğu görünmez sınırlar olmadan onu *sevmeyi*. Ama yer orası değil. Bir daha ne zaman

olacak. Sabırlı olmak ki bu da yarış dışında pek iyi olduğum bir şey değil. O bir muamma. Ve onu çözmeye çalışırsam patlamasından korkuyorum. Beau her zaman işleri kendi bildiği gibi yapmıştır. Benim ve ailemin kurtuluşuna giden yolda da farklı olmayacak.

Oturduktan sonra garson kız içki siparişlerimizi alıyor ve Beau'ya attığı yapışkan gözleri kaçırmıyorum. Ya da gömleğinin son derece dekolte olduğu gerçeğini. Bakıp bakmadığını görmek için ona bakmaya çalışıyorum ve sonra saçmaladığımı fark ediyorum. *Belli ki* bakıyor. Göğüsleri devasa.

"Aslında yemek siparişimizi de verebileceğimizi düşünüyorum, değil mi bebeğim?" Bana . "Kısa bir krep yığını ve senin için iyi pişmiş bir pastırma siparişi?"

Kalbim resmen göğsümün içinde eridi. Bana bebeğim dedi ve siparişimi hatırladı. Ama bunu hatırlaması beni neden şaşırttı ki? Düşmanlardan önce aile gibiydik. Tabii ki bunları hatırlar.

Sakızını çıtlatırken bana ters ters bakan garsona bakmadan önce utangaç bir şekilde başımı sallıyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde Beau da aynısını sipariş etti. O giderken gözleri benimkilerle birleşiyor ve ardından gelen sevimsiz gülümsemeye engel olamıyorum.

"Belki de o kadar da çürümüş bir piç değildir, ha?" Sırıtişım büyüyor ve tüm yüzüme yayılıyor. "Bunca zamandır seni yanlış tanımışım."

Gözlerini devirir ve kabine geri oturur. "Her neyse. Bunu bir şey haline getirme. Genelde bu kadar nazik değilimdir."

Başımı yana eğip dudaklarımı kıvırıyorum. "Belki de öyle olmalısın. Kibar olmanın nesi yanlış?" Kıkırdıyorum. "Huysuz pislik bir nevi out. İyi, saygılı bir adam var."

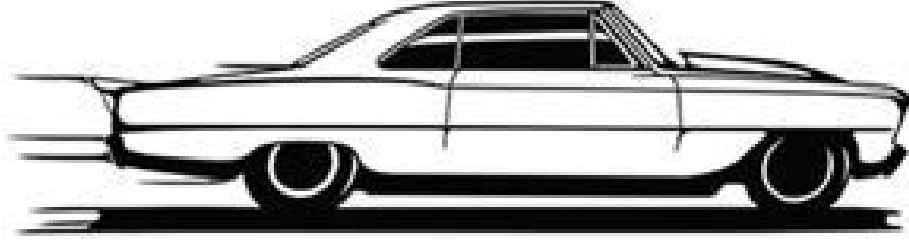
"Ben huysuz değilim." Gözleri kısıldı. "Ben lanet olası bir güneş ışığıyım." Başımı sallayarak gülüyorum. "Oh, sen de bir şeysin."

Ve o eski, köhne IHOP'ta otururken, bana yarın için söz veremeyen birine ne kadar çaresizce aşık olduğumu fark ediyorum. Veremeyeceğini biliyorum. Ne ki ben? Tam anını hatırlayamayacak kadar uzun zaman önce düştüm. Ama onunla geçirdiğim her an beni bir daha asla çıkamayacağım bir yere sürüklüyor.

Ve o anda karar verdim, umurumda değil. O bana izin verdiği sürece bu trene bineceğim. Ve inme vakti geldiğinde, kendimi yerden kaldıracak güce sahip olmak için dua ediyorum. Tekrar.

Onu şimdi sevmek, sevememekten daha iyidir.

on üç

Mila

Beau dişlerini fırçalamayı bitirirken banyodan, "**Ben** kanepeyi alırım, sen yatağı al," diye sesleniyor. "O yarışta seni yendikten sonra en azından bunu yapabilirim."

"Sonsuza kadar böyle uçacak yoksa?" O banyodan çıkarken ben de ona karşılık veriyorum. Gömleksiz ve kalçalarından nefis bir şekilde sarkan bir çift basketbol şortuyla. Ağzım sulanıyor ve birdenbire bu gecenin ne kadar eziyetli olabileceğini fark ediyorum.

Çocukken onun çekici olduğunu düşünseydim, şimdi ona ne derdim bilmiyorum bile. Bu düpedüz yasadışı olmalı. Her gün kaç kızın ona asıldığını hayal edebiliyorum. Kız arkadaşı olsaydım, bu kısım kesinlikle zor olurdu. Ortaokul ve lisede bile sınıf arkadaşlarımın ona asılmalarını izlemek zorunda kaldım. Ve biz bir hiçtik, bu yüzden görmezden gelmeye çalıştım. Sadece içimden sürü göz devirmesi yaptım.

Plastik poşetten geceliğimi ve Target'tan aldığım diş fırçamı çıkarıyorum. Ayrılırken çantamı neden babamdan almadım, hiçbir fikrim yok.

"Beau... öpüştük. Ben... *bilirsin...* ağzımla." Yanaklarımın ısındığını hissediyorum. "Muhtemelen aynı yatağı paylaşabiliriz."

Dondu kaldı. "Henüz buna hazır değilsin." Banyodan çıktı. "Ben kanepeyi alacağım."

Hayal kırıklığı içimde büyüyor. Tek istediğim bana sürekli karışık sinyaller gönderen bu adama yakın olmak. Ama yüzüme bir gülümseme yerleştirerek silkiniyorum.

"Emin misin? Futbol oynayan sensin, muhtemelen belin ağrıyacak. Yaşlı adamın yatağı almasına izin verebilirim."

"Dikkatli ol," diye uyarıyor. "O yatağa seninle birlikte gireceğim ve sen de yatağı bu *yaşlı* adamla paylaşmak zorunda kalacaksın."

"Buna cesaret edemezsin." Bakışlarını tutarak dudaklarımı ıslattım.

Bana doğru yürürken parmağıyla çenemi yukarı kaldırıyor. "Henüz değil, güzelim."

Kanepeye doğru yürüyor ve bacaklarımın arasındaki bölge zonkluyor.

Banyoya girip üstümü değiştiriyorum ve dişlerimi fırçalıyorum. Saçlarımı aşağıya salıyorum ve parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirirken neredeyse popoma kadar düşüyor.

Dışarı çıktığımda onu kanepede, üzerine küçük bir çarşaf çekmiş halde gördüm. Bu çok komik çünkü sadece kendisi için büyük bir yorgana ihtiyacı var.

Bana baktığında, bakışlarının kararmasını izliyorum.

Seçtiğim tişört düşündüğüm kadar uzun değildi. Erkek şortumu tamamen ortaya koyarak, kık yanaklarımı zar zor örtüyordum.

"O küçük kanepede çok gülünç görünüyorsun, Brutus." Yorganları geri çekip büyük boy yatağa tırmandım. "Burada bir sürü oda var." İkna olmamış gibi görününce yanıma kıvrılıyorum. "Bak, ben kendi tarafımda bile kalırım." Ayağa kalkıp yanıma gelmeden önce bir süre göz ucuyla bakıyor. "İyi, ama sadece bu kanepeler berbat olduğu için." Beni işaret ediyor. "Eğer benim yanıma gelersen "Yine de ben ."

"Doğru." Gözlerimi deviriyorum ve ondan uzaklaşıyorum. "İyi geceler, Beau. Krepler için teşekkürler."

"Ve pastırma," diye ekliyor.

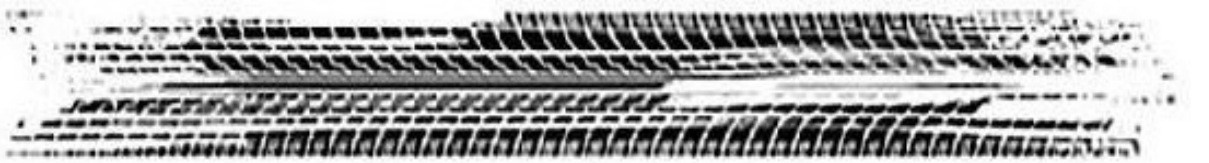
"Ve pastırma," diye taklit ediyorum. "Yarın senin için bir Chick-fil-A bulabiliriz." "Aynen öyle," diyor.

Orada yatarken, tamamen uyuyamazken, yardım edemem ama biraz geri çekilirim ne olacağını merak ediyorum. Onun kollarında sıkıca tutulmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Ama bu gece, bir ejderhayı öldürmeye hazır bir savaşçı değilim. Bu gece, reddedilmekten korkan, biraz uykuya ihtiyacı olan bir kıızım.

Yarın ben mi? Bu farklı bir hikaye olabilir.

Umarım.

Pencerelerden sızan güneş ışığıyla uyandım. Aklım başımdan gittiğinde ve uykuya dalabildiğimde bir daha hiç kıpırdamadım.

Ama şimdi buradayım, Beau'nun kollarından biri sırtıma dolanmış, sertliği kalçama baskı yapıyor. Nefes alışının sesi bana hâlâ uyuduğunu söylüyor.

Tabii ki uyanık olsaydı sertleşip sana sarılmazdı, salak.

Belki de, sadece belki de onu tahrik edenin *ben olduğumun* farkına varmak - bilinçli olmasa bile- hala içimi sızlatıyor.

Burada yattığımız süre uzadıkça, buna daha fazla dayanamıyorum. Onu uyandırmak ve geri çekilmesine izin vermek için ona karşı hafifçe hareket ediyorum. Birkaç denemeden sonra hâlâ kımıldamadı ve ben de meseleyi kendi ellerime alma zamanının geldiğine karar verdim.

Ayağa kalkıp, çok ihtiyacım olan aşırı sıcak bir duş için banyoya gitmeden önce ona bakıyorum.

Bu pis düşünceleri kafamdan temizlemek için.

Küçük banyoya girdiğimde kıyafetlerimi çıkarıp spreyi açıyorum. Doğru sıcaklığa kadar her birkaç saniyede bir hissediyorum ve sonra içeri giriyorum.

Vücudumu sabunlarken, aklımın Beau'nun şu anda burada olmasının nasıl bir şey olacağını düşünmesine engel olamıyorum. banyoda ona oral seks yaptıktan sonra beni karşı konulmaz bulacağını falan düşünmüştüm. Benim için çok kötü oldu... çünkü böyle bir şey olmadı.

Saçlarımı şampuanlayıp kremlerken, Beau'yu kızdırmak için Dane Wade'i öpen kendinden emin kızın nereye gittiğini merak ediyorum. Dizlerinin üzerine çöküp Beau'nun kemerini çözen kız.

Adam yan odada neredeyse o şu anda nerede?

Hepsi bir hiç uğruna olamaz. Beni sinemaya davet etmesi. Ya da dün sabah motele gelmesi. Ve kamyondaki o öpücük kesinlikle boşuna değildi. O öpücüğü vücudumun her yerinde hissettim. Bir nedeni olmalı. Ve babam kötü bir sebep olduğundan endişelense bile, doğrusu ben endişelenmiyorum. Beau'nun kalbini biliyorum. İyi bir kalp.

Bir yanım kapının açıldığını duymayı ve onun gizlice içeri girmesini umuyor. Duşta arkamdan gelecek, ellerini göğüslerimde ya da arasında gezdirecek. Belki beni yavaşça öpecek ya da aç bir hayvan gibi dudaklarıma saldıracak.

Ben alırdım. Hepsini. Bana atmak istediği her kırıntıyı alırdım.

Vay canına, kulağa acınası geliyor.

Suyun altında çok uzun süre kaldıktan sonra, onun gelmeyeceğini ve buradan çıkma zamanının geldiğini fark ediyorum.

Duşu kapattıktan sonra dışarı çıkmadan önce uzun saçlarımdaki suyu sıkıyorum.

Etrafa bakınca banyoda havlu bile olmadığını fark ediyorum.

"Lanet olsun," diye tıslıyorum. *Hangi motel havluları gerçek banyonun içine koymaz ki?*

Kapıyı içeri bakıyorum ve banyonun yanındaki duvarda duran havluları görüyorum. Bana sorarsanız bu çok aptalca.

Kolumu uzatıyorum ama onlara tam olarak ulaşamıyorum. Su boncuk boncuk dökülürken bedenim titriyor.

Belki hâlâ uyuyordur. Eğer dışarı sıçrarsam, beni asla göremez. Sadece hızlı olmalıyım.

Derin bir nefes alarak kapıyı açıyorum ve eşikten . Ayağım yakaladığında havlu neredeyse parmaklarımın arasındaydı ve bir saniye içinde yerde bir yığın halindeydim. Ama aşağı inerken kafamı aynaya çarpmadan önce değil.

Yerde garip, soğuk, ıslak, çıplak bir yığın.

Alnımı tutuyorum. "Ah," diye mırıldanıyorum.

"Mi? Ne oluyor lan?!" Beau bana doğru koşuyor, yanımda dizlerinin üzerine çöküyor ve başımı göğsüne çekiyor.

"Ben iyiyim."

Ondan kaçmaya çalışıyorum ama yanaklarımı tutarak yüzümü gözlemlemek için yaklaşıyor.

O beni incelerken kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Tüm vücudumun sergilendiğinin ve tam bir sakar gibi görüldüğümün tamamen farkındayım.

"Şimdiden bir çürük oluşmaya başladı." Parmaklarını usulca üzerinde gezdiriyor. "Beyin sarsıntıları uğraşılacak şeyler değildir. Belki de seni acil servise götürmeliyiz-"

"Hayır." Onu durdurdum. "Ben iyiyim, gerçekten." Soğuk ve ıslak olmama rağmen yanaklarımın ısındığını hissediyorum. "Sadece gerçekten ama *gerçekten* bir havluya ihtiyacım var."

Sanki ben havluya ihtiyacım olduğunu söyleyene kadar altında çıplak olduğumu fark etmemiş gibiydi. Gözleri vücuduma kayıyor ve nefes alışını izliyorum. Elleri yüzümden hiç ayrılmıyor.

Başımda hafif bir ağrı var ama bunu ona söylemeyeceğim. Beni apar topar bir nöroloğa götürür ve muayene olmamı ister. Daha önce de beyin sarsıntısı geçirdim. Bu o değil. Kafamı yeterince sert vurmadım.

İçimi bir ürperti kaplıyor ve uzanıp havluyu aşağı çekiyor. Onu vücuduma sararak beni kaldırıyor ve yatağa taşıyor.

"Birkaç dakika burada yatmanı istiyorum. Kusmaya falan başlamadığından emin gerek."

Battaniyeyi üzerime çekerken başımı sallıyorum. "Tanrım, ben iyiyim."
Gözlerimi ona dikiyorum. "Yemin ederim."

O beni süzerken, bakışlarım dudaklarına takılıyor.

Cesur ol. Ne istiyorsan onu al, daha azını değil, diyorum kendime, sonunda cesaretimi toplayacağımı umarak.

İçimdeki moral konuşması işe yarıyor çünkü elim uzanıp alnını okşuyor.

"Beau," diyor sesim, zar zor bir fısıltıyla.

"Ne?" diye mırıldanıyor.

"Bana teslim *olmamak* için bu kadar çabalamayı bırak." Elimi kolunda gezdirip dövmelerinin izini sürüyorum. "Sana ihtiyacım var."

"Neye ihtiyacın olduğunu bilmiyorsun Mila."

"Sen de bilmiyorsun," diye karşı çıkıyorum. "Ama ben ne istediğimi biliyorum."

"Öyle mi?" Gözleri biraz daha kısıldı. "Neymiş o?"

Eğilip dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. Dünkü ilk öpüşmemizi hatırlıyor ve daha fazlasını istiyorum. O tepki vermese de ben yine de dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Karşı çalıştığını söyleyebilirim. Vücudu sertleşiyor ve hafifçe geri çekiliyor. Ama birkaç dakika sonra, kontrolünü kaybetmesini sağlamayı başarıyorum ve ağzını benimkine çarpıyor. Tadı nane gibi ve onu daha sert öpüyorum.

"Siktir et," diye homurdanıyor, boynumun arkasını kavırıyor, göğsümü yukarı doğru zorluyor. Dili benimkiyle dalga geçerken beni bir oyuncak bebek gibi tutuyor. Tüm vücudumu uyandırıyor.

Dudakları benimkilerle tamamen senkronize bir şekilde çalışırken nefesim kesiliyor ve başım dönüyor. Ve sonunda , dudaklarıma dokunuyorum, hala elektriği hissediyorum. Tüm bunların bir rüya olup olmadığını ve soğuk bir yatakta tek başıma uyanmak üzere olup olmadığımı merak ediyorum.

Çok uzun süre bekledim. Bitmesine hazır değilim. Hemen daha fazlasını isteyerek bir tane daha aldım.

"Durmaliyız." Kelimeleri söylüyor ama hareket etmiyor.

"Muhtemelen," diye mırıldanıyorum, havluyu üzerimden çekip ona uzanıyorum. Yanımda yan yatıyor, külotunun içinde sertliği belli oluyor.

Çıplak bedenime bakarken gözleri buğulanıyor. "Bundan iyi bir şey ." Parmak uçlarını karnımdan aşağıya, kalçalarımın doğru gezdiriyor. "Asla işe yaramaz."

Kendimi daha da ileri götürmeye cesaret ederek, elimi karnımdan aşağı kaydırıp bacaklarının arasına giriyorum. Ağzından küçük bir inilti kaçıyor ve

hiç durmak istemiyorum. Tüm inlemelerini istiyorum. Bütün zevklerinin sebebi olmak istiyorum.

Partide ilk elden gördükten sonra bile, elimi sikine sürttüğümde büyüklüğü beni hala şok ediyor. Gergindim ama duracak kadar değil. O gece cesurdum. Bugün, gün ışığında, o kadar kolay değil. Beni iteceğinden korkuyorum.

Külotunu aşağı çekerek parmaklarımı ona doluyorum.

"Siktir, Mila," diye nefes alıyor. "Sen sikime bu şekilde dokunurken bunu nasıl durdurabilirim ki?"

"Yapamazsın." Elim tam istediği yerde tutarak ağzımı onunkine bastırıyorum. "İkimizin de buna ihtiyacı var."

Başını geri çekiyor ve göğsüme doğru eğiyor. Göğsümü öpüyor, meme ucuma doğru ilerliyor ve onu ağzına alarak beni inletiyor. önce kimse bana bu şekilde dokunmamıştı. Çok uzun zamandır bekliyordum.

Üstüme tırmanarak boynumu ve ardından köprücük kemiğimi öpüyor. Göğüslerimin arasından geçip kalça kemiğime doğru ilerliyor ve aşağı inmeden önce bir öpücük konduruyor.

Başı bacaklarımın arasına ulaştığında bana bakıyor. "Yani, sana burada hiç kimse dokunmadı, değil mi bebeğim?"

Başımı salladım. "Hiç kimse."

"Ya da seni yaladı mı?" Sesi tenimde titreşiyor. "Kimse seni tatmadı mı?"

"Hayır," diye inledim. "Asla."

Kalbim saniyede bir milyon mil hızla atıyor. Bu anın hayalini kurmuştum, ama şimdi burada. Ve dürüst olmak gerekirse, dehşete düştüm. Ama aynı zamanda onu durdurmak için çok fazla ihtiyaç duyuyorum.

Bir parmağını içime sokmadan önce nazikçe bacaklarımın arasını okşuyor. "Bugün her şeyi yapmamıza gerek yok ama seni tatmam gerek." Parmağını yavaşça içime sokup çıkarıyor. "Bu iyi mi? *Bu* iyi mi? İlk seferinin özel olmasını istiyorum. Bu motel odası yeterli değil."

Uzanıp alnını okşuyorum. "Yeter de artar bile. Yine de sadece bununla yetinmek istemiyorum," diyorum utanarak. "Bana tüm ilklerimi alacağını söylemiştin. Onları sana veriyorum."

Bu güzel çocukla aramdaki geleceğin ne getireceğini bilmiyor olabilirim. Ama kendimi vermek istediğim başka kimse olmadığını biliyorum. Gördüğüm tek kişi o.

Ağzını bacaklarımın arasına bastırmadan önce bakışları bir an benimkini tutuyor. Dili beni nazikçe yalıyor, parmağının yerini alıyor.

"Beau," diye fısıldıyorum, dudağımı ısırarak, "durma."

Bana karşı kıkırdıyor. "Güven bana sevgilim, öyle bir planım yok."

Parmaklarım saçlarını avuçluyor ve kendimi daha fazlası için istekli bir şekilde ağzına sürtünürken buluyorum. Onu daha derin ve daha hızlı istiyorum. Ondan her şeyi istiyorum.

Ağzıyla yaptığı sihri sürdürürken bir eli karnımdan yukarı kayıyor ve göğsümü kavıyor. Meme ucumu çimdikliyor ve ben de elimde olmadan kalçalarımı kıvrıp zevkle haykırıyorum.

"Seni hemen şimdi içimde istiyorum," diye fısıldıyorum, hâlâ saçlarını tutarak. "Lütfen, bana seni ver. Her şeyini."

Durur, başını kaldırır. "Emin misin? Çünkü kendini baskı altında hissetmeni istemiyorum." Eğilip avucuyla yanağımı okşuyor. "Bu senin için büyük bir mesele. Öyle olduğunu biliyorum."

Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Nereden biliyorsun?"

Dürüst olmak gerekirse, öyle olup olmadığını bilmiyorum. Sadece bu şekilde birlikte olmak istediğim biriyle hiç tanışmadım.

Onun yanında.

"Çünkü daha önce kimseyle birlikte olmadın Mila." Elleri yanlarımdan aşağı kayıyor, tenimi okşuyor. "Sen hayatımda gördüğüm en güzel kızsın. Kimsenin denemediğini düşünecek kadar cahil değilim." Duraklıyor, gözleri benimkileri yakıyor. "Peki, söyle bana, seni durduran ne?"

"Sen," diye zar zor fısıldadım. "Beni sen durdurdun."

Gözleri kararıyor ve titrek, uzun bir nefes alışını izliyorum. "Hiç prezervatifim yok."

"RİA'm var," diye karşılık veriyorum. "Sana güveniyorum. Sana güveniyorum." "Ben temizim." Cümlemi bitirdi. "Söz veriyorum."

Vücudunu benimkinin üzerinde gezdirip bacaklarımı ayırırken başım dönüyor. Sertliği yavaşça içime giriyor. Ama yine de yakıyor.

"Eğer çok fazlaysa, söyle bana bebeğim." Alnını benimkine dayıyor. "Seni incitmek istemiyorum."

"Durma," diyorum acının içinden. "Lütfen."

Yavaşça içimde ilerlemeye devam ediyor. Her seferinde biraz. Her ne kadar acıtıyor olsa da, bir şekilde iyi hissettiriyor.

Tırnaklarımı etine geçirirken parmak uçlarım sırtından aşağı kayıyor. Bacaklarımı beline dolayarak daha hızlı gitmesi için onu cesaretlendiriyorum.

"Yapabilirim"

hallet." Dudaklarını yakalıyorum, dilimi onunkine değdiriyorum.

"Siktir," diye inliyor. "İki dakika bile dayanamayacağım. Çok sıkısın."

Parmaklarımı daha derine sokarken sözleri bunu daha da çok istememe neden oluyor. "Becer beni Beau," diye nefes alıyorum.

"Buna hazır değilsin," diyor, içime biraz daha sert ve hızlı girerek. "Oraya varacağız, söz veriyorum. Yakında seni o kadar sert becereceğim ki ertesi gün yürüyemeyeceksin."

Onun iğrenç sözleriyle vücudum hafıflemeye başlıyor ve her yerim karıncalanıyor. O da bunu hissetmiş olmalı, çünkü kalçamı kavırıyor.

"Benim için gelecek misin, güzel kız?" İçime daha hızlı girip çıkmadan önce alt dudağımı dişlerinin arasına alıyor. "Bırak Mila. Her yerime boşal. Hissetmeme izin ver."

Sırtını kavırıyorum ve "Beau" diye haykırırken bacaklarımı sıkıyorum. Gözlerimi kapatarak bu hissin tüm bedenimi ele geçirmesine izin veriyorum.

Hareketleri daha düzensiz hale geliyor ve yüzünü boynuma gömüyor. Daha sert nefes alırken parmak uçları bacağımın etine batıyor. "Lanet olsun Mila," diye homurdanıyor kendini içime boşaltırken. "Lanet olsun."

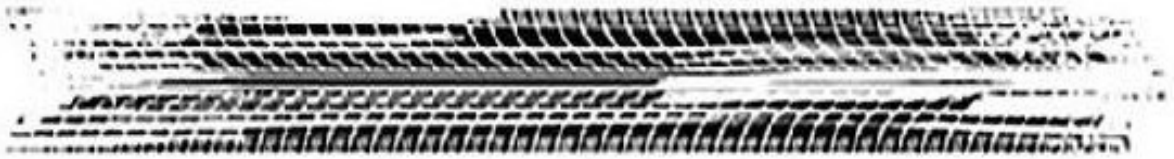
Vücudu durulduğunda, ön kollarının üzerine eğiliyor ve bana bakıyor. Gözleri daha açık görünüyor ve saçları dağınık.

"Seni seviyorum," diye geveliyorum, kendimi durduramıyorum. Ona bakarken gözlerimden yaşlar süzülüyor. "Seni çok özledim."

İstediğim tek şey o. Ve ihtiyacım olduğunu bildiğim her şey.

Sonunda bana kendinden bir parça verdi. Ve benden bir parça aldı.

Sadece karşılık vermedi. Sadece bana bakıyor.

Bama

"*Seni seviyorum.*" Sanki ağız bu üç kelimenin güzel dudaklarından dökülmesine engel olamıyormuş gibi söyledi. "*Seni çok özledim.*"

Ben de onu özledim. Ve bu kızı sevmekten hiç vazgeçmedim.

Ama şimdi her şey çok garip. Babasını neredeyse dışladım. Onu ve kardeşini kestim. Ve şimdi, bekaretini aldım ve o beni hala sevdiğini söyledi.

Her şey karmakarışık.

Gözleri yaşlarla doldu ve bunun olacağını biliyordum. İlk seferinde onu almamam gerektiğini biliyordum. Onu sadece parmaklarımla ya da belki dilimle boşaltmalıydım. Ama bu artık çok kişisel. Her şeyi aldım. Ve şimdi, o da hepsini istiyor.

Üzerinden inip yatağın kenarına oturuyorum.

"Bir şey söyle," diye bağıyor. "Konuş be Beau! İşler her sarpa sardığında kaçmandan bıktım."

"Ne söylememi istiyorsun?" Mırıldanıyorum. "Doğru kelimeler ne olabilir ki?"

Yatakta doğruluyor, çarşafı göğsüne doğru çekiyor. "Sen de beni seviyorsun, pislik!" Öfkeden kuduruyor. "Sevdiğini biliyorum!"

Etrafımda dönerek yüzüne bir santim yaklaştım. "Tabii ki seni seviyorum, Mi!" Dişlerimi sıkarak söylüyorum. "Tabii ki seni çok özledim! Ama bu her şeyi iyi ve güzel yapmaz."

Daha birkaç dakika önce içine gömülmüş olmama rağmen, gözlerim dudaklarına kayıyor ve aletim yeniden kıpırdanıyor.

"Neden olmasın?!" diye haykırıyor. "Sonunda hep olmamız gereken yerdeyiz. *Birlikte.*" Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor. "Lütfen, Beau. Lütfen. Bırak öyle olsun. Her ne ise, bir yolunu bulacağız."

Yüzümü kendi yüzüne çekiyor ve beni öpüyor. "Lütfen. Beni bir daha terk edemezsin." Göğsü benimkine karşı titriyor. "Tek istediğim sensin."

Hızlı bir hareketle sırtımı yatak başlığına dayadım ve onu çektim. Onu yavaşça yere yatırıyorum ve sikimi arasına sokuyorum.

Yirmi dakika öncesine kadar bakireydi. Onu bu kadar erken sikmemem gerektiğini biliyorum. Ama bana bakışından, buna en az benim kadar ihtiyacı olduğunu anlayabiliyorum. Nazik olabilirim ama yine içine gömülmeye ihtiyacım var.

Ellerimi yanlarından kalçalarına doğru sıyırdığımda meme uçları sertleşiyor. Onu yumuşakça aşağı yukarı hareket ettiriyorum, siyah saçları sırtından aşağı dökülüyor, bana binerken kalçalarım dokunuyor.

Dudaklarını kendiminkilere yaklaştırıp öpüyorum. "Çok güzelsin."

Daha da cesurlaşıyor, üzerime her inişinde daha sert ve daha hızlı biniyor. Kıcının yanakları taşaklarım çarpıyor ve bu hayatta onun içinde olmadan nasıl bir gün daha geçirebileceğimi merak ediyorum.

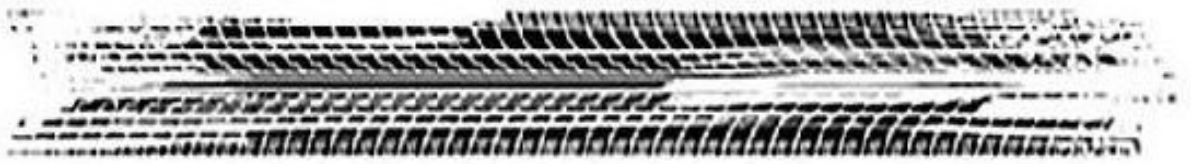
"İyi misin?" Dudaklarımı onunkilerden çekiyorum. "Canını yakmıyorum, değil mi?" "Ben iyiyim," diye inliyor beni tamamen içine alırken.

"Siktir, sikimin üzerinde çok iyi hissediyorsun." Dudaklarını dişlerimin arasında sürüklüyorum. "Beni böyle sürerken tutamıyorum."

Hareketleri başını geriye atıyor. İnleyerek sikimi sıkıldığını hissediyorum. İçimdeki her şeyi ikinci kez ona akıtırken beni tam sınırın ötesine gönderiyor. Onu bir kez daha benim olarak sahipleniyorum. Onun ilkini alıyorum... ve ikincisini.

Bana doğru çöktü ve orada uzandık. Parmak uçlarımı sırtında aşağı yukarı gezdirirken konuşmuyorduk.

Kontrol edemediğim bir şeyle neden savaştığımı merak ediyorum. Mila Hardy bana sahip. *Neden bunu inkar etme zahmetine giriyorum ki?*

Birlikte duş alıyoruz. Çok istememe rağmen onu ellemiyorum ya da duvara yaslayıp sikmiyorum. Kollarımı ona doladım ve boynunu öptüm. Kıkırdıyor ve beni uzaklaştırıyor. Zaten acı çektiğini ve uzak durmamı söylüyor.

Evine yaklaşık dört saat uzaklıktayız. Yine de onu henüz eve götürmek istemiyorum. Yapmam gerektiğini biliyorum. Gelecek hafta sonu bir yarışı var, bu yüzden tüm hafta boyunca yarışa hazırlanacak.

"Ne zaman evde olman gerekiyor?" Sonunda duştan çıkarken söyledim.

"Şey... bugün Pazartesi. Önümüzdeki hafta sonu yapılacak yarış için Perşembe günü Florida'ya dönmek üzere yola çıkmamız gerekiyor. Yani... yarın." İç çekiyor. "Araba hemen hemen hazır, ama motorun üzerinden geçmem gerekiyor. Beni yine yenemeyeceksin."

"Hey, gelecek hafta sonu gitmeyebilirim bile." Omuz silktim, havluyla kurulandım. "Okulun son haftası olduğuna inanamıyorum."

"Bu da bana hatırlatıyor." Bana sert bir bakış attı. "Bugün derse girmeyeceksin."

"Güven bana, derslerim hazır. Bu hafta siktir olup gitmeye adanmıştır."

"Emin olduğun sürece." Saçlarını at kuyruğu yapıyor. "Benim için okulu kaçırmamı istemiyorum."

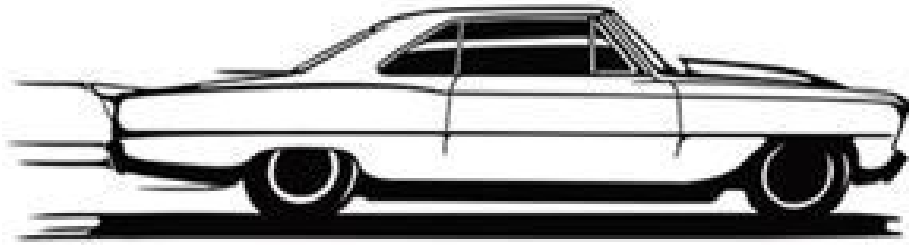
Ona doğru birkaç adım atıyorum, onu göğsüme doğru çekiyorum ve duvardaki aynaya doğru çeviriyorum. Boynunu öperken ve yanlarını gıdıklarken kıkırdıyor.

"Bugün bir mola daha verip yarın seni eve bırakabilir miyiz?" Onun yansımasına bakıyorum. "Bu sana araban üzerinde çalışmak için bolca zaman bırakır."

Bazı nedenlerden dolayı, onu gülümsetecek şeyler yapmak istiyorum. Artık onun duygularını inciten huysuz bir pislik olmak istemiyorum.

Bu da kontrolü kaybettiğim anlamına geliyor.

on dört

Mila

"Bana nereye gittiğimizi söyleyecek misin?" Pis demesine rağmen ayaklarımı onun ön paneline koyuyorum. "Son zamanlarda sürprizlerle dolu küçük bir kutu gibi değil misin?"

"Tam bir güneş ışığıyım," diye mırıldanıyor, gülümsememeye çalışarak. "Fazla heyecanlanma. Özel bir şey değil."

Çocukken tanıdığım çocuk bana sinir bozucu biriymişim gibi davranır ama sonra eve sağ salım dönmemi sağladı. Okulda bana gözlerini devirirdi ama sonra bana kötü davranan birinin ağzını burnunu kırardı. Büyüdükçe aramızda güçlü bir çekim oluştu ama o her zaman bununla savaşmaya çalıştı. Ta ki savaşmadığı geceye kadar.

Onun bu yönünü gerçekten bilmiyorum. Boynumu öpen ya da elimi tutan adam. Ama ondan hoşlanıyorum... ve umarım buralarda kalır.

Elle King'in Dierks Bentley ile birlikte seslendirdiği "Worth a Shot" çalışıyor, ben de uzanıp sesini açıyorum ve sözlere gülümsüyorum.

Kalbim o kadar dolu ki patlayacakmış gibi hissediyorum. Anlamalı olan her şeyde, kaybolup gitme riski vardır. Bundan çok korkuyorum. Onu kaybetmekten korkuyorum. Bu yüzden, gardımı yüksek tutmak istesem de, konu Beau olunca fiziksel olarak bunu yapamıyorum.

"Lakabının Bama olması hoşuma gidiyor." Gülümsüyorum. "Başta sevmemiştin," diye itiraf ediyorum. "Yeni dünyanda kendimi bir yabancı gibi hissettim. Ama zamanla alıştım."

"Öyle mi?" Elini direksiyona dayamış bana bakıyor. "Peki neden?"

"Çünkü bu bizim çocukluğumuz. Bizim yetiştirilme tarzımız. Cuma geceleri ışıkların altında, cumartesileri de pistte geçerdi. Ya da hafta sonları kulübede." Ona . "Sadece sen olmadan önce Alabama bizdik."

Bana küçük bir gülümseme veriyor ve tekrar yola bakıp sessizleşiyor. Birkaç dakika sonra büyük bir binanın yanındaki otoparka giriyoruz.

Hanes Otomotiv Müzesi ve Salonu yazan tabelayı okumak için gözlerimi kısıyorum.

Önce kendi emniyet kemerini, sonra da benimkini çözerek başıyla işaret ediyor. "Dün gece, sen uyuduktan sonra kafanı horluyordun-"

"!" Onu azarladım.

"Evet, öyleydin." Yanağımdan öptü. "Dediğim gibi, sen uyuduktan sonra Google'da yakınlardaki yerleri arattım. Burası çıktı. Burası benimle yarışarak kendini affettirebileceğin bir yer olabilir. Ne dersin?"

Yüzüme yayılan sevimsiz sırıtışa engel olamıyorum. O kadar sert gülümsüyorum ki yanaklarım gerçekten acıyor. Çoğu kız muhtemelen randevu için buraya gitmek istemezdi. Ama ben çoğu kız gibi değilim ve bu mükemmel.

Ona baktım. "Bu Bama Bishop denen adamı seviyorum. Gerçekten çok çekici biri."

"Ya bu olacaktı ya da Hooters," diye kestirip attı. "Sonra

Hooters mı?" Ona vuruyorum. "Kapa çenenı."

Sırıtarak kendi kapısını açarken benim yanıma geliyor ve benimkini açıyor. Arkasını dönüp geri çekilirken arkasına uzanıyor ve beni sırtına çekerek ciyaklamama neden oluyor.

Beni zahmetsizce taşıyarak kamyonetinin kapısını kapattı.

Başımı omzuna yaslıyorum. "Sen gittikten sonra bir sürü dövme yaptırmışsın."

Alabama'dayken biraz aldığını biliyordum. Kasabada birinin on sekiz yaşında olup olmamasını umursamayan bir adam vardı. O zamanlar Beau'nun bir gün dövmelele kaplanacağını biliyordum. Ama yine de onu bu yıl ilk kez gördüğümde çok şaşırdım.

Sıcak ve şaşırtıcı.

"Ayrıca.. kocaman olmuşsun." Kollarına baktım.

"Birçok açıdan büyük, değil mi?" diye . "Tanrım, teşekkürler bebeğim. Umarım seni çok fazla incitmemişimdir."

"Kastettiğim bu değildi, pislik," diye homurdandım. "*Hulk gibi olmak istediğime ve kendimi dev bir kas adamı olmaya adadığımı* ne zaman karar verdin?"

Her zaman kaslı ve formdaydı. İlkokuldayken bile. Şimdi ise dev gibi. Ama bu sabah onunla birlikte olduktan sonra, onun nazık bir dev olduğunu fark ettim. Kimseyi incitmek istemeyen biri. En azından kasıtlı olarak.

"Aklımı dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı." Duraklıyor. "Kazayı unutmak. Her şeyden uzaklaşmak. Yarışamadım. Uzun süre yarışmak istemedim. Sadece futbol oynadım." Kıçımın altından bana tutunuyor. "Ve futbol yeterince zamanımı al, spor salonuna gittim."

Tüm bunların dışında başka ne demek istediğini merak ediyorum. Sadece babasını mı yoksa başka bir şeyi mi kastediyor?

"Seni düşünmediğim bir gün bile olmadı Mi," diyor alçak sesle. "Lanet bir gün bile."

Ona daha sıkı tutunuyorum. Sanki onu daha sıkı tutmak burada daha uzun süre kalmasını sağlayacakmış gibi. O gittiğinde ne kadar yalnız hissettiğimi hatırlamak tüylerimi diken diken ediyor. "Ben de."

Büyük binaya girdiğimizde Beau beni yere bıraktı ve ödemeyi yapmak için kasaya doğru yürüdü. Benden para almayı reddediyor. Etrafa bakıyorum, buranın ne kadar güzel olduğunu görünce tamamen şoka giriyorum. Yan tarafta küçük bir yemek alanı ve büyük bir atari salonu var.

Burası mükemmel bir yer.

Bilekliklerimizle bana doğru yürürken, ikimiz de birbirimize en klişe şekilde gülümsüyoruz. Elimde olmadan. Birkaç saat önce vücudumda gezinen ellerini hatırlıyorum ve ürperiyorum. Ağrım var ama buna değdi. Hayal ettiğimden çok fazlasıydı.

Onu ifade edebileceğimden çok daha fazla seviyorum.

"Sen, Cam ve benim evimizin yakınında bir tavşan bulduğumuz zamanı hatırlıyor musun?" Elimi elinin içine alırken söylüyorum. "Gerçekten hayatta mıydı, yoksa öldü de bana yalan mı söylediniz?"

"Bunu düşünmene ne sebep oldu?" Başını geri çekiyor. "Bu çok rastgele."

"Aslında hiçbir fikrim yok." Omuz silkiyorum. "Devam et. Bana doğruyu söyle. Cam her zaman reddeder."

O günü düşünüyorum. Bana içeri girip bir şey almamı söylediler -ne olduğunu hatırlamıyorum- ve geri döndüğümde ... kaçtığını söylediler.

"Hemen kaçtı." Go-kart sırasının sonunda bizi durdurdu. "Başka bir gün yaşamaya devam etti."

Gözlerimi ona diktim. "Yalan söylüyorsun. Öldü, değil mi?" Gözlerimi ona dikiyorum. "Yalan söyleme!"

"İyi, öldü," diye homurdanıyor. "Aslında çoktan ölmüştü." Ağzım açık kaldı. "Yalancılar! Cam bana neden söylemedi?"

Gülüyor. "Yaparsa bacaklarını kırmakla tehdit ettim. Öleceğini düşündüğünde çok üzül müştün." Omuz silkiyor. "Onun tavşan cennetine gittiğini düşünmene izin veremezdim."

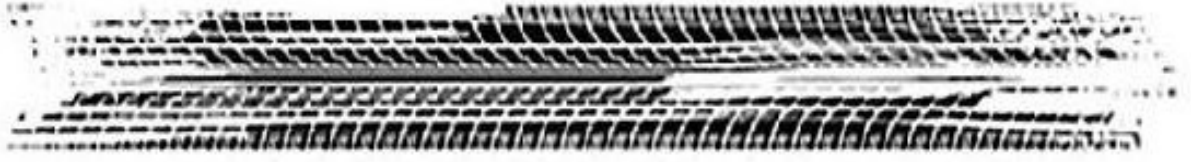
Beau Bishop hakkında bildiğimi sandığım her şey görüldüğü gibi değilmiş. Onun sert olduğunu sanıyordum. O yumuşak. Huysuz bir pislik olduğunu sanıyordum. O düşünceli, tatlı bir adam.

Bu hayat nedir?

Sonraki bir saat boyunca el ele dolaşıyoruz. Arada birkaç selfie çekiyoruz, ben ısrar ediyorum, o homurdanıyor ve şikayet ediyor. En havalı drag arabalarını ve bazı emekli NASCAR arabalarını görüyoruz.

Bu gün mükemmel.

Beau Bishop beni tahmin daha iyi tanıyor.

Saatler sonra, devasa binadaki her bir arabayı gördük, yemek alanında yağlı pizza yedik ve ikimiz de kocaman bir dondurma yedik.

"Ooh," diyorum, kolunu NASCAR yarış oyununa doğru çekştirerek. "Kıçına tekme yemeye hazır ol."

"NASCAR'dan nefret ettiğini sanıyordum." Benimkinin yanındaki metal arabayı aldı ve içine bozuk para koydu.

"Oh, biliyorum." Ekrandan arabamı seçiyorum ve çalıştırmak için gaza basıyorum. "Çember pist yarışı berbat. Ama ben sadece daha iyi bir sürücü olduğumu kanıtlamak istiyorum. Geçen sefer şanslıydın."

"Kazandığımda ne alacağım?" Eğlenmiş görünüyor.

"Eğer kazanırsan, ki "-kırıyorum-"ödülünü seçebilirsin.

Mantık çerçevesinde tabii ki."

Diğer makinelerin sesleri etrafımızı çınlatıyor. Arabasını seçmeyi bitirdiğinde havaya kızarmış yemek kokusu yayılıyor.

"Eğer kazanırsam, bundan hemen sonra sikimin üzerine oturmak zorundasın," diyor, hiç etkilenmeden.

Bir bakirenin ilk seferinde bir günde üç kez seks yapmaması eminim. Ama yine de yapardım. Bir meydan okumadan geri adım atmam.

"Anlaştık." Geri sayım başlarken sırtıyorum.

"Bu müzenin içindeki arabalardan birinde." Geri sayım durduğunda ve yarışmaya başladığımızda sesindeki sırtışı duyabiliyorum. "Benim seçtiğim bir araba."

Ağzım açık kaldı. "Kendimi kandırılmış hissediyorum. Seninle herkesin önünde seks yapamam, moron."

"Sanırım kazansan iyi olur. Anlaşma anlaşmadır, Kraliçe Mila."

Eğer bu gerçek bir araba olsaydı, babamın yarışlar söz konusu olduğunda her zaman söylediği gibi "tekerleklerini koparırdım". Beau seksi tarafımı ortaya çıkarabilir ama insanların yürüdüğü halka açık bir binada arabanın içinde seks yapacak kadar değil.

Ağzımdan bir şeyler kaçırarak dikkatini dağıtmaya çalışıyorum. Hiçbir şey işe yaramıyor.

Hatta "Örümcek" diye bağıryorum çünkü çocukluğundan beri korkuyor.

Baştan sona başa başaydık. Şöyle bir baksam, dilinin hafifçe dışarı çıkacağından eminim. Konsantre olduğunda yaptığı bir şey. İkimiz de çok rekabetçiyiz. Hep öyleydik.

Aklıma bir fikir geldiğinde son turdaydık. "Biliyor musun Beau? Belki de kaybetmek istiyorum."

Beni görmezden gelerek, hayatı buna bağlıymış gibi yarışmaya devam ediyor.

"Bu sabahtan sonra, dürüst olmak gerekirse.. Üçüncü raunda hazırım zaten." I Sesimi alçak ve boğucu tutuyorum. "Seni domaltışım, amına binişim-" "Kes saçmalamayı Mila," diye homurdandı. "Ne yaptığınızı biliyorum.

Yapmayacağım iş."

"Belki bildiğiniz bir pistte işe yaramayabilir. Ama bu bir makine. Dolayısıyla, dikkat dağıtıcı *şeyler her şeyi* daha da zorlaştırır." Gözlerimi ekranıma odaklıyorum. Tam kuyruğundayım. "Her neyse... aklıma o partideki tuvalet geldi."

Son köşeyi dönüyoruz.

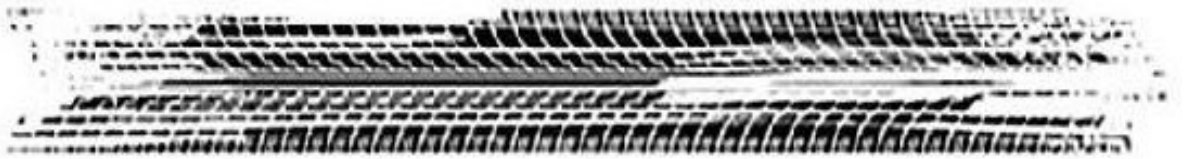
"Dizlerimin üzerine çöküp kot pantolonunun kemerini çözdüğümde." Şimdi tam yanındayım. Bunu bitirmenin zamanı geldi. "Tadın ağzımda çok güzeldi-"

Arabası ekrandaki bir dağa çarparken "Siktir!" diye bağıryor.

Devam ediyorum, bitiş çizgisini geçiyorum.

Sırıtarak ona baktım. "Yani... Kazanırsam ne istediğimi sana hiç söylemedim."

Nefesini üfleyerek bana bakıyor ve gözlerini kısıyor. "Kirli oynuyorsun, Mi."

Bama

Kazandığında aklımda olan bu değildi. Kazanacağını düşündüğümünden değil, ama yine de söz konusu yarış olduğunda bu kızı asla küçümsememeliyim. Gerçek şu ki, ikimizin arasında, o daha iyi bir sürücü. Çünkü yemin ederim, damarlarında kan yerine yakıt var.

"Fotoğraflardan hep nefret ederdin. Seni bunlardan birinde oynatmak için bahsi kazanmam gerektiğini düşündüm." Gülümsüyor ve parayı makineye atıyor. "Ama bahis bahistir, değil mi?"

Bize bir sürü poz verdirdi. Aptalca bir tane, kameraya parmağımı verdiğim. En fazla bu kadar aptal olabilirim. Birimiz gülümsüyor. Ve sonra meseleyi kendi ellerime alıyorum.

Onu kendime doğru çekerek, elimi ensesinde gezdirip kavıyorum. Ağzılarımızı bir araya getirerek onu sertçe öpüyorum. Dili benimkine değişiyor ve tadı nane gibi geliyor.

Onu kucağıma çekiyorum ve göğüslerini bana doğru iterken ağzı benimkine saldırmaya devam ediyor. İddiayı kazanmamış ama belki de dileğime yakın bir şey elde etmek üzereyim.

Onu hemen şimdi, burada becermeme izin verebilir.

Ağzım boynuna doğru hareket ederken dudaklarından yumuşak bir inilti kaçıyor. Ellerimi aşağı kaydırıp kalçalarını kavıyorum, aletim ona karşı zonkluyor ve dışarı çıkmak için yalvarıyor.

"Lanet olsun, beni harekete geçiriyorsun," diyorum yumuşak tenine karşı. "Sana karşı koyamıyorum."

Dudakları dudaklarıma gülümsüyor ve dili ağzımın içine giriyor. Parmaklarını saçlarımda dolaştırırken kendini sikime daha sert bastırıyor.

Birden fotoğraf kabininin kapısı çalındı.

"Öhöm... eğlencenizi bozmak istemem ama kışınızı kaldırıp bu fotoğraf kabininden çıkın," diye homurdanıyor yaşlı bir adam. "Tanrı aşkına, etrafta çocuklar var. Burası aile odaklı bir işletme."

Mila'nın gözleri yemek tabağı kadar büyürken kıkırdıyorum. Yavaşça üzerimden kayıyor, saçlarını düzeltiyor.

Pantolonumdaki kocaman şişkinliğe bakıyorum. "Evet, efendim. Bana bir saniye verin."

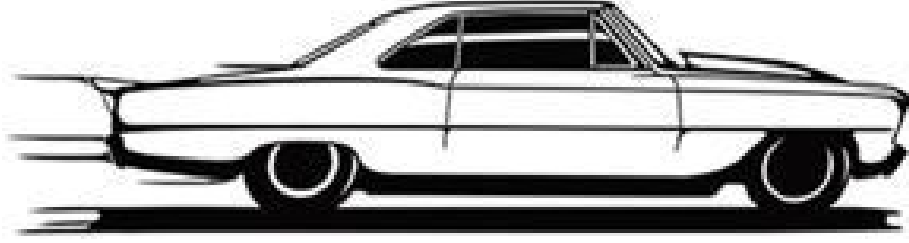
Bir homurtu ve sonra uzaklaşan ayak sesleri duyuyorum.

"Sen yaramaz bir kızsın, Mila Hardy." Ona cilve yaptım. "Seni halka açık bir yerde becermemi istiyorsan, yarışı kazanmama izin vermeliydin. Belki o yaşlı moruk arabaların yanında olmazdı." Omuz silktim. "Başladığımız işi bitirebilirdik."

Fotoğrafları makineden kaptığı gibi bana tokat attı. "Hadi gidelim. *Şimdi*."

Yarışı kaybettikten ve huysuz, yaşlı bir piç tarafından azarlandıktan sonra bile, bu hala hayatımın en güzel günlerinden biri oldu.

on beş

Mila

Elimdeki fotoğraf şeridine bakıyorum. Huysuz, yaşlı adam bizi durdurmasaydı muhtemelen Beau ile bir fotoğraf kabininde seks yapacağım zaman çekilen fotoğraflara. Babamın ne düşüneceğini düşünerek kızardım. Bazı nedenlerden dolayı, duramadım. Beau bağımlılık yapıyor.

Bugün mükemmeldi. Aslında, mükemmelden de iyiydi. Tabii bu mümkünse.

Bu sabah ona, sadece Beau'nun alması için sakladığım bir şey verdim. Bana sevişmenin nasıl bir his olduğunu gösterecek kişinin o olmasını istedim. Bunu ondan başkasına vermeyi hayal bile edemezdim.

Gelmiş geçmiş en havalı araba müzesinden çıktıktan sonra bir dağa park ettik ve gün batımını izledik. Beau'nun babası öldüğünden beri, onu acı içinde tutan belli bir yük taşıyordu. Onu partide, soyunma odasında ve hatta pistte gördüğümde bunu anlayabiliyordum. Ama bugün değil. Bugün, sonunda yine kendisi.

Evimden sadece bir saat uzaktayız. Ve ailemin geceyi ailemizin kulübesinde öğrendikten sonra, onu benim evimde kalmaya ikna ettim.

Büyüdüğü ev ile benim evim yan olduğu ve aralarında sadece bir tarla bulunduğu için oraya gitme konusunda gergin olduğunu biliyorum. Ama Alabama onun köklerinin olduğu yer. Sonsuza kadar uzak kalamaz.

"Çılgınca olan ve beni bencil bir pislik gibi hissettiren ne biliyor musun? Bugün senin de okulu astığını fark ettim," diyor karanlık kamyonu doğru. "Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum. Ülkeyi dolaşıp lise son sınıf öğrencisi olarak yarışyorsun."

"Aslında erken mezun oldum." Omuz silkiyorum. "Yine de sınıfımla birlikte mezuniyet törenine katılacağım. Ama beri okula gitmedim. Tüm kredilerimi almıştım. Olmak istediğim yerde değildim."

Ondan mezuniyetime katılmasını istiyorum. O kâğıt parçasını alıp püskülümü kenara çekerken bana tezahürat yapmasını. İstiyorum ama onu kaçırmak istemiyorum. Benimle olmak ve babamı kabul etmek iki farklı şey.

şeyler. Yine de bir gün babamla olan ilişkisini yeniden kurmasını umuyorum. Bu babam için her şey demek olurdu. *Ve benim için.*

"Her zaman aşırı başarılı küçük bir pislik oldum." Sırıttıyor. "Yarış kariyerine baksana."

"Tamam, Bay D1 Koleji ve Geçen Hafta Sonu Yarışının Kazananı." Gözlerimi deviriyorum. "Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş."

Çocukluğundan beri en iyi olmak zorundaydı. Kendisiyle olduğu kadar başkalarıyla da rekabet halinde değildi. Yaptığı her şeyde, her zaman kendini geliştirecek bir şeyler bulurdu. Asla yeterince iyi olamadı. Yeterince hızlı. Yeterince güçlü. Kendisinin en büyük düşmanıydı.

Sadece. Gibi. Benim gibi.

Ve belki de bu bizim sonumuz olacak. İkimizin de asla tam anlamıyla tatmin olamayacağı gerçeği. Her zaman hayattaki en yüksek zirvelerin peşinde olacağız. Belki de bu mutlu, işleyen bir ilişki için iyi bir reçete değildir. Ama biz buyuz. Bunun için onu seviyor ve takdir ediyorum. Beni anlıyor. Bu da çoğu insanın yapamadığı bir şey.

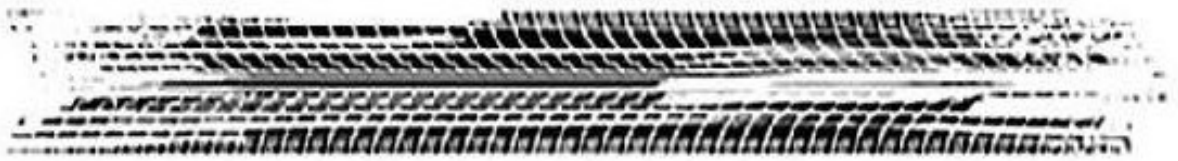
"Ailemin evine taşınan insanlarla hiç tanıştın mı?" diyor gergin bir şekilde. "Annem evi kimin satın aldığını bana hiç söylemedi. Sanırım bilmek istemediğimi düşündü."

Sertçe yutkunuyorum. Ellerimin nemlendiğini hissediyorum. "Ah, evet. Yani... sayılır." Bunun ortaya çıkacağını biliyordum. Sanırım sadece bundan kaçıyordum.

Sesimdeki endişeyi hissetmiş olmalı ki başını bana doğru çeviriyor. "Mila, ne?" Sesi derinleşiyor. "Evimi kim satın aldı?"

Bir nefes üflerim. *Belki önemli bir şey değildir. Belki onunla iyi olacak. Belki de aşırı tepki veriyordumdur, endişeleniyordumdur.*

"Ailem," diyorum usulca.

Bama

"*Ailen* mi?" Sesimdeki kızgınlığı gizleyemiyorum. Denemeye bile zahmet etmiyorum. "Ailen evimi mi satın aldı? Babamın ailesi için sıfırdan tasarlayıp inşa ettiği evi." İnanmayarak başımı sallıyorum. "Baban mı satın aldı? Benimle taşak mı geçiyorsun?"

"Hayır." Sinirli bir şekilde tırnaklarını karıştırıyor. "Bu seni üzdüyse özür dilerim."

"Beni üzüyor mu?" Arka dişlerimi birbirine geçiriyorum. "Babanın babamı bu dünyadan alıp sonra da evini satın alması beni neden üzsün ki?" Duraksıyorum. "Yani annem ve senin ailen... belli ki bir noktada konuşmuşlar."

Gerçek olduğunu düşündüğüm her şeyin doğru olmadığını hissediyorum. Kız kardeşimin ve annemin kaza için Hardy'leri suçladığını sanıyordum. Ailelerinin yanında olmanın onlar için acı verici olduğunu sanıyordum. Sonra Winter'ı Mila'yla gördüm ve anında ona sarıldı. Ve annemin evini onlara sattığını öğrendim.

Ne haltlar burada?

"Evet, ama artık yok." İç çekiyor. "Mülk babamındı. Baban öldüğünde onu annene vermeye çalıştı. Annen kabul ." elimi tutmaya çalışıyor. "O mülk nesillerdir benim aileme ait. Babalarımız okul boyunca en iyi arkadaşlardı. Başka kimse araziyle bir şey yapmayı planlamıyordu, bu yüzden babam arazinin babana kalmasını istedi. Ailesini orada kurmak için. Onunkinin yanında."

Başım dönüyor. Her zaman babamın kıcını yırtarak çalıştığını, bir toprak parçası satın aldığını ve ailesini kurduğunu düşünmüşümdür. Babalarımızın birlikte bir araba dükkanı vardı. Şimdi her şey Bishop'lara değil de Hardy'lere aitmiş görünüyor.

Mila'nın bahçesine girdim ve kamyoneti park ettim.

Konsolun üzerine tırmanarak bana sarıldı. "Özür dilerim. Ne düşündüğünü biliyorum ama öyle değil. Baban boktan bir şekilde yetiştirilmiş. Büyükanнем ve büyükbabamın bir sürü arazisi vardı. Baban babamın kardeşi gibiydi ve o sadece senin babana her şeyi benim babam düşündü o

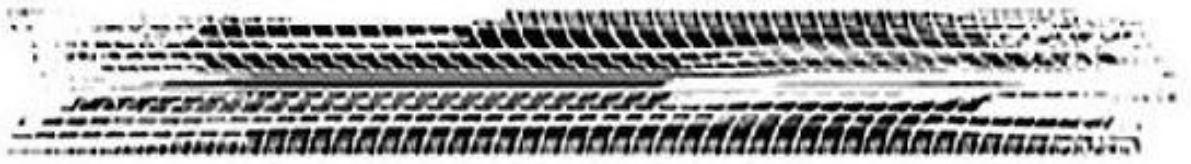
hak ettim." Alnını benimkine bastırıyor. "Seni seviyorum. Lütfen kızma."

İşte gidiyor. Yine o kelimeyi ortaya atıyor. Eğer dikkatli olmazsa, ben ona aynı şeyi söyleyeceğim. Ve sonra bu yürümezse, onun için daha da zor .

"Hiçbir şey bilmiyormuşum gibi hissediyorum," diyorum. "O zaman baban neden satmadı?"

İç çekiyor. "Bilmiyorum." Yüzümü kavrayarak beni öpüyor. "Bu soruyu ona sormalısın."

Gözlerinin içine baktım. Haklıydı.

Boş bir yatağa uyandım. Doğrulup Mila'nın odasına bakıyorum ama onu hiçbir yerde göremiyorum.

"Mi?" Gözlerimi ovuşturarak .

Çarşafların arasına girip bana dünyanın en iyi oral sekslerinden birini yaparak beni şaşırttıktan sonra, soğuktan donup kalmıştım. Bu kız benim ölümüm olabilir.

Annemin ve herkesin Jax'in çocukluk evimin sahibi olduğu sırrını saklaması beni hâlâ heyecanlandırmıyor. Ama bunun Mila'yla bir ilgisi yok ve bu konuyu önce annemle konuşmam .

Tam köşeyi dönerken konuşmasını duyuyorum, üzerinde benim tişörtüm var ve altında külotundan başka bir şey yok. Beni görünce yüzü aydınlandı.

"Tamam, akşam görüşürüz. Seni seviyorum," diyor ve aramayı sonlandırıp telefonunu şifonyerin üzerine atıyor. "Günün çoğunu orada geçirecekler ve akşama kadar dönmeyecekler."

Başımı salladım. "Bugün nasıl hissediyorsun? Ağrın var mı?" "Biraz," diye itiraf ediyor. "Yine de fena değil."

"Güzel." Öne uzanıp onu yatağa, yanıma çekiyorum. Onu gıdıkladığımda kollarımın arasında çırpınıyor ve kıkırdıyor. "Acaba seni altına iştebilir miyim?"

"Pislik!" diye bağıyor. "Eğer durmazsan dün gece yaptığım şeyi bir daha asla ama asla yapmayacağım."

Bu beni durdurdu.

Ona göz kırparak, üzerime çıkarken ona bakıyorum. "Duracağım. Ama bence blöf yapıyorsun."

"Öyle mi?" Çenesini yukarı kaldırıyor. "Nedenmiş o?"

"Çünkü sikimi ağzına aldığında oldukça seksi sesler çıkarıyordun." Kalçalarını kavrayarak sııttım. "Bana en az benim kadar zevk alıyormuşsun gibi geldi."

Göğsüme tokat atıyor. "Sinir bozucusun." Üzerimden kayarak beni yukarı çekti. "Hadi ama. Yeterince uyumana izin verdim. Rakip olabilirsin ama arabamın frenlerinin havasını almama yardım etmelisin. Babam genelde bana yardım eder ve muhtemelen şu anda elinde birayla bir tütün üzerinde yüzüyordur."

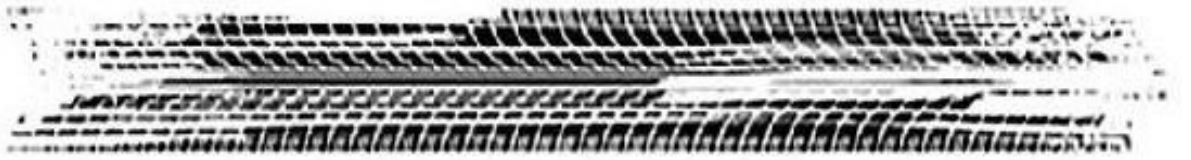
"Bu iş için para alıyor muyum?" Ben soruyorum. "Almalıymışım gibi geliyor."

Beni tersleyerek bir kot pantolon giyiyor ve kıvrımlarının üzerinden geçerken içine giriyor.

Kıyafetlerini çıkarmaya çalışmadan araba üzerinde nasıl çalışacağım?

Artık onun içinde olmanın nasıl bir şey olduğunu hissettiğime göre, nasıl uzak kalacağımdan emin değilim.

Mila gibi bir kızla birlikte olmamak için aptal olmak gerekir. Onu kendi kızı yapmamak ve asla bırakmamak aptallık olur. Yeterince uzun süre aptal kaldığım acı bir şekilde belli oluyor.

Mila

Dışarıdan bakınca, Beau ile geçirdiğim her saniyeyi seviyorum. İçime çekiyorum, çıkarıyorum. Ama içimde, saatin tik takları var. Bana bu adamdan ayrılmadan önce onunla sadece birkaç saatim olduğunu hatırlatıyor. Bu gerçekten berbat.

Sadece birkaç gün içinde, ilk öpücüğümü birden fazla yerde verdi ve bekaretimi aldı. Ona özgürce verdiğim için buna tam olarak *almak* diyemem.

Anlar. Geçtiğimiz birkaç gün hayatımın en güzel anlarından bazılarıyla doluydu. Ve şimdi, her şey sona eriyormuş gibi hissediyorum.

Frenlerin havasını almayı bitiriyoruz ve etrafta dolaşp tüm lastiklerin basıncını kontrol ediyorum. Beau arkamda durup yüzümü ona çevirdiğinde kendi dünyamdaydım.

Boynumu okşuyor, elini yanağıma götürüyor. "Surat asarken çok seksi oluyorsun."

"asmıyorum." Gözlerimi kısıyorum. "Sadece konsantre oluyorum."

Bana sert bir bakış attı. "Saatini en az yirmi kez kontrol ettin. Söyle bana Mi, neden endişeleniyorsun?"

Yalan söyleyebilirdim. Tamamen iyiymişim ve küçük bir sürtük gibi ağlamanın eşiğinde değilmişim gibi davranabilirdim. Yapabilirdim, ama neden saklayayım ki? Neden artık bir şey saklayayım ki?

"Florida'ya geri dönüyorsun." İç çekiyorum. "Yaz geldi. Ama ben Alabama'da olacağım. Ve sen de orada olacaksın."

"Birbirimizi yarışlarda göreceğiz. Şimdiye kadar pistin babamın onuruna düzenlediği sokak gecesini duyduğunu biliyorum." Gülümsüyor. "Birbirimizi göreceğiz. Peki, gerçekten ne için endişeleniyorsun?"

"Tam senden bir parça koparmışken, senin onu da koparacağından endişeleniyorum." Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanıyor. "Sana kendimi verdim ama sen aldığından fazlasını istemiyorsun diye endişeleniyorum. O kamyonu binip aslında beni sevmediğini hatırlayacağından ve senden bir daha haber alamayacağımdan endişeleniyorum. Ya da daha kötüsü, kayıtsız davranmaya geri döneceksin." Başparmağını hissediyorum

gözyaşlarımı sildi. "Seni tekrar kaybetmekten çok korkuyorum Beau. Bu sefer daha çok acıtacak. Bunu biliyorum."

Garajdaki lavaboya doğru yürüyüp lavaboyu açmadan önce gözleri benimkileri yakıyor. Ellerindeki yağı temizledikten sonra kağıt havluyla kuruluyor ve bana dönüyor.

Ağzını ağzıma çarparken eli enseme kavlıyor. Beni kaldırıyor ve birbirimize saldırırken bacaklarım beline dolanıyor. Sorumun cevabı bu değil ama yine de istiyorum.

Bir eliyle aramıza uzanıyor ve kot pantolonumun fermuarını açıyor. Beni tutarken pantolonu kığımın üzerinden geçirmesi kolay değil ama . Parmaklarını yavaşça içime sokarken, dudaklarımız öpüşmeyi hiç bırakmıyor.

"Ellerimin üzerinde çok iyi hissediyorsun," diye mırıldanıyor ağzıma karşı. "Çok iyi."

Onun sözleriyle meme uçlarım gerçekten acı verici bir noktaya kadar sertleşti. Beni yavaşça yere bırakıyor, etrafımda döndürüyor ve arabamın kaputuna doğru eğiyor.

Fermuarının açıldığını duyuyorum ve sonra aniden sikinin başını yavaşça bacaklarımın arasına itiyor.

"Eğer çok fazlaysa bebeğim, söyle bana," diye inliyor. "Duracağım. Seni incitmek istemiyorum."

Dünden beri hâlâ biraz ağrım var. Ama bir süre için ondan bana kalan tek şey acı olacaksa, alabileceğim her şeyi alacağım. Bu berbat olsa bile.

"Konuş benimle, Mila." Derin sesi garajda yankılanıyor. "Bana her şeyin yolunda olduğunu söyle. Ya da olmadığını söyle."

Kığımın üzerinde gezindiğini görmek için boynumu çeviriyorum. "Durma," diye nefes alıyorum.

İçime biraz daha hızlı girip çıkmaya başladığında bakışları kararıyor. Gitmek istediğini bildiğim yoğunlukta değil, ama yine de her seferinde daha da derinleştikçe beni sınırlarıma kadar geriyor.

Parmak uçlarıyla kalçalarımı kavlıyor ve taşaklarının kığımın tokatladığını hissediyorum, bu beni daha da tahrik ediyor.

Saçlarımdan bir tutam tutup hafifçe çekiştiriyor. Hoşlanacağımı hiç hayal etmediğim bir şey, şu anda onu daha çok istememe neden oluyor. Takdirle inliyorum ve o da kavrayışını sıkılaştırıyor.

Bu garajda, benim için neredeyse her şeyden daha önemli olan bir arabanın kaputunun üzerinde, bedenlerimiz sanki bunun için yaratılmış gibi birlikte hareket ediyor. Radyo

Arka planda boğuk bir ses var, ama tek odaklanabildiğim şey o ve vücudumu nasıl hissettirdiği.

Ve gittiği an onu çok özleyeceğim.

Nefes alış verişi derinleşiyor, aynı anda o karıncalanmanın tüm bedenimi ele geçirdiğini hissediyorum. Sırada ne olduğunu biliyorum ve buna karşı koymuyorum.

"Benimle gel güzelim," diyor dişlerini sıkarak. "Her yerime, hemen şimdi."

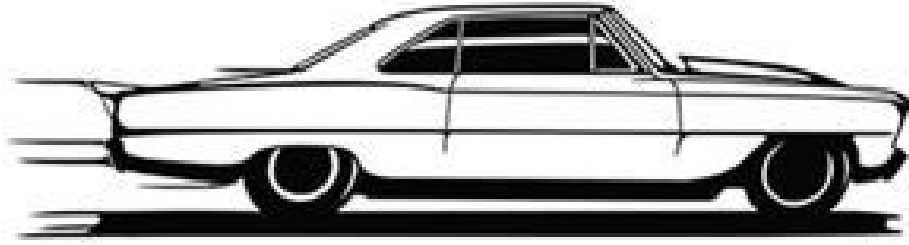
Saniyeler sonra, bir elini kıçıma götürürken, diğer eliyle saçlarımı tutarken arabamın kaputunu kavrayarak onun adını haykırıyorum. İkimiz de sakinleştikten sonra içimden çıktı ve yüzümü ona dönmem için beni döndürdü.

Yüzümü tekrar kavradığında yüzü ciddileşiyor. "Seni seviyorum Mila. Hiç vazgeçmedim. Asla da bırakmayacağım." Beni kendine doğru çekiyor. "İlerlerken çözmemiz gereken bir sürü şey var. Ama ben hiçbir yere gitmiyorum. Kaçamayacağım bir şeyden kaçmaktan bıktım. Kaçabilsem bile kaçmak istemiyorum."

"Seni çok seviyorum," diyorum boynuna karşı.

Ağlıyorum. Hem de çirkince ağlıyorum. Çünkü yıllarca diledikten sonra, gerçek olamayacak kadar iyi görünse de sonunda istediğim her şeye sahip olabilirim.

on altı

Bama

Florida'ya dönüş yolculuğu uzundu. Ve sessizdi. Tüm zaman Mila ile yaşadığım her anın geri dönüşleriyle doluydu. Hayatımın büyük bir istediğim bir kızdı. Mükemmeldi. *O* mükemmeldi.

Bana bir hediye verdi. Hayır, bana birden fazla hediye verdi. Onun tüm ilkleri bana ait. Onlara her zaman sahip olacağım ve ne olursa olsun, kimse bunu benden alamaz.

Sorun şu ki, ona ne kadar aşık olursam, onun pervasız yollarına devam etmesini izlemek o kadar zor olacak. Ben de aynı şeyi yapıyor olabilirim, ama bu beni onun mahvolması ve yaralanması düşüncesi kadar korkutmuyor. Ama ondan asla vazgeçmesini isteyemem. İstesem bile yapmaz.

Okul neredeyse bitti. Bugünden iki hafta sonra büyük bir yarış var. Ondan üç hafta sonra da Alabama'da babamın anma töreni var. Mila'nın da benimle gelmesini istiyorum. Ama ailesinin geri kalanının katılmasının benim için sorun olup olmayacağına karar vermeliyim. Ya da benim ailem sorun olup olmayacağını. Anneme benimle gelmesini söyledim, o da düşünmesi gerektiğini söyledi. Winter hemen evet dedi, tıpkı geleceğini bildiğim gibi.

Ama ondan önce Mila'yı görmem gerek. Bir hafta dayanabileceğimden bile emin değilim. Huysuz bir piç olacağım, orası kesin. Egzersiz yapmak, antrenman yapmak ve araba üzerinde çalışmak aklımı başımda tutacak.

Stadyum otoparkının önünden geçerken iki araç dikkatimi çekiyor.

"Orospu çocuğu," diye mırıldanıyorum, direksiyonu sertçe kırıyorum ve uzun farlarımı yakarak arkalarına yanaşıyorum.

Kye kapısını açıp bana doğru yürüdü. "Dostum, ne oluyor lan?"

Yanındaki beyaz arabayı işaret ediyorum. "Kız kardeşim nerede Collins?"

Omzunun üzerinden bakmadan önce gergin görünüyor. "Winter, buraya gel."

Gözlerimi kısarak kamyonetinin yolcu kapısının açıldığını ve kız kardeşimin dışarı çıktığını görüyorum.

"Ne?" Kollarını havaya kaldırdı. "Neden uzun farlarınla deli gibi ?"

Yumruğumu sıkıyorum, çenemin gerildiğini hissediyorum ve kıcımlı koltuğumda sabit tutmak için kendimi zor tutuyorum. "Kye, dişlerini kaldırımda kırmadan önce bana burada neler döndüğünü anlatır mısın?"

"Onunla konuşma, B!" Winter ağlıyor.

Bakışlarımı Kye'in üzerinde tutuyor, tıpkı benimki gibi onun da öfkesinin büyümesini izliyorum.

"Devam et. Yoruldum. Altı saattir araba kullanıyorum. Konuşsana lan!" diyorum dişlerimi sıkarak. "Bana burada ne haltlar döndüğünü açıkla."

"Onu gelecek hafta balosuna götüreceğim." Sertçe yutkundu. "Bir süredir *arkadaş olarak* takılıyoruz." Kamyonetin camını kavrayıp yüzünü yaklaştırıyor. "*Hiçbir şey olmadı*. Sadece ayrılık sürecinde ona yardım etmek istedim. Hepsi bu." Yüzümdeki şüpheliği görmüş olmalı ki iç geçiriyor. "Şu anda sana her şeyi anlatamam. Anlatmayacağıma dair ona söz verdim. Ama inan bana, ona köpeklik yapmıyorum. Bunu Winter'a yapmazdım."

"Onu gerçekten tanıyormuş gibi konuşma." Tenimin sıcaktan yandığını hissediyorum. "git buradan, Collins."

"Onu tanıyorum, Bam." Yüzü yumuşuyor. "Ve sana söz veriyorum, onu incitmeyeceğim ya da ona saygısızlık edecek bir şey yapmayacağım."

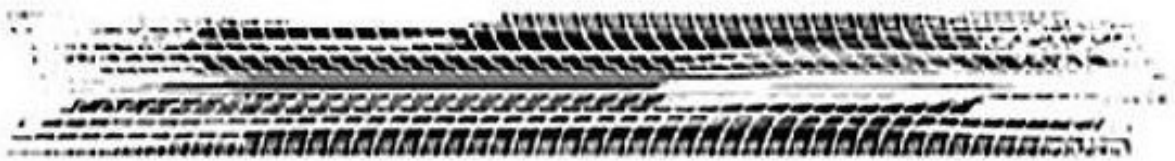
Ağzından çıkan tek bir kelimeye bile inanıp bilmiyorum. İnanmak istiyorum ama şu anda ona güvenmemekten kendimi alamıyorum. "Ona dokunursan seni bitiririm," diyorum kamyonetimi geri vitese takmadan önce. "Winter, eve git. *Şimdi*. Kye, seninle yarın ilgileneceğim."

Bu birkaç dakika içinde hayatımın en güzel gününden gerçekten berbat bir güne dönüştü.

Tek yapabildiğim Kye'in düşündüğüm gibi bir arkadaş olmasını ummak. Onu kardeşim gibi seviyorum ama her zaman kız kardeşimin tarafını tutacağım. O benim kanımdan.

Eve döndüğümde, böyle bir zamanda beni sakinleştirebilecek tek kişiyi arıyorum.

Mila.

Mila

Tavan vantilatörüne bakıyorum, güneşin pencereden içeri girip bana sabah olduğunu söylemesini bekliyorum. Yorgunum ama uyuyamıyorum.

Ailem eve geldiğinde Beau ve benimle ilgili, ne olup olmadığımızla ilgili beş bin soruya cevap vermek zorunda kaldım. Annemle güvende olmak hakkında *konusmak* zorunda kaldım. Bu cehennem gibi garipti. Sonra Beau, Kye ve Winter'ı birlikte bulduktan sonra beni aradı. Tamamen . Ve söylediğim hiçbir şeyin ona yardımcı olduğunu sanmıyorum. Aslında o kadar da şaşırmadım. O gece sinemada aralarındaki kimya alışılmışın dışındaydı. Birlikte şakalaşıp güleştiler. Cinsel anlamda değil, daha çok en iyi arkadaş anlamında. Çabucak anladım ve tamamen oradaydım.

Balom gelecek hafta sonu. Florida-Georgia hattındaki bir sonraki büyük yarışımızdan iki gün sonra da mezuniyetim var ama bir yanım bunu atlamak istiyor. Seyahat etmekten ve yarışmaktan bitkin düşeceğim. Ama ailemin bunu dört gözle beklediğini biliyorum. Özellikle de annem. Tate ve Harlow çok kızacak.

Baloya gelince, muhtemelen kız arkadaşlarımla gideceğim. Beau'ya sorduğum için kendimi garip hissediyorum. Onun eski lisesi. Ve bunun çok büyük bir baskı olduğunu biliyorum. Ama yine de beni sevdiğini ve hiçbir yere gitmeyeceğini söyledi. Sanırım ona sormalıyım.

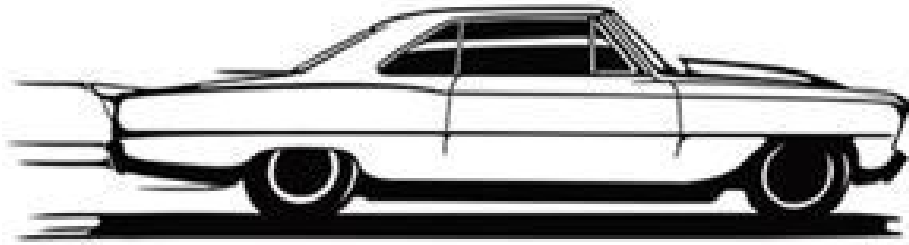
Ugh. Bilmiyorum.

Beau ile Alabama'ya geri dönmek uzun zamandır yaşadığım en eğlenceli şeydi. Bu öyle bir aşk ki, sizi aptal gibi sırtırken ve her beş dakikada bir telefonunuzu kontrol ederken bırakıyor. Sadece onu düşünürken kalbinizin hızla çarptığı ve beyninizin bulanıklaştığı türden bir duygu. Acınacak haldeyim ve umurumda değil. Bunu kabulleneceğim çünkü sonunda Beau Bishop'ın tüm kalbine sahip olabileceğimi düşünüyorum. Başka hangi kız bunu söyleyebilir ki?

Kimse beni bu yükseklikten düşüremez.

Bundan eminim.

on yedi

Bama

Annemin evindeki kanepede oturmuş, Winter'a açık açık bakıyorum. Arada bir başımı sallayıp başka tarafa bakıyorum. Ona kızgın olduğumu ve hayal kırıklığına uğradığımı belli ediyorum.

"Her şey aşkına" -başını dramatik bir şekilde arkaya atıyor- "söyleyecek bir şeyin varsa söyle. Her üç dakikada bir homurdanmanı dinlemekten bıktım. Vibe'ımı öldürüyor."

Kanepeye daha da yaslanıp kanallar arasında geziniyorum. "Hayır."

Uzun ve sinirli bir iç çekiş yapar. "Sen kocaman bir bebeksin. Bebek bezi giyiyor olmalıydın."

Ona bir yastık fırlatmadan önce yerleşmesini bekliyorum, tam suratına isabet ediyor.

"Dick," diye mırıldandı. "Umarım yazı burada geçirmeyi planlamıyorsundur."

Sırıtiyorum. "Tabii ki öyleyim. Başka nerede olabilirim *ki kardeşim*? Ayrıca, belli ki birinin sana göz kulak olması gerekiyor. Görünüşe göre çatlaklardan kayıp gidiyorsun."

"Lütfen açıklayın." Annem iş önlüğüyle bir anda ortaya çıkıyor. "Genç bir kıza ebeveynlik etme konusundaki düşüncelerini duymak isterim," diye öfkeyle konuşuyor. "Winter'a göz kulak ol, kıcımın kenarı. O lanet olası bir meleğe en yakın şey. Kendine ebeveynlik yapmayı dene, B."

Ayağa kalktım, kolumu kardeşime doğru uzattım. "Öyle mi? Bu yüzden mi gece geç saatlerde Kye ile takılıyor?"

Winter'a gözlerimi kısıyorum. *Evet, az önce ispiyonladım ve ben yetişkin bir adamım.* Umurumda değil. O bunu hak etti.

"Oğlum, benimle çocuğumun neler yaptığını bilmiyormuşum gibi konuşmadığını biliyorum. Sanki arkadaşınla vakit geçirdiğini zaten bilmiyormuşum gibi." Saçlarını at kuyruğu yapıyor. Sanki kıcımı tekmelemeye hazırlanıyormuş gibi. Annemi tanıyorsam, öyle olabilir. "Geçen gece buradayken sorun olup olmadığını sordu. Ben de evet dedim. Hikayenin sonu."

Winter dudaklarını yana çeker ve minderlerin içine büzülür. Belli ki annemizin Kye'in burada olduğu bombasını patlatmasına hazırlıklı değildi. Bu evde. Winter'la birlikte.

Orospu çocuğu.

"Bu iş gittikçe daha da gidiyor," diyorum acı acı. "Yani, bütün *Arkadaşlar* olayı açıkça bir saçmalıktı."

Kye kötü bir adam değil. Ama o benim arkadaşım. En iyi arkadaşlarımdan biri. Ve onun kadınlarla nasıl olduğunu gördüm. Onları eve getirir ve kısa bir dışında yanında tutmaz. Kız kardeşimin böyle bir adama ihtiyacı yok.

"Hayır, bu doğru!" Winter çığlık atıyor. "Çok fazla arkadaşım olmadığını biliyorsun. Nathan son seferinde beni terk ettiğinde, bu *gerçekten* çok berbatı. Kye bunu atlatmama yardımcı oldu."

"Umarım *Kye ile takılmanın* sana yardımcı olduğunu kastetmiyorsundur." Dışlerimi gıcırdatarak kız kardeşime yaklaşıyorum. "Çünkü o kampüsün bisikleti gibi."

Diğer sporculardan daha kötü değil. Arkadaşlarımla ve takım arkadaşlarımla çoğu dahil. Ama yine de kız kardeşim için çok fazla fuckboy. Benim tatlı, akıllı, masum kız kardeşim.

"Öyle değil, moron!" Avucuyla dizime vuruyor. "Tanrım, sen tam bir erkeksin. Biliyorsun, bir kız ve bir erkek D ve V harfleri çarpışmadan da arkadaş olabilir."

"Buradayım," diye bağılıyor annem. "Gerçekten ."

Sonunda kız kardeşim kolumdan çekiştirerek onunla oturmamı sağladı. "Arkadaşın olduğu için üzgünüm. Başka bir sürü arkadaş seçebilirdim, biliyorum. Ama beni bilirsin. İçine kapanık biriyim. İnsanlarla tanışmakta zorlanıyorum." İç çekiyor. "Kye ile ilgili bir şey beni güvende hissettiriyor. Sanki ona güvenebilirmişim gibi. Onun yanında rahatım."

Ben ona bakarken çenem açılıyor, o da usulca omzumu okşuyor. "Ve sen gerçekten takılmıyor musun? Babamın mezarı üzerine yemin mi edeceksin?"

"Babamın mezarı üzerine yemin ederim," diyor eşit bir şekilde. "Yüzde bin hayır."

"Hiç yapmayı düşünüyor musun?" Yalan söylediğine dair herhangi bir ipucu bulmak için yüzüne bakarak soruyorum.

"Hayır," diyor usulca. "Ben hâlâ Nathan'a aşığım. Kye beni güldüren bir arkadaş."

Başımı sallamadan önce bir an sessiz kaldım. ". "

Onlara güvenmeyi seçiyor. Her ne kadar bu dünyadaki onca insan varken neden birbirleriyle arkadaş olma ihtiyaı duyduklarını anlayamasam da. Ama her neyse. Kızın pantolonuna girmeye çalışmadığı sürece -ki bu durumda kollarını kırarım- bu işin peşini bırakacağım. şimdilik.

"Hoşça kalın, ocuklar." Annem ikimize de sarıldı. "Kendinize iyi bakın."

Arkasını döndüğünde neredeyse kapıya varmıştı. "Bize Mila Hardy ile nasıl birkaç gün geçirdiğini anlatacak mısınız?" Eğlenmiş görünüyor. "İkinizin birbirinize geri döneceğinizi hep biliyordum."

"Senin için sorun olur mu?" Koltuğa doğru eğilip kolumu arkaya doğru sarkıtırım. "Seni rahatsız etmek istemem. Ailesiyle birlikte olmanın tuhaf olduğunu biliyorum."

Bana doğru yürüdü, oturdu. Elini elime koyup gülümsüyor. "B, ailelerini asla sulamadım. Oradan ayrıldık çünkü artık o evde kalmaya dayanamıyordum." İ geçirdi. "Birini suçlamaya çok karardıydın ve ben de buna uydu." Omzumu okşadı. "Onlar iyi insanlar. O da iyi bir kız. Senin adına sevindim."

"Bekle. Yani babamın ölümü için Jax'i sulamıyor musun?" Kaşları havaya kalktı.

"Hayır, istemiyorum," diye fısıldıyor. "Roller tersine dönseydi, babanı suçlamalarını ister miydin?"

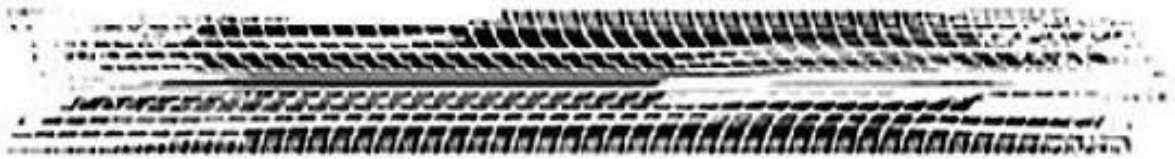
Başımı bir kez sallıyorum. "Hayır, sanırım değil."

"İki yıldır kayıp bir şekilde etrafta dolaşmanı izliyorum oğlum." Beni kucağına çekti. "O geri döndüğünden beri, nihayet, içinde o ışıktan biraz var. Çok özlediğim o ışık."

Yanağımı öperek beni serbest bıraktı ve kapıdan çıkmadan önce ayağa kalktı.

Görünüşe göre kin tutan tek kişi bendim. Ama Mila'daki bir şey tüm bu saçmalıkları bırakmamı sağlıyor. Bırakmak ve sadece geleceğe odaklan.

Bizim geleceğimiz.

Mila

Aynada kendime bakıyorum. Derin bir V kesimi olan ve kalçalarımın hemen üzerinden dışarı çıkmadan önce kıvrılan bel çevresinde boncuklar bulunan bu siyah saten elbisenin içinde kendimi tanımakta güçlük çekiyorum. Yavaşça dönüyorum, sırtımın açıkta olduğunu görüyorum, elbisenin kumaşı sırtımın alt kısmında bitiyor. Bu muhteşem. Ve bu o.

Arkadaşlarımın hepsi parlak renkli elbiseler seçti. Ama kendimi en rahat hissettiğim şey siyah. Bana Kuzgun'u hatırlatıyor. Diğer kızlar muhtemelen haftalar, hatta belki de aylar önce elbiselerini almışlardır. Annem o kadar uzun süre beklediğim için bana uygun bir elbise bulamayacağımızdan endişeleniyordu ama bulduk. Bu elbisenin benim vücudum için yapıldığını söyleyebilirim.

Anneme dönmeden önce "Bayıldım," diye fısıldıyorum. "Sen seviyor musun?"

Bir damla gözyaşını siliyor ve başını sallıyor. "Bayıldım bebeğim. Bu mükemmel." Yanıma gelip beni kucaklıyor. "Tek sorun, fazla büyümüş görünüyorsun. Anaokuluna bıraktığım küçük kızım nerede? En başta oraya gitmek için garajdan çıkarmak zorunda kaldığım?"

"Seni seviyorum anne." Başımı onunkine yasladım. "Bugün benimle geldiğin için teşekkürler."

"Beni getirdiğin için teşekkürler." Beni kendisine doğru çeviriyor ve başını eğiyor. "Şimdi, kiminle çıkıyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Benim yok."

Kaşları içeri çekilirken şaşırmış görünüyor. "Neden olmasın?"

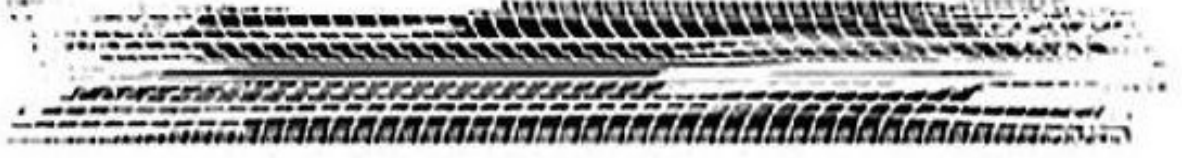
"B.'ye sorduğum için kendimi kötü hissediyorum. Son zamanlarda çok tatlıydı; muhtemelen hayır diyemeyeceğini düşünürdü." Bir nefes verdim. "Beni Alabama'ya getirmesi onun için büyük bir olaydı. Baloma gelmesi için ona baskı yapmak istemiyorum." Gözlerimi açıyorum. "Daha önce gittiği bir okulda... bilirsin işte."

"Ama ona söylemezsen daha çok üzülmez mi?" Ellerimi hafifçe sıkıyor ve göz kırpmıyor. "Ona sor, tatlım. Bırak seçimi o yapsın. Her iki yolun da iyi olduğunu bilsin."

Etrafıma bakıp başımı usulca arkaya atıyorum ve başımı sallıyorum.

"Haklısın." "Ben her zaman haklıyım."

Gerçek bu değil mi?

Bama

"Kahretsin, ellerimi üzerinde gezdirmek için sabırsızlanıyorum Mi," diye inleyerek tavana bakıyorum. "Yapmak istediğim o kadar çok şey var ki. Çok. Çok. Şeyler."

Telefonun diğer ucunda kıkırdıyor. "Beni aydınlatın, Bay Bishop. Bu ana planı dinlemek için zamanım var."

Kalın kalın yutkunuyorum. Vücuduna yapmayı hayal ettiğim her şeyi ona söylersem elimi becermek zorunda kalacağım. Ya da ağzı. Ya da göğüslerine ...

"Birkaç dakika içinde antrenmana gitmem gerekiyor," diye inliyorum. "Beni hemen harekete geçirirsen asla zamanında yetişemem. Yine de yakında seksi kışın bana eşlik edecek."

"Telefon seksi mi?" Sesi gergin geliyor. "Onu bilemem."

Sesimi alçak tutarak, "İçine kendi parmaklarının değil de benim aletimi soktuğumu hayal et," diyorum. "Seni becermemi özlediğini biliyorsun. Sadece benmişim gibi davran."

Nefesi derinleşmeden önce sessizleşiyor. "Evet... tamam."

Kıkırdıyorum. *Çok ikna edici olmadı.*

"Bazılarımız Cumartesi günü Georgia'da yarışacak. Puan için değil. Daha çok eğlence için," diyorum ona. "Var mısın?"

Bu tam ona göre. Birkaç erkek bana bunu sorduğunda, çok sevineceğini düşündüm.

"Yapamam," diyor yumuşak bir sesle ve ben şok oluyorum. "Yine de kulağa eğlenceli geliyor." "Neden olmasın?" Sertçe söylüyorum. "Nerede olacaksın?"

"Balo," diye mırıldanıyor ve ben yatağımda doğruluyorum.

Onunla gitmemi istemedi mi? Başka biriyle mi gidiyor? Ne haltlar dönüyor burada?

"Bana ne zaman anlatacaktın?" Boştaki elimi enseme gezdiriyorum. "Sadece gidip ne yapacaktın, bana bir resim mi gönderecektin?"

"Hayır, Beau, bekle," diyor hemen. "Bütün hafta boyunca bu konuda gidip geldim. Seni rahatsız edecek bir şeye gitmen için sana baskı yapıldığını hissettirmek istemedim." Bir duraksama oldu. "Açıkçası, erkek arkadaşımın - yani, benim-"

"Erkek arkadaş diyebilirsin, Mi." Sırıyorum. "Ben ."

"Sen ?" Önce şaşırmış görünüyor. "Şey, orada olmanı çok isterdim. Ama... şu anda yarışlar sende. Ve ... bilmiyorum."

"Kahretsin, pisti kiralamak için çoktan para yatırdığımı ve birkaç arkadaşla orada olacağımı söylediğimi unutmuşum." Nefes alıyorum. "Artı, daha iki gün var. Smokini nasıl alacağım ki? Ayrıca bütün sabah futbol antrenmanımız var, nasıl zamanında yetişebilirim ki?"

"Evet" -sesi mahcup geliyor- "Daha önce bir şey söylemeliydim. Önemli bir şey değil. Nasıl olsa bir sonraki hafta sonu yarışta görüşeceğiz."

Saate bir göz attım. "Gitmem gerek. Birazdan spor salonunda Koç'la buluşacağız." Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Gelemesem sorun olmayacağına emin misin?"

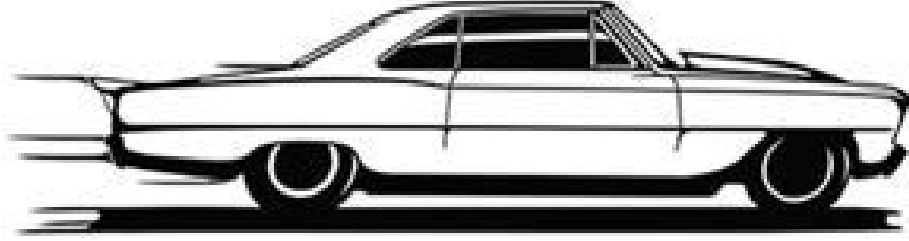
"Evet, hiç sorun değil," diyor hemen, ama hayal kırıklığını duyuyorum. "Sonra konuşuruz."

Ben cevap veremedim aramayı sonlandırdı.

Cumartesi günü pisti kiralamak için birkaç kişiyle birlikte 300'er dolar yatırmak zorunda kaldık. Onlara orada olacağımı söylediğimden bahsetmiyorum bile. Ayrıca o sabah saha antrenmanında olacağım. Alabama'ya baloya nasıl ki? Ama üzgün olduğumu söyleyebilirim. Orada yalnız olduğumu bildiğim için kendimi pislik gibi hissedeceğim.

Ve eminim ona asılacak bir sürü pislik olacaktır. Beni yandan sik. Ben ne yapacağım?

onsekiz

Mila

Annem kızlarla benim bin tane fotoğrafımızı çektikten sonra arabaya doluştuk ve baloya doğru yola çıktık. Tate bir tanesinde komik suratlar yapmamız için ısrar etti. Harlow daha çok cazibeli çekimleri tercih etti. Annem geleneksel istedi. Ben mi? Pek umursamadım.

Babamın kiraz kırmızısı 1972 Chevelle'sini alacağız. Bu onun bebeği. Cam'in balosu olduğunda, babam onun da almasına izin vermişti. Cam oraya giderken hız cezası aldı ve eve dönerken de lastikleri yaktığı için ceza yedi. Tam ona göre.

Beau gelemediği için üzgünüm. Ama önceki planları ve futbol arasında, anlıyorum. Bahsetmek için son dakikaya kadar beklemeseydim, belki işe yarayabilirdi. Her iki durumda da kızlarımla eğleneceğim ve Beau'ya daha sonra onu kızdırmak için bir sürü fotoğraf göndermeyi planlıyorum.

Balonun yapılacağı büyük binanın önüne geldiğimde yolcu koltuğundaki Harlow'a bakıyorum. "Hadi gidip dans edelimnnn."

Kapısını açmadan önce yumruğunu benimkine vuruyor.

Tate'in iki kapılı arabanın küçük arka koltuğundan inmesine yardım ederken elbisesini düzeltiyor. "Bu arabanın arka koltuğu balo elbisesi için hiç uygun değil."

Omuz silkiyorum. "Yine de fena görünüyor."

Çocukluğumdan beri bu arabaya takıntılıyım. Dusty ve babamın bununla şehirde dolaştıklarını hatırlıyorum. Her zaman çok havalı görünürlerdi. Dusty'i çok özlüyorum. Bonus bir babaya sahip olmak gibiydi.

Kollarımızı birleştirip kapıdan içeri girdik. Sınıftaki bazı çocukların bize baktığını kaçırmıyorum. Birkaçı başını sallıyor ve sırtıyor. Biri göz kırıyor. Sanırım odanın içinde kasıla yürürken hepimiz kendimizi Charlie'nin Melekleri gibi hissediyoruz.

Birkaç kişiye merhaba dedikten sonra hiç vakit kaybetmeden dans pistine çıkıyoruz.

Biz gülerken Nicky Youre ve Dazy'nin "Sunroof" şarkısı odada çalıyor, en iyi ve muhtemelen en sevimsiz dans hareketlerimizi gösteriyoruz.

"Gelecek yıl sizi çok özleyeceğim," diye ağzından kaçırıyor Tate. "Cidden, ülkenin öbür ucunda sizden ayrı nasıl yaşayacağım?"

Tate Eylül'de New York'a gidiyor. Harlow ve ben Florida East'i ilan ettik. O her zaman Florida'da yaşamak istemiştir. Ben mi? Orayı seçmek için birçok nedenim var.

"Her şey yoluna girecek." Ritimle sallanırken ona sarılıyorum. "Her şey yoluna girecek. Bunu biliyorum."

Üçümüz kollarımızı birbirimize doluyoruz, şarkı Sam Hunt'ın "Body Like a Back Road" şarkısına geçene kadar başlarımızı birleştiriyoruz ve sonra dansa geri dönerken oyun başlıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, müziğin ritmine göre hareket ederken muhtemelen en aptal suratları yapıyorum. Hepimiz bu şarkıyı seviyoruz. Gerçekten, kim sevmez ki?

Birden kollar belime dolanıyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

"Bir sonraki dansı odadaki en güzel kadınla yapabilir miyim?" Beau'nun derin sesi boynuma karşı söylüyor.

Etrafımda dönerek kollarımı boynuna doladım. "Buradasın!"

Sırıttıyor. "Ben buradayım. Parayı kaybetmek umurumda değildi. Sadece eğitimden kaçamayacağımı biliyordum."

"Peki, bunu nasıl yaptın?" Hayretler içinde ona bakıyorum. "Buraya zamanında nasıl?"

Dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Eşyalarımı stadyuma getirdim ve işimiz biter bitmez kıcıımı kaldırıp oradan çıktım." Beni tekrar öptü. "Kızımın baloya yalnız gelmesine izin veremezdim." Ağzını kulağıma götürdü. "Ayrıca, o elbiseyi üzerinden çıkaran kişi ben olmak istedim. Ve dürüst olmak gerekirse, ne kadar bekleyebileceğimden emin değilim."

Geri adım atıyor ve başını sallayarak beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Lanet olsun, kızım çok güzel."

Onu içeri alıyorum. Lacivert smokini ona tam uyuyor. Yemek yeterince iyi görünüyor.

"Güzel temizlenmişsin. Ve tam zamanında smokin bulmuşsun."

"Ben yaptım." Başını sallıyor. "Görünüşe göre insanlar üniversite futbolunu seviyor. Onlara gelecek yılın açılış maçına bilet teklif edin, hemen hemen her şeyi yaparlar."

Kıkırdıyorum. "Çok sevindim."

Şarkı çalmaya devam ederken elleri kalçalarımın altına giriyor. Ona hafifçe sürtünüyorum, gerçekten burada olduğu için çok mutluyum.

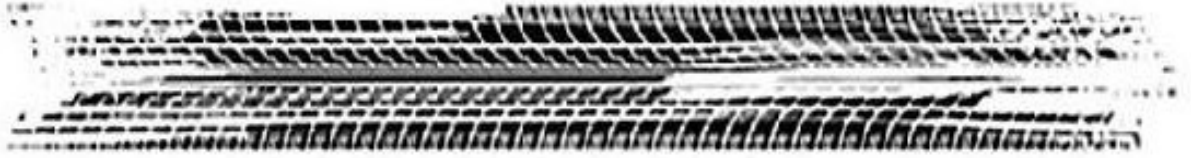
Kip Moore'un "Wild World" şarkısı çalmaya başladığında beni kendine doğru çekiyor, kollarına alıyor ve arkadaşlarımdan benim için mutlu bir şekilde gülümsediklerini görüyorum. Çünkü

Biz.

Biz müzikle sallanırken tatlı sözler büyük odayı dolduruyor. Arada bir eğilip beni öpüyor ve bana en tatlı bakışını atıyor. Dövmelerle kaplı bir adamın bu kadar yumuşak olabileceğini kim bilebilirdi?

Şu anda, tüm kalbimle dünyada şeyin yolunda olduğunu söyleyebilirim. Ve bu geceyi hiçbir şeye değışmezdim.

Beni içeri aldı. Sonunda.

Babamın arabasını eve bırakıyoruz ama annemle babam kapıdan çıkmaya fırsat bulamadan arka koltuktan içinde kıyafetlerimin olduğu küçük çantamı alıp Beau'nun kamyonetine atlıyorum ve yola çıkıyoruz. Ailem bu gece gitmemi sorun etmiyordu. Bir arkadaşımın evine ya da belki sınıf arkadaşlarımla bir partiye gideceğimi varsayıyorlardı. Ama bunun yerine, Beau ve ben biraz yalnız kalmak için ailemin göl evine doğru yola çıktık.

Dusty hayattayken bu göl evi bizim olduğu onun ailesinin de eviydi. Babalarımız masrafları paylaştı ama Julie ve çocuklar Florida'ya gittiğinde ve ailem Beau'nun annesine ulaşmaya çalıştığında, o evi istemediğini söyledi.

Tate ve Harlow birkaç sınıf arkadaşımızla birlikte benimkinden çok da uzak olmayan bir kulübedeki partiye gitmek üzere ayrıldılar. Onlara belki görüşebileceğimizi söyledim. Bencilce olsa da, Beau'yu sadece kendime saklamak istiyorum.

"Tuhaf mıydı?" Elimi kendi elinde tutarken aşağıya bakarak soruyorum. "Bir geceliğine Clayton Lisesi'ne dönmek?"

Gözlerini yola odaklamış, düşünceli görünüyor. "Düşündüğüm tuhaf değilmiş." Dudakları hafifçe yukarı kalkıyor ve bana bakıyor. "Aslında kendimi iyi hissettim. Eve dönüyormuşum gibi hissettim."

Burası onun evi. O buraya ait. Umarım bir gün bunun farkına varır çünkü kulağa ne kadar çılgınca gelse de bizi sonsuza dek burada görüyorum. Büyüdüğümüz aynı küçük kasabada yaşıyoruz. Seyahat edebiliriz ama burası bizim köklerimiz. Bizi biz yapan şey burası.

"Buraya bir daha gelecek misin?" Yüksek sesle düşünüyorum.

"Birkaç hafta içinde, sokak gecesi için piste gidiyoruz," diye şaka yapıyor, ama ona sert bir bakış attığımda omuz silkiyor. "Yani, buraya geri dönmek için..."

iyi mi?" Başını yana doğru hareket ettiriyor. "Henüz evet ya da hayır diyemem Mi. Her şeyi olduğu gibi kabul etmek zorundayım. Bunun berbat bir şey olduğunu biliyorum ama şu anda elimdeki tek şey bu."

Diğer elimi onunkinin üzerine koyuyorum. "Berbat değil." Gülümsüyorum. "Seninle gerçekten gurur duyuyorum."

"Ne için?" Kafası karışmış gibi.

"Geri döndüğün için. Geçmişle yüzleştğin için. Beni içeri aldığın için."

Alçak sesle kıkırdıyor. "İşi kolaylaştırdığın söylenemez." Başını sallayarak bana bakıyor. "Lanet olsun kızım, ne istediğini bildiğin zaman vazgeçmezsin."

"Tabii ki hayır." Göz kırkıyorum. "Ve istediğim şey seninle kulübede yalnız kalmak."

Kulübede olmak onun için tuhaf olacak mı merak ediyorum. Orada çok güzel anılarımız var. Babalarımız tarafından çok hızlı bir şekilde tüple çekilmek gibi. Bizi havaya fırlattıklarında birimiz her zaman gölün yarısını içmek zorunda kalırdı. Yine de on dakika sonra tekrar gitmek için yalvarırdık. Verandada yapılan gözleme kahvaltılarını ve sıcak Temmuz gecelerindeki yemek partilerini hatırlıyorum. En güzel günlerimden bazıları o gölde geçti.

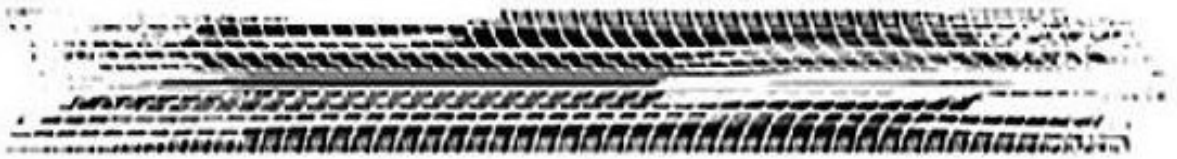
"Peki başka ne istiyorsun?"

"Gelecek hafta seni pistte yenmek isterim," diye kestirip attım. "Yine de göreceğiz."

", seninle baş başa, bunu yapabilirim." Bana baktığında gözleri kararıyor. "Ama diğeri için çalışman gerekecek, güzelim."

"Bunun için çalışmaya hazırım." Sırıtıyorum, sadece yarıştan çok iyi biliyorum. "Biraz sıkı çalışmaktan asla korkmadım."

Öyle olsaydım, muhtemelen uzun zaman önce huysuz kıcından vazgeçerdim.

Bama

Kızımın bu gece ne kadar muhteşem göründüğüne inanamıyorum. Hayatımda gördüğüm en güzel şey o ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım gözlerimi ondan alamıyorum. Ya da ellerimi.

Kollarımda onunla birlikte eski okuluma dönmüş olmanın verdiği bir şey vardı. Sanki o iki yılı hiç kaçırmamışız gibi hissediyordum. Sanki hiç gitmemişim gibi.

Ve şimdi, çocukluğumuzun çoğunu şekillendiren bir yer olan ailesinin kulübesindeyiz. Geri dönmenin acı verici olacağını düşündüğüm tüm bu yerler aslında oldukça iyi hissettiriyor.

Aklımdan çılgınca düşünceler geçiyor. Belki de Alabama'dan uzak kalmak istemiyordum. Belki mezun olduktan sonra geri dönmeyi düşünebilirim. Babam bu eyaleti çok severdi. O gitti diye hepimizin gitmesinden nefret ederdi.

Kulübe izole olduğu için minnettarım. Gölün diğer tarafında kocaman bir parti var. Ama burada tek duyabildiğim cırcır böcekleri ve kıyı şeridine doğru yürürken suyun hışırtısı çünkü o kayan yıldızları aramakta ısrar ediyor. Yazın hepimizin yaptığı bir şeydi. Birkaç battaniye getirip çimlere uzanırdık. Kendimi onu olması gerekenden daha fazla izlerken bulduğumu hatırlıyorum. Bir keresinde hepimiz orada uyuyakalmıştık ve uyandığımda Mila kıvrılmıştı. Usulca horluyordu.

Ayakkabılarını tekmeleyerek çıkardı, bana bakmadan önce güldü. Gözlerinde iyi bir şey yapmadığı anlamına gelen bir .

"Sakin buna cüret etme," diyorum ellerimi pantolonumun cebinde tutarak, "."

Suya adımını atarken sırtışı hiç bozulmuyor. Etrafında dönerek ayağını kaldırıyor, üzerime sıçratıyor ve bu sırada kıkırdıyor. "Tüh," diyor elini ağzına götürerek. "Çok beceriksizim."

"Büyük hata," diye karşılık veriyorum, hâlâ gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Elbisesinin alt kısmı suda dalgalanıyor ve ben onun ne kadar mükemmel hayranlıkla izliyorum. Ben inatçı bir adamım. Huysuz ve takıntılıyım

Kendi yöntemlerimle. Ama daha iyisini yapmak istememe neden olmuyorsa ne olayım. Daha iyi olmak için.

Ceketimi ve gömleğimi, ardından ayakkabılarımı ve pantolonumu çıkararak birkaç adım öne çıkıyorum. Onu daha yakına çekerek belini kavıyorum. "Sana bunu yapmamanı söylemiştim." Diğer elimle de yan tarafını kavıyorum. "Yoksa."

"Sakin bunu aklından bile geçirme," diye uyarıyor gözlerini büyüterek. "Özür dilerim! Özür dilerim! Yine de yapma!"

Eğilip onu omzuma atıyorum ve suya doğru koşarak ikimizi de aşağı çekiyorum. Bana tutunurken çığlık atıyor.

"Oh, sen ölü bir adamsın!" Öfkeli görünmeye çalışıyor ama sesindeki kahkahayı duyuyorum.

Onu gıdıklıyorum, bana karşı kıpırdanmasını sağlıyorum.

"Teslim oluyorum! Teslim oluyorum!" diye bağıyor ve onu etrafıma çekiyorum, bacakları belime dolanacak şekilde elbisesini yukarı kaldırıyorum.

Saçları sıırılsıklam, yüzüne doğru itilmiş. Ay yüzünü aydınlatırken dudaklarında su damlaları var. Etrafımda süzülüyorum, onu sıkıca üzerimde tutuyorum.

Elbisenin ıslak kumaşı göğüslerine yapışıyor ve bana doğru gerildiklerinde aletim takdirle seğiriyor. Ağzıma bakarken kolları boynuma dolanıyor. Tam olarak ne istediğini biliyorum. Ve evet, bunu ona vereceğim.

Ağzımı onunkine yaklaştırıp ıslak dudaklarını öpüyorum. Tadına bayılıyorum.

Elbiseyi daha da yukarı kaldırıyorum, külotumu çıkarıp kıyıya fırlatıyorum. Sikim ona bastırıyor, tam olarak nereye gitmek istediğini biliyor. Tam yumuşak kalçalarının arasına.

"Beau," diye inliyor sikimin başı içeri girdiğinde, "seni seviyorum."

Kumlu dibe oturabilmek için sığ uca doğru ilerliyorum. "Bu elbiseye ne kadar bağlısın, tatlım?" Boynuna doğru söylüyorum.

"Neden?" nefes alıyor.

Yanlış cevap.

Göğüslerinin arasındaki kumaşı kavrayıp çekiyorum, ikiye ayırıyorum ve çıplak vücudunu bana gösteriyor.

"Bunu yaptığına inanamıyorum." Ağzı açık kaldı. "Belki de onu kurtaracaktım."

Meme uçlarından birini ağzıma alıp yukarı bakıyorum. "Öyle ?" Mırıldandım.

Başını arkaya atıyor. "Sanırım değil."

Diğer meme ucuna geçiyorum, ve yalıyorum ve dokunuşumla sertleşiyor. Daha fazlasına ihtiyaç duyarak kendini bana doğru itiyor.

Kalçalarını kavrayarak onu sikimin üzerine itiyorum. Aramıza sıçrayan suyun sesini ve onu doldururken çıkardığı iniltiyi severek, onu uzunluğumun üzerinde yukarı ve aşağı itiyorum. Kıcını taşaklarıma doğru sürüyorum.

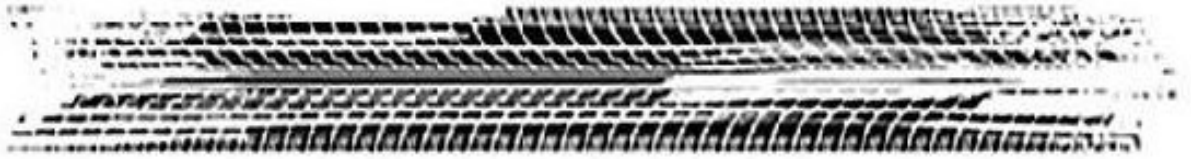
Islak saçlarını tutup boynunu bana gösterecek kadar çekiştiriyorum. Dilimi aşağıya doğru sürükleyerek nazıkçe ısıyorum. Ona kontrolün hâlâ kimde olduğunu hatırlatıyorum.

"Sikimi sikerken çok güzel oluyorsun." Boynunu emiyorum. "Ve sen de tamamen benimsin, Mila."

Daha yüksek sesle inliyor ve sırtındaki eti kavrayıp tırnaklarını aşağıya doğru kazıyor. "Ve sen benimsin. Söyle, B. Sadece benim olduğunu söyle."

"Kendime ait olduğumdan daha çok sana aidim," diye mırıldanıyorum ona karşı, taşaklarımın karıncalanmaya başladığını hissediyorum aynı anda o da etrafımda kenetleniyor. "Sen ve ben. Her zaman öyleydik."

Tırnakları o kadar derine batıyor ki pençe izleri kalacağını biliyorum. Ama umurumda değil. Ondan her şeyi alacağım. Acı ve yara izlerini bile. Onu çok uzun süre kendimden uzaklaştırdım. Artık hiçbir şeyi saklamıyorum.

Ertesi sabah, tamamen çıplak bir şekilde bana sarılmış olarak uyandım. Işık kulübeyi doldururken usulca horluyor, saçları yastığını kaplayan ve güzel yüzünü gizleyen koyu bir karmaşa.

Dün gece, arkadaşları gölün aşağısındaki partiye uğramamızı istediler. Kulübeden çıkacak kadar uzun süre ayrılamadık. Ama bugün hala parti yapan bir sürü insan olduğunu biliyorum ve onu arkadaşlarını görmeye götürmek istiyorum. Tabii o da isterse.

On dakika sonra gözlerini ovuşturuyor ve bana bakacak kadar açıyor.

Bana uykulu, tatlı bir gülümseme veriyor. "Gerçekten buradasın. Rüya görmedim."

Onu kendime doğru çekiyorum. "Eğer rüyada gördüysen, dün gece yaptıklarımızdan sonra sapık bir zihnin olduğu kesin."

Meme ucumu hafifçe çimdikliyor. "Jerk."

Saçlarını yüzünden uzaklaştırarak başparmağımı yanağında gezdiriyorum. "Düşünüyordum da, eminim bugün en iyi arkadaşlarını görmek istiyorsundur. Dün gece onları atlatmak zorunda kaldın çünkü aygırın teki ortaya çıktı. Bu da ondan başkasına dikkatini vermeni *imkânsız* hale getirdi." Omuz silkiyorum. "Ve sonra o partiye hiç gidemedik."

"Stud muffin? Bu sabah biraz ukalayız, değil mi?" Gözlerini şakacı bir şekilde deviriyor. "Ve inan bana, bir ton sarhoşun olduğu o partiye gidemediğimiz için üzgün değilim," diyor ve göğsüme bir öpücük konduruyor. "Gürültülü, sarhoş bir parti yerine bizim gecemizi her zaman tercih ederim."

Cevabından memnun bir şekilde sırtıyorum. "Doğu Florida'ya geldiğinde arkadaşlarını özleyeceksin." Saçlarıyla oynuyorum, parmaklarımı düğümlerin arasında gezdiriyorum. "Bu anıları geri getiremezsin Mi. Neden bugün diğer kulübeye gitmiyoruz? Eminim seni görmeyi çok isterler."

Bir saniye düşünür. "Babamın teknesini alabiliriz. Ama bütün günü başka insanlarla harcamak istemiyorum. Bir süreliğine gidebiliriz ama geri dönmek zorunda kalmadan önce seninle olmak istiyorum."

"Çok bölgecisin," diye takılıyorum ona, "beni kendine saklıyorsun. Rapunzel gibiyim. Beni bir kaleye mi kilitleyeceksin?"

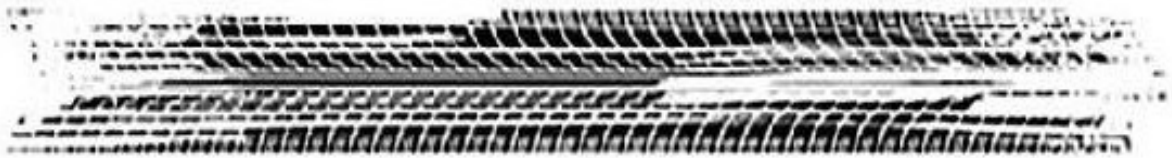
"Belki de." Gözlerini kısıyor. "Ya da seni yatağıma kelepçelerim."

Başımı geriye atıyorum. "Mila Hardy. Seni pis, pis kız." Başımı salladım. "Kulağa hoş geliyor. Bunu şimdi yapabilir miyiz?"

İç çekmeden önce kıkırdıyor. "Sadece gözümü kırpacağım ve her şey bitecek diye endişeleniyorum," diyor usulca yanıma sokularak. "Her şey gerçek olamayacak kadar güzel geliyor ve sanırım yapabiliyorken bunun tadını çıkarmak istiyorum."

Söylediklerinde beni endişelendiren bir şey var. Belki de gerçek olamayacak kadar iyidir. Belki de sona erecek. Acaba şu anki mutluluk daha sonra çekeceğim acıya değecek mi?

Öyle olmalı çünkü, siktir et, onu her halükarda seveceğim.

Mila

Babamın yeni kayak teknesini yıllardır kullanıyormuş gibi sürüyor. Şapkası arkaya dönük ve üzerinde tişörsüz sörf şortu var. Bu partideki sürtükler aklını kaçırarak. O buradayken, her kız onu isterdi. Şimdi geri döndü ve eskisinden daha iyi görünüyor. Onlar için çok kötü çünkü o tamamen benim.

Tate, Harlow ve birkaç sınıf arkadaşımı daha aldık. Tate'in dün gece öpüştüğü Louden adında bir adamla birlikte.

Louden'ı wakeboard üzerinde çekiyoruz, hepimiz ne kadar iyi yaptığına hayret ediyoruz. Ben kızlarımın arasına sıkışmış oturuyorum ama gözlerim tekneyi kullanan Beau'ya kayıyor, arada bir Louden'in hâlâ teknede olup olmadığını görmek için arkasına bakıyor. Büyük hoparlörlerden müzik sesi geliyor ve hepimiz Dustin Lynch'in "Party Mode" şarkısına eşlik ediyoruz. Çoğumuzun sesi bozuk.

"Ee, siz ikiniz resmi misiniz?" Tate beni dürttü. "Gözleri senin üzerinde olduğuna göre, evet diyebilirim."

Harlow, "Kızım, onun da gözleri onun üzerinde," diye ekler.

Dudağımı ısııyorum, bayat gülümsememi gizlemeye çalışıyorum. "Evet, resmileştik." Beau'ya bakıyorum, o da bana bakıyor. Yüzünde meraklı bir ifade vardı.

Tekne durup Louden tekrar bindiğinde ikisi de ciyaklıyor.

"Biliyordum! O partide onunla birlikte tuvalette kaybolduğunda oyunun bittiğini biliyordum." Harlow yumruğunu havaya kaldırır. "Kızım, seni hayatında hiç bu kadar aşık görmemiştim."

"O vurulmuş bir kedi yavrusu." Tate kıkırdıyor ve Truly'sini üzerime döküyor. "Whoops, benim hatam."

Ayağa kalkıp teknenin ön doğru yürümeden önce bacağımı bir havluyla siliyorum. Beni dizine çekerek dümenin önüne yerleştiriyor ve çenesini omzuma dayıyor.

"İyi vakit geçiriyor musun, güzelim?"

"En iyi zaman," diye itiraf ediyorum. "Beni dışarı çıkmaya ikna ettiğin için teşekkürler."

"Kazanmak için çok çalışıyorsunuz. Ve yarış dünyasında bir miras oluşturmak için." Omzuma bir öpücük konduruyor. "Bazen, sadece sıradan bir yarışçı olmak

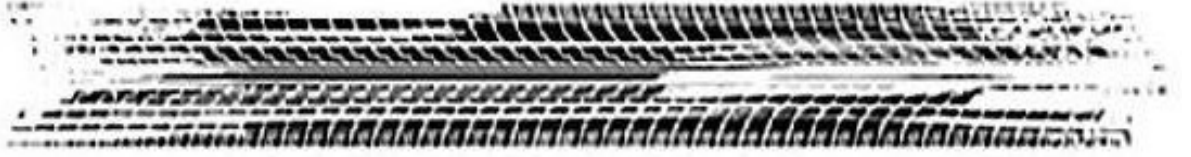
genç çocuk."

"Sen söylüyorsun. Sadece en iyi üniversite futbolcusu değil, aynı zamanda bu sezon drag yarışlarında tüm puan serisini kazanabilecek olan adam." Ona bakmak için boynumu eğiyorum. "Neden bu şekilde yaratıldık?"

"Bunun babalarımızla bir ilgisi olduğuna eminim." Gülüyor. "Şimdi, onlar iki rekabetçi orospu çocuğuydu."

"Doğru." Başımı bir aşağı bir yukarı sallıyorum. "Bu ne kadar eğlenceli olsa da, bir saat sonra baloncuğumuza geri dönmek istiyorum. Anlaştık mı?"

Alçak sesle kıkırdamasını sırtımda hissediyorum. "Anlaştık."

Bama

Mila, arkadaşlarını partinin devam ettiği kulübeye bırakmak için tekneyi geri sürer ve sağ eliyle gazı kontrol eder. Bir yarış arabasını ve bir tekneyi herhangi bir erkek kadar iyi kullanabilir. Elini attığı her şeyi yapabileceğine eminim.

İskeleyle yanaşırken kıcı dizime dayanıyor. Ayağa kalktığı anda, tekneyi yakalamak ve bağlamak için atlamadan önce bikinisinin içindeki kıcıyı hayranlıkla seyrediyorum. Arkadaşları bize veda ederek tekneden iniyorlar. Mila'ya deli gibi sırtıyorlardı.

"Vay, vay, vay," diyor derin bir Güneyli ses ben sözümü bitirirken yavaşça. "Sanırım gelip kız kardeşimden faydalanmak için ailemizin kulübesinde kalabilirsin ama geri kalanımızla konuşamazsın."

Kafamı kaldırdığı anda Cam'in elinde birayla iskelede durduğunu görüyorum.

"Cam," diye tıslıyor Mila, tekneden inip rıhtıma adım atarken. "Sakin ol."

bakıyor, daha da eğlenmiş görünüyor. "Havalı mı? Oh, Mi, lanet bir salatalık kadar havalıyım. Az önce göle atladım ve taşaklarım dondu." Gülüyor ama sesi çok kibirli geliyor. "O yüzden bana sakın olmamı söyleme. Bu adamla etrafta dolanırken olmaz."

"Söyleyecek bir şeyin mi var Cam?" Kollarımı iki yana açarak çenemi ona doğru eğiyorum. "Ben buradayım."

Görünüşü pek değişmemiş. Belki eskisinden biraz daha uzun. Ve daha kaslı. Ama o kaygısız, *umursamaz* sırtışı hâlâ duruyor. Şu anda kızgın olmasına rağmen.

"Bilmiyorum kardeşim. Biliyor muyum?" Bana doğru yürüdü. Yüzümden sadece birkaç santim uzakta durdu. "Yani, sana ne söyleyebilirim ki, *Bama* Bishop? Babamı ve kız kardeşimi bir denemede kıran çocuk."

"Kendine dikkat et," diye uyarıyorum. "Bu şu anda seçmek isteyeceğin bir savaş değil." "Nedenmiş o, *Bama*'lı çocuk?" diyor, sarhoş olduğu her halinden belli. "Şu anda fırsat için gördüğüm tek zaman."

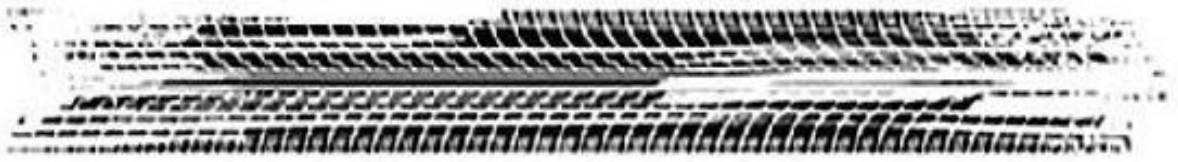
Cam ile kavgaya etmek istemiyorum. Azıcık bile. Ama çenesini çalıştırmaya devam ederse, onu yere sereceğim.

Mila elimi çekiştirerek bakıyor. "Lütfen, artık kulübeye dönebilir miyiz?"

"Çok tatlısın, Mi." Başını ona doğru sallıyor. "*Onu* kardeşine tercih ediyorsun. Tek kardeşine. Yeni arkadaşları için bizi terk ettiğinde yanında kimin hatırla."

Ona doğru yürürken parmak uçlarında duruyor ve ellerini onun omuzlarına koyuyor. "Ben kimseyi seçmiyorum. Seni seviyorum, Cam. Onu da seviyorum. Ne yeri ne de zamanı." Onu bırakır ve geri çekilir. "İkinizin konuşması gerek. Bu kaçınılmaz. Ama şu anda hafta sonumun tadını çıkarıyorum." Tekrar elimi tutarak tekneye doğru ilerliyor ve beni de kendisiyle birlikte çekmeye çalışıyor. "Gidelim, B. Cam, seni sonra ararım."

İkimiz de orada öylece durup birbirimize bakıyoruz ve sonunda dönüp Mila'yı takip ediyorum. Arkasından tırmanmadan önce teknenin çözüyorum. Bu hafta sonu Mila'yla ilgili ve kardeşiyle kavga ederek bunu mahvetmeyeceğim.

Mila

Hamağa uzandık, hafifçe sallanıyoruz, ikimiz de uyumaktan çok uzak değiliz. İkimizin de tam olarak dinlendiğini sanmıyorum ve güneşin altında geçen bir gün yorucu. Bu gece eve dönecek. Ama bugün hâlâ biraz vaktimiz var.

"Seni ve babanı aynı anda kırdığımı söyledi." Derin sesi göğsümde çınlıyor. "Bu doğru mu?"

Burnumu ona doğru sokuyorum, hava soğumaya başlarken vücudunun sıcaklığını seviyorum. "Sanırım senin hakkında ne hissettiğimi her zaman biliyordu." Gülümsüyorum. "Herkes biliyordu."

"Ben bunu sormadım."

"Ben hiç kırılmadım, B. Ben güçlü bir kadını. Ve ne olursa olsun, kendimi toparlarım." Nefes veriyorum. "Ama evet, canım yandı. Ve uzun süre acı çektim." Boğazımda bir duygu yumağının yükseldiğini hissediyorum. "Sana karşı hissettiklerim... bu bir okul aşkı değildi. Ergenlik çağında olabilirdim ama ne kadar genç olursam olayım, en saf haliyle aşktı." Parmaklarını saçlarımın arasında gezdirdiğini hissediyorum. "Senin de aynı şekilde hissetmen için çok uzun süre bekledim. Ve sonunda elde ettim. Sonunda sonsuza dek mutlu oldum. Sonra sen gittin. Ve bilmiyorum, Beau. Bunu atlatamadım. Seni unutamadım." Ona baktım. "Bu yüzden bekledim. Başka birini hiç istemedim."

"Ve baban..." diye zar zor mırıldanıyor. "Ona çok mu sert davrandım? Onu da becerdim mi?"

Dusty'yi kaybetmenin babama ne kadar zarar verdiğini düşünüyorum. Sonra Beau'nun ona bağırarak söylediği sözleri hatırlıyorum.

"Katil. Babamı öldürdün."

Sanırım bir parçası buna inanıyordu. Babamın o gün olanlar üzerinde hiçbir kontrolü olmamasına rağmen. Dusty de tıpkı babam gibi direksiyon başına geçmeyi seçmişti. Yine de babam tüm bu suçluluk duygusunu taşıdı.

"Kızgındın." Elimi karnının üzerine koydum. "Birini suçlayan gerekiyordu ve o da kolay bir hedefti."

"Ama onu mahvettim, değil mi?" Duraksıyor. "Ona katil dediğimde... bu her şeyi değiştirdi."

"O günü değiştirmek için her şeyini verirdi." Sesim titriyor. "Yapabilseydi babanla yer değiştireceğini biliyorum. Kesinlikle yapardı."

Beau'nun duygularına karşı çok duyarsız olmadığımdan emin olmak ve aynı zamanda ona babamı o şekilde görmenin nasıl bir şey olduğunu anlatmak arasında ince bir çizgide yürüyorum. Benim kahramanım.

"Babam aylar boyunca her gün sarhoş oldu." Gözlerimin nemlendiğini hissediyorum. "Bar kavgalarına karışırđı. Eve yürürken rastgele yerlerde sızıp kalırdı. Berbat haldeydi." Hatırladıkça yüzüm kızarıyor. "Bunu sana kısasa olsun diye anlatmıyorum. Babana olanlar korkunçtu. Sen ve ailen için kesinlikle çok üzgünüm. Ama Beau, babamın *iyi* bir adam olduğunu biliyorsun. Ve eğer tersi olsaydı, senin baban benim babamla karşılaşsaydı, seninkini suçlamamı ister miydin? Ona katil dememi?"

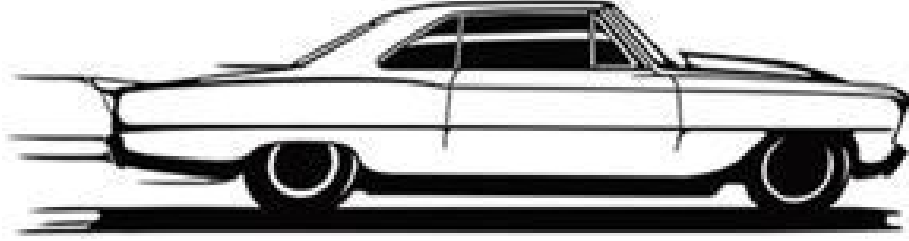
"Bilmiyorum." Eli durdu, artık saçlarımı taramıyor. "Mi?" diyor birkaç dakika sonra usulca.

"Evet, B?"

"Seni o şekilde bıraktığım için özür dilerim." Sesi pişmanlık dolu geliyor. Sanki sonunda anlamış gibi. "Ben de gözlerimi açmam için beni takip etmen gerektiği için özür dilerim."

"yok." Başımı ona yasladım. "Seni çoktan affettim."

on dokuz

Bama

"Kahretsin, bu tatbikatlar berbat," diye sızlanıyor Kye. "Gerçek eğitim daha başlamadı bile. Bize ne yapıyorsun, Bam?"

Sırıtiyorum. Takımın kaptanı ben değilim ama itiraf etmeliyim ki son zamanlarda takımı antrenmanlarda ellerinden geleni yapmaları için zorluyorum. "Vay be, bilemiyorum, göt herif. Şampiyonluk şansını tekrar kaybetmek mi istiyorsun?" Ayağımı sıraya dayayıp dizime yaslanıyorum. "*Hep nedime, hiç gelin olmamak işine mi geliyor?*"

"Hayır," diye
homurdanıyor. "Güzel.
Tekrar deneyelim."

Yakında Dane, biz kendi dairemize taşınana kadar yazın bir kısmını geçirmek üzere ailesinin yanına dönecek. Ve Kye, onun planını gerçekten bilmiyorum. Umarım kız kardeşimle takılmaz. Arkadaşlıklarının umduğum için bunu kabullenmeyi bıraktım. Şimdiye kadar, bu plan aslında beni kıcımdan vuruyor.

"Bu hafta sonu benimle yarışlara geliyor musun?" Ağzıma biraz Gatorade fıskırttım. "Dane gideceğini söyledi."

"Aynen öyle." Başını sallıyor. "Senin kız da orada olacak mı, yarışacak mı?"

Ciddi ifadem bozuluyor ve bir moron gibi sırtmamak için kendimi zor tutuyorum. "Orada olacak. Muhtemelen asfaltta kıcımı da tekmeler."

"Bayılıyor, değil mi?" Gözlerini kısıyor ve sırtlıyor. "Benim sörf tahtamla yaptığım gibi, dostum."

"Aynen ." Yumruğumu onunkine vuruyorum.

Sörf yapmayı çok seviyor. Top ve okuldan boş bir öğleden sonra bulursa, en yakın plaja gidiyor. Ben okyanusu sevmem bile. Köpekbalıkları ve ısırabilecek iğrenç yaratıklar var. Ve gelgit olduğunda, lanet olası kokuyor. Bana göre değil.

"Futbol programımız biraz daha canlanınca yarışmaya devam edecek misin?"

"Hayır, bitireceğim," diyorum dürüstçe.

Bu sezon benim için o sezon. İçimde bir parça olduğunu kanıtlamak istedim ve kanıtladım da. Yarışlarda o kadar büyük bir iz bırakamadım.

Ama benim için sorun değil. Bunlar benim asla dolduramayacağım büyük ayakkabılar.

"Gerçekten mi?" Sesi şaşırmış gibi.

"Evet. Fırsat buldukça Mila'yı izlemeye gideceğim. Ama benim için futbol bu kadar, dostum. Yarışmayı ne kadar sevsem de, her yarışcının yarış kıyafetini asması gereken bir zaman gelir." Sertçe yutkundum. "Eğer topla profesyonellere gitmek istiyorsam, benim için o zaman çok yakında. Hâlâ şansım varken."

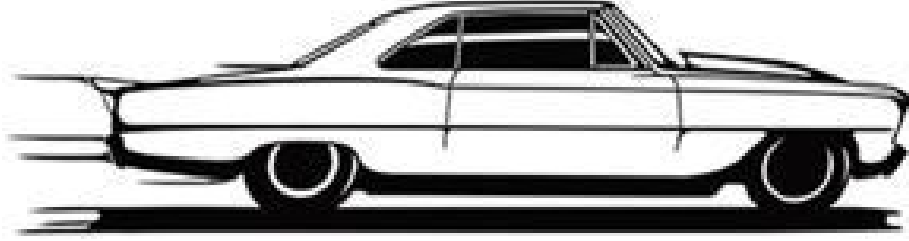
Topu bana atarken şaşkın görünüyordu. "Şu haline bak, Bam. Duygusal ve boktan. Duygularınla derinleşiyorsun."

"," diye .

"Onlar *da*." Kaşlarını kaldırıyor. "Sana yakışmış dostum. Beğendim."

"Her neyse," diye . "Hadi şu lanet tatbikatları bitirelim."

yirmi

Bama

Sadece okullar kapanmakla kalmadı, yarış günü de nihayet geldi. Seviniyor olsam da bir yanımda bunun pistteki son yolculuğum olup olmayacağını merak ediyor. İçimde bunun son olduğuna dair bir his var. Ve bu beni oldukça üzüyor. Öte , gerçek bir futbol oynamaya hazırım. Antrenman değil, idman değil. Gerçek maçlar.

Bu geceki yarış farklı. Yasal kuralları olan gerçek bir drag pisti yerine, terk edilmiş bir sokakta. Yine de bir dereceye kadar kontrollü. Ancak yarış yöneticisi yarışı başlatmak için gerçek bir ağaç yerine bir el feneri kullanacak. Bunun gibi yarışlar çok fazla gri alan bırakır. Ama genellikle hepimiz pistte olsaydık uyacağımız normal kurallara uyuyoruz. Bu da her şeyin adil olmasını sağlıyor.

İşte buradayım, şoförler toplantısında. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, ayaklarını omuz genişliğinde açmış Mila'nın yanında duruyorum. Sanırım korkutucu görünmek için elinden geleni yapıyor. Bu piçlerin hepsinin ondan zaten korktuğunu bilmiyor. Kimse onunla yarışmak istemiyor. Tutarlı ve hızlı. Ve en önemlisi, hiçbir şeyden korkmuyor.

Babası ve annesi gecenin ilerleyen saatlerine kadar gelemediler, bu yüzden kamyonu ve römorku buraya tek başına getirdi. O benim küçük baş belam ve tanıdığım en havalı hatun.

Birden Cam kasıla kasıla geldi. Çembere katılarak doğrudan bana baktı. Yüzünde ukala bir ifade vardı.

"Katılmak için hâlâ yer var mı?" diyor küstahça.

"Aynen öyle." Yarış ustası ona yumruk atıyor. "Her zaman bir Hardy'ye daha yer vardır, bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın evlat."

Mila uzandı ve elimi sıktı. Muhtemelen sessizce kardeşinin bir pislik olduğu için üzgün olduğunu söylüyor. Adam üniversiteye gittiğinden beri hiç yarışa gelmedi. Şimdi, sürpriz, sürpriz, küçük karşılaşmamızdan bir hafta sonra, lanet olası geliyor. Çok iyiymiş gibi davranıyor.

Fişleri çektik ve bir de baktık ki Cam'le yarışmak zorundayım. "Siktir," diye mırıldandığımı duydum.

Kimse Mi ile yarışmak istemediği gibi, onlar da benimle yarışmak istemiyor. Aylardır yarış üstüne yarış kazanıyorum. Ve bu gece durmayı planlamıyorum.

Normalde karşımdaki kişinin elini sıkarım. Önce ve sonra. Babamın her zaman yaptığı bir şey.

Ama Cam yüzünde ukala bir ifadeyle yanımdan geçip gidince, "*Siktir et*" dedim.

Ta ki şerit seçimini tartışmamız gerektiğini hatırlayana kadar. Sonra, burada büyük insan olmam gerektiğini fark .

Sikeyim.

"Seni birazdan bulacağım," diyorum Mila'ya, elini bırakıp kendi elimi birbirine vurarak. "Gidip orospu kardeşinle ilgilenmem gerek."

Gözleri genişlerken endişeli görünüyor. "Ben de gelmeli miyim?" "Hayır." Göz kırıyorum. "Kibar davranacağım."

"Söz mü?" diye hırlıyor resmen.

"Söz veriyorum." Uzaklaşmadan önce ona başımı salladım.

Cam'in yanına gitmek için pitteki kendi karavanımın yanından geçerken Dane ve Kye beni fark edip arkamdan geliyorlar. Kiminle yarıştığımı zaten biliyorlar çünkü çip çekilişini yaptığımızda orada duruyorlardı. Ama aramızdaki geçmişi bilmiyorlar. Tıpkı Cam'in Mila'nın kardeşi olduğunu bilmedikleri gibi.

Dane'in gözlerinin Cam'in yanındaki kızıl saçlıya takılmasını kaçırmıyorum. Arkadaşıma baktığımda, ikisini izlerken fena halde öfkелendiği belli oluyor. Bir ara kulaklarından duman çıktığını gördüğüme eminim ve ona daha sonra ne halt olduğunu sormak için aklıma bir not alıyorum.

"İstedğin kadar sert adam gibi davran. Ama bizim burada işleri halletmenin bir yolu var." Ellerimi uzattım. "Benimle konuşmak istemiyor olabilirsin ama kulvar seçimi için yazı tura atmamız gerekiyor. Tabii ilk tercihi bana vermek istemiyorsan." Vermeyeceğini bildiğim için sırtıyorum.

"Yazı tura at o zaman, *Bama*. Seni durduran ne?" Cebime uzanıp bir bozuk para çıkardım. "Ara onu," diye mırıldandım ona.

Ben onu fırlatırken gözlerini benden ayırmıyor. Yüzünde aynı kibirli ifade. Onu pistte utandırmak için sabırsızlanıyorum.

"Kuyruklar," diyor eşit bir şekilde.

Kye eğilip hayal kırıklığıyla paraya bakıyor. "Yazı geldi." "Sol şerit," diyor Cam soğukkanlılıkla.

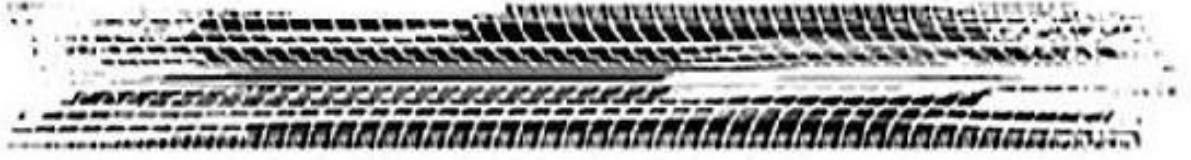
Elimi uzatıp, bekledim. Ama öyle bir şey .

Bunun yerine, geçerken omzuma dokunarak etrafımda dolaşıyor.

Küçük sürtük. Eğer kız kardeşini bu sevmeseydim, onu hemen yere sererdim.

"Başlangıç çizgisinde görüşürüz, büyük, kötü *Bama*." Sesindeki duyabiliyorum. "Bekliyor olacağım."

Eskiden kardeşim gibi olan biri şimdi beni düşman olarak görüyor. Sanırım onu suçlamıyorum. Aynı şeyi önce ben ona yaptım.

"Orospu çocuğu!" El feneri yanmadan önce Cam'in kalkışını izlerken kaskımın içinden bağıyorum.

Pistte olmadığımız için kurallar burada belirsizleşiyor. Pistte olsaydık, biri atlarsa ağaç kırmızı yanardı, bu yüzden diskalifiye edilirdi. Ama burada, onu kovalar ve yakalayamazsam, o kazanacak. Eğer burada oturur ve onu yakalamaya çalışmazsam, ben kazanacağım çünkü yapması gerekenden önce kaçtı. Sanırım bu yüzden buna *kovalamaca yarışı* diyorlar.

"Siktir et," diye mırıldanıyorum, trans freni onu takip ediyorum.

Benim arabam iyi çalışıyor ve o da günlük sürüş için tasarlanmış bir Dodge Challenger kullanıyor, rekabetçi drag yarışları için değil.

Arabam pistin ortasında biraz sarsılıyor ve duvara çarpmadan önce gazı kesmek zorunda kalıyorum. Benden önce bitiş çizgisine ulaşmasını izliyorum.

Yumruğumu direksiyona vuruyorum ve pistten çıktıktan sonra kaskımı çıkarıyorum. "Siktir! Siktiğimin orospu çocuğu," diye homurdanıyorum arabanın içinde. "Seni küçük orospu, Cam Hardy."

Geri döner dönmez onu kalabalığa kadar takip ediyorum. Ortalarından geçerken ona tezahürat yapıyorlar.

Kendimi durduramayıp kapımı iterek açıyorum ve ona doğru hücum ediyorum. Yüzündeki ukala ifade, suratını tam burada kaldırıma yapıştırmak istememe yetiyor.

"İyi yarıştı dostum," diye sesleniyor Cam. Kalabalığa sinsice bir şey yapmadığını göstermeye çalışıyor.

"Benden bir gün erken ayrıldın, seni palyaço." Gömleğini avuçlayıp yüzüne vuruyorum. "Böyle mi kazanmak istiyorsun? Seni yılan."

Etkilenmemiş gibi davranmaya çalışıyor ama ben bunu anlayabiliyorum.

"Beni atlatmanın *tek* yolunun o feneri yakmadan önce oradan ayrılmak olduğunu biliyordun. Şaka gibi. *Tıpkı* baban gibisin. Yarış camiası için lanet bir şaka."

Yüzü taşa döndüğünde ve beni geriye doğru ittiğinde o kaygısız ifade gitti. Bunu beklemiyordum, gerçi beklemeliydim de.

"Sen neden bahsediyorsun, göt herif?" Başını sallıyor. "Senden ayrılmış olsam bile, kovalamak bir yarıştır. Yani her iki durumda da sıçtın çünkü ya ışıktaydın ya *da* beni kovaladın. Gerçek bir drag pistinde değiliz. Sokaklardayız. Lanet kuralları öğren."

Kurallar böyle. O haksız değil. Ama ben bu tür kurallara saygı çünkü bu adil kazanmak değil. Gerçek bir yarışçı bunu yapmaz, babaları da dahil. Ona saygı duyulmadığını söylesem bile, gerçek şu ki, saygı duyuluyor. Ayrıca bahse girerim ki burada olup izliyor olsaydı, şu anda oğluna kızgın olurdu. Cam'in yaptığı çok çirkindi. Jax kirli yarışları sevmez.

Ben onu geri çekmeye fırsat bulamadan Dane, Cam'in üzerine atladı. Dane üzerine çullanıyor, onu kaldırıma itiyor ve yüzüne defalarca vuruyor.

"Dane, yeter," diye bağıryorum ama beni duymuyor. "*Yeter!*"

Cam önce beni itmiş olabilir ama en iyi arkadaşlarımdan biri tarafından defalarca yumruklendiğini görmek... Bu hiç hoşuma gitmedi.

Kızıl saçlı kız Cam'in arkasında durmuş, yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle bir şeyler bağırılmaktadır. Dane aniden durur, Cam'in üzerinden iner ve kızın peşinden gitmeye çalışır. Kız, Cam'in yanından uzaklaşmadan önce ona daha fazla kelime kusar.

"Beau!" Mila ağlıyor.

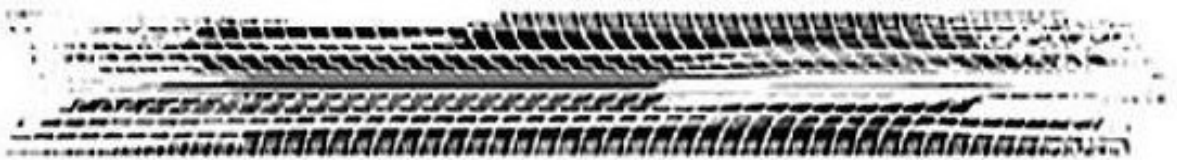
Dane'e bakınca, Cam'in ona da birkaç darbe indirdiğini görebiliyorum. Sanırım iki dev karşı karşıya getirdiğinizde bunun olması kaçınılmaz.

"İyi misin?" Yan tarafıma sarıldı. "Sik kafalı kardeşim için çok üzgünüm."

"Ben iyiyim, Mi." Başının üstünü öpüyorum ve onu daha da yanıma yatırıyorum.

Merakla arkadaşına bakıyorum, Cam ve kızıl saçlı kızın Cam'in arabasına binmesini izliyor, omuzları düşüyor.

Dane ne olursa olsun arkamı kollardı, her zaman da kollamıştır. Ama Cam'le savaşıma sebebi her neyse, bunun benden daha derin olduğu açık.

Mila

Yarış kıyafetimin üstünü kollarımın üzerinden yukarı çekip önden fermuarlıyorum. Ellerimi yakanın altına koyarak, arabamın yolcu tarafından kaskımı almadan önce saçlarımı dışarı doğru savuruyorum.

Bana doğru yürüyen Beau bir kolunu omuzlarıma atıyor ve başımı kendine doğru çekiyor. "Bu pistteki her orospu çocuğu seni izliyor," diyor alçak bir hırıltıyla. "İzliyor, hayranlık duyuyor, ağzının suyu akıyor."

Cevap veremeden beni sertçe öpüyor, yanaklarımı tutuyor.

Geri çektiğinde gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Bu ne içindi?"

"Sadece onlara benim olanı gösteriyorum." Sırıttıyor. "Şüpheleri varsa diye."

Beni ondan uzaklaştırarak kıcıma bir tokat attı. "Git hakla onları, bebeğim. Onlara bu pistin kraliçesinin kim olduğunu göster." Çenesini omzuma koyarak iç geçirdi. "Erkek arkadaşın berbat olduğu için o parayı eve getir."

Kaşlarımı çattım. "Berbat değılsin. Cam bunu yapmamalıydı. Biz böyle yarışmak için yetiştirilmedik."

Cam pek yarışmaz. Bu gece arabasını getirip denemeye karar verdi ve büyük bir parçam bunu sadece Beau'nun sinirini bozmak için yaptığını düşünüyor.

Sanırım kardeşim arabasının Beau'nunkiyle boy ölçüşemeyeceğini biliyordu. Bir sürücü olarak bile, Cam onun kadar iyi değil. Beau'nun onu takip edeceği umuduyla ışıklardan önce atlama riskini aldı. Ne yazık ki adamım yemi yuttu.

Sanki bir işaretmiş gibi, kardeşimin arabasının yanımızdan geçip yarışların yapıldığı yol şeridinden uzaklaştığını görüyorum.

"Bir sonraki yarış için bile burada kalmıyor." Hayal kırıklığı içinde başımı sallayarak arka lambalarının uzaklaşmasını izliyorum. "Yarışına yazık oldu. İkinci turda onun yerini bile almayacak."

"Unut onu." Omuz silkiyor. "Ateşli kız arkadaşımın kazanması gereken bir yarış var ve ben onun eve para getirmesini izleyeceğim."

Boynumu bükerek yanağına bir öpücük konduruyorum. "Bu galibiyeti ikimiz için de eve getirmek üzereyim." Rakibim bize doğru yürürken göz kırpyorum. "Hepiniz hazır mısınız?"

Ona sordum.

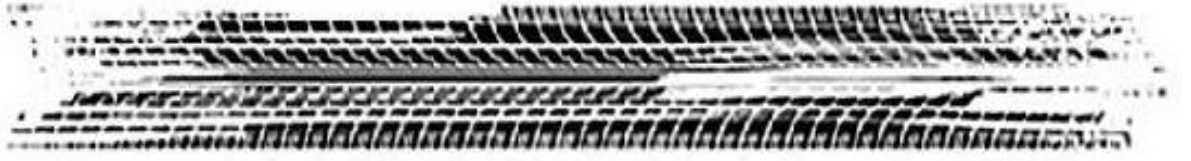
"Evet, hanımefendi." Başını salladı ve bana elini uzattı. "İyi şanslar. Dikkatli ol."

Diğer sürücü uzaklaşırken Beau alnımdan öpüyor. "Dikkatli sür. Kazandıktan sonra görüşürüz," diyor ve başlangıç çizgisine doğru kasılarak uzaklaşıyor.

Babam olmadan burada olmak çok garip. Dükkânda son dakika işleri çıktı ve daha sonraya kadar gidemedi. O ve annem her an gelebilirler.

Bu galibiyeti istiyorum.

Kendim için istiyorum. Babam için istiyorum. Ve Beau için istiyorum.

Bama

Cam ve benim aramdaki itiş kakıştan sonra, bir sonraki yarışını kaybetti ve gitti. Kız kardeşinin yarışını izlemek için bile kalmadı. Bu gece onunla daha fazla uğraşamazdım, o yüzden kalıp izlemeliydi. İzlemesi berbat olsa da gidebildiği kadar hokey maçına gidiyor. Beni yarışmadan çıkarıp çekip gitmesinden bahsetmiyorum bile. Ve bu da berbat bir şey.

Yarışlar eğlenceliydi ama futbol sezonunun başlaması için sabırsızlanıyorum. Yarışları özlediğimden daha çok özlüyorum ve bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Mila ve rakibi, Hızlı Fred dedikleri bir adam, her ikisi de yanma hareketlerini yapıyor ve başlangıç çizgisine yanaşiyor. Parmaklarımı kulaklarımın üzerinde tutuyorum, bu arabaların ne kadar gürültülü olduklarından dolayı yırtılmalarını istemiyorum.

Sıra ona geldiğinde her zaman olduğu gibi kalbim göğsümde hızla çarpıyor. Onun bu kadar hızlı sürmesini izlerken rahat olacağımı hiç sanmıyorum. Ödüm bokuma karışıyor. Onun yerine arabada ben olsaydım çok daha fazla korkardım.

Saniyeler sonra, hattan havalanıyorlar. İkisi de kusursuz ve tam zamanında. Çok yakın olacak.

Hay sikeyim. Çok yakın.

Yolun dörtte üçünü tamamlamışlardır ki, Mila'nın arabası birdenbire sert bir sola sapar. Gazı bırakır ama çok geçir ve çok hızlı gitmektedir, bu da kontrolü kaybetmesine neden olur. Araba fıçı gibi yuvarlanıyor.

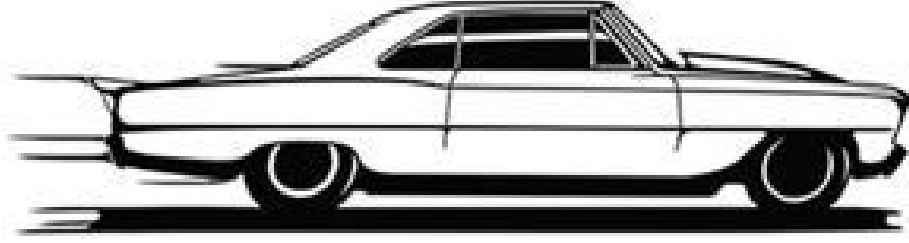
Kıvılcımlar ve metal parçaları uçuşuyor. Ona ulaşmak için olabildiğince hızlı koşmaya başladığımda vücudumdaki her şey tamamen hissizleşiyor. Bir ambulans ve ATV yanımdan uçup gidiyor. Ve bu işe yaramaz bacaklar beni oraya yeterince hızlı taşıyamıyor.

Birini sevmenin en berbat yanı, onu böyle bir durumda izlemek ve onu kurtarmak için hiçbir şey yapamamaktır.

Sesler kulaklarıma saldırıyor, tıpkı yıllar önce o gece olduğu gibi. Oraya gitmeye çalışıyorum ama sanki ondan daha da uzaklaşıyormuşum gibi hissediyorum.

Kızımdan daha uzağa.

yirmi bir

Mila

Ailemin kulübesinde uyandım, içinde kum varmış gibi hissettiğim gözlerimi ovuşturuyorum. Tüm vücudumda garip, uyuşuk, ağırlıksız bir his var. Sanki havada yürüyormuşum gibi.

Birinin bir şarkıyı ıslıkla çaldığını duyunca dışarıdaki sesi takip ettim. Bu sesi nerede duysam tanırım. Asıl soru, şu anda bu sesi nasıl duyuyorum?

Dusty yavaşça arkasını döner. Yakışıklı yüzünde o gamzeli sırıtış. Açık kahverengi saçları her zaman olduğu gibi kısa kesilmiş, ancak saçlarına biraz ak da karışmış. Her zaman o kırları çocuklarından kazandığını söylerdi.

"Ne kadar da güzel görünüyorsun, değil mi?" Sırıttırıyor, elindeki oltayı atmadan önce geri getiriyor.

Serbest kolunu uzatıyor. "Peki, ne bekliyorsun evlat? Buraya gel ve bana sarıl."

Yavaşça, ayaklarım beni ona doğru götürüyor. Her seferinde bir adım. "Anlamıyorum," diyorum ona endişeyle bakarak. "Sen nasıl buradasın? Ben neden buradayım?" Etrafıma bakıyorum. "Şu anda ne haltlar dönüyor?"

Beni kendine doğru çekiyor ve kokusunu içime çekiyorum. Tıpkı her zamanki gibi kokuyor ve bu beni evimde hissettiriyor. Tek üzüntüm Beau'nun da burada olup onunla bu anı yaşayamaması.

"Hatırladığın son şey ne, Mi?"

"Şey... Gerçekten bilmiyorum." Hatırladığım son şeyi düşünürken kaşlarım birbirine çarpıyor.

Birden geldi.

Sıraya girdiğimi hatırlıyorum. Feneri izliyor, yanmasını bekliyordum ve yandığında gitmiştim. Hepsi bu kadar. Geri kalan her şey boş.

Dusty beni bırakıp suya bakıyor. "Çok çekişmeli bir yarış olacaktı, kızım. Seninle her zaman öyledir." Bana bakıp sırıttırıyor. "dik kafalı oğlum iyi bir adam oldu, değil mi?" Onun

Dudakları hafifçe yukarı kalktı. "Ama sana söz veriyorum Mila kızım, bu onun alabileceği iyi değil. Hâlâ öğrenmesi gereken çok şey var."

Tereddüt etmeden başımı salladım. "O çok iyi bir adam, Dusty. Sen ve Julie iyi iş çıkardınız."

"İyi iş çıkardı." İpi azar azar çeker. "Keşke gitmeme izin verseydi. Keşke tekrar yaşasaydı."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek gitmene izin vereyim?"

Başını sallamadan önce bir süre sessiz kalıyor. "Bir şey yok. Bunun için endişelenme." Yüz ifadesi kasvetli bir hal alıyor. "Yarışlarla işi biteceği için memnunum. Hoşuna gidiyor olabilir ama hayatının aşkı değil. O lanet topu fırlatmak gibi değil. Ve insanlarla mücadele etmek gibi."

"Yarışlarla işinin bittiğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Kaşlarımı çattım. "O benden önce yarıştı. O kadarını hatırlıyorum."

"Güven bana Mila, işi bitti. Ve buna sevindim." Çenesini bana doğru kaldırdı. "Ama sen? Bu işi bitirmenin gerçekten tek bir yolu var. Onunla mı? Onun yapacak başka işleri var. Gidecek yerleri."

Sözleri karşısında kalbimin sıkıştığını hissediyorum ve yüzümdeki endişeyi görmüş olmalı ki omzumu okşuyor.

"Sakin ol. Onunla o yerlere gitmeyeceğini söylemiyorum. Sadece, kazanan olarak görülmek için çok hızlı sürmekten daha fazlasını istediğini söylüyorum." Oltayı sarma işini bitirir ve oltasını yere bırakarak çim sandalyeye oturur. "Korkmadığını söyleyebilir ama korkarak araba kullanıyor."

"Olmamak zor, sanırım." Yanına oturup bacaklarımı önüme doğru uzatıyorum. "Gergin olmayan herkes delidir."

"O zaman sen ne oluyorsun?" Sırıttıyor.

"Çılgınca," diye mırıldandım. "Ama bunu zaten biliyorduk." Şakaklarımı ovuyorum. "Dusty, neler oluyor? Rüya mı görüyorum? Öldüm mü ben?"

"Sana zaten sordum, ne hatırlıyorsun?"

Hayal kırıklığı içinde iç çektim. "Çizgiye yaklaştığımı hatırlıyorum. Trans freni . Ondan sonra her şey karardı. Hiçbir şey hatırlayamıyorum."

Bir anda başka insanların seslerini duyuyorum. Sesleri boğuk ve su altından geliyor. Yine de, gerçekten dinlediğimde ne söylediklerini anlayabiliyorum.

"Lütfen, lütfen, lütfen iyi olmasına izin verin." Ses çok tanıdık geliyor. "Ailesi bir kaybı daha kaldıramaz. Beau bunların hiçbirini kaldıramaz."

Gözleri kapalı dinleyen Dusty'ye bakıyorum.

Yavaşça açıyor ve gülümsüyor. "Tanrım, o kadını özledim."

"Neden şu anda Julie'yi duyabiliyorum?" Gözlerimde yaşlar hissediyorum.
"Ben  ld m m ?"

Julie'nin tatlı sesi geri geliyor ve birinin elime dokunduğunu hissediyorum ama orada kimse yok.

"Savaş, Mila. Tüm değerin için savaş." Elimi usulca sıkarken sesindeki duyguyu duyuyorum. "Sen  l rsen Beau hayatta kalamaz. Lütfen, lütfen... sadece savaş."

Başka sesler de stresli tonlarda konuşuyor ve kafamın bulanıklaştığını hissediyorum. "Lanet olası yarış. Ne zaman yeter, yeter?" Julie neredeyse çığlık atıyor. Birden sesler uzaklaşıyor ve yine sadece Dusty ve ben kalıyoruz.

"Arabam sola çekti. Duvara doğru gidiyordum," diye fısıldıyorum anılarım canlanırken. "Yavaşlamaya çalıştım ama faydası olmadı."

Elini benimkinin üzerine koydu. "Sadece nefes al, Mila kızım. Her şey yoluna girecek."

G l kaybolmaya başlıyor ve yavaş yavaş her şey de kayboluyor.

Etrafıma bakınırken gözlerim açılıyor. "Seni yalnız bırakmak istemiyorum. Bu hiç adil değil. Orada olmalıydın. Beau, Winter ve Julie ile birlikte olmalıydın. Neden benim ikinci bir şansım var?"

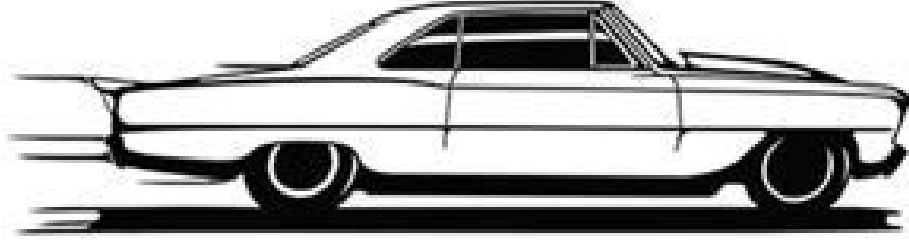
Bana o kendine özgü gülümsemelerinden birini veriyor. "Ben hep onlarla birlikteyim. Beau yarışırken ya da oyun oynarken. Winter ders çalışırken ya da uzun yürüyüşlerinden birindeyken... Ben oradayım." Gözleri bulanıklaşıyor. "Ve Julie çok sıkı çalıştığında ya da çocukların bok kafalılıklarını yüzlerine vurmak zorunda kaldığında" -kıkırdarken başını eğiyor- " oğunlukla sadece Beau. Ya da verandada oturup beni  zlediğinde... Ben oradayım."

Ayağa kalkıyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Ve o arabaya her ve o asfalttan aşağı her indiğinde, ben hemen yanındayım, Mi." Alnımdan  p yor. "Seni ziyaret edebildiğim için mutluyum ama artık geri dönme vaktin geldi. Burada kalamazsın. Çok fazla insanın sana ihtiya ı var."

 kimiz de olmaya başlarken bana sarılıyor. "Ona karşı sabırlı ol.

O bir Piskopos. Biz Piskopos erkekler farklı bir t r z. Seni seviyorum, Mi." Ve sonra her şey kaybolur.

yirmi iki

Bama

Rahatsız hastane koltuğunda başımı duvara yaslıyorum. Gözlerimi kapatıp bu andan başka bir yerde olduğumu hayal etmeye çalışıyorum. İşe yaramıyor çünkü makinelerin bip sesleri ve çeşitli hastane odalarından gelen kod sesleri bir ya da iki dakikadan fazla durmuyor.

Dün gecedен beri buradayım. Jax ve Kimberly benden hemen sonra geldiler. Şimdi güneş doğuyor, bu da yeni bir gün olduğunu gösteriyor.

Ambulansla buraya geldikten kısa bir süre sonra onu acil ameliyata aldılar. Arabası en gelişmiş güvenlik özelliklerine sahip olmasına rağmen, onu böyle bir darbeden kurtaramadı. Belki yarış gerçek bir pistte olsaydı bu kadar kötü olmazdı. Forma bariyeri onu durdurabilirdi. Bu gerçek bir caddede yapılan özel bir etkinlikti. Duvara çarparak hızla durmak yerine, arabası defalarca takla attı ve koşum takımından o kadar fazla baskı uyguladı ki leğen kemiğini ciddi şekilde kırdı ve kanamasına neden oldu.

Bu bekleme odasındaki insanlardan çok şey alan bu sporu lanetliyorum. Bağımlıları için uyuşturucu gibi. Batma ihtimallerinin yüksek olduğunu biliyorlar ama yine de yapıyorlar. Her zaman en iyisi olmak istediği için Mila'ya kızgınım. Şimdi, bu ona her şeye mal olabilir.

İşte burada, annemin ameliyathane hemşiresi olduğu hastanede oturuyoruz. Piste en yakın hastane değil ama en büyüğü. Onu buraya getireceklerini söylediklerinde, daha küçük hastaneleri atlayıp bu hastaneye geldikleri için anında midem bulandı.

ne kadar kötü?

Annem ameliyat sırasında odada bulunmasına izin vermedi. Mila'yı uyuturlarken yanında kaldı ve sonra bizimle kalmak için dışarı çıktı. Arada sırada ameliyatın nasıl gittiğine dair bilgi almak için odaya giriyor.

"Biraz su içmelisin, B," diyor annem, durarak.

"Hayır," mırıldanıyorum, ona bakmadan.

Eğer birine bakarsam, kendimi kaybedeceğim. Şu anda bencil olamam. Mila için güçlü olmalıyım.

Cam yarıştan hemen sonra ayrıldı. Kampüse yeni dönmüştü ve kız kardeşinin başının dertte olduğunu haber veren telefon görüşmesini yapmak zorunda kaldığında kızıl saçlı kızı bırakmıştı. Ve şimdi burada, bekleme odasında benimkinin yanındaki sandalyede oturuyor. Konuşmuyoruz ama onun da burada olması daha iyi hissettiriyor.

Suyu ayaklarımın dibine yere bırakıyor. "Gidip yeni bir gelişme var mı diye bakacağım. Hemen dönerim. Lütfen, biraz iç." Cam'in önüne de bir tane koydu. "Sen de, Cam."

"Teşekkürler Julie," diyor cansız bir şekilde. Sanki konuşmak acı veriyormuş gibi. O hissi bilirim.

Hepimiz tam bir sessizlik içinde oturuyoruz. Hastanenin sesleri ve televizyonun arka plandaki gürültüsünden başka bir şey yok.

Birkaç dakika sonra annem aceleyle bekleme odasına girdi. "Onu şimdi kapatıyorlar. Ameliyatı atlattı." Kimberly'ye doğru yürüdü ve ona sarıldı. "Atlattı."

İkisi de birbirlerine tutunarak ağlıyorlar. Sandalyeden kalkıp tuvalete koşuyorum. Kabarmaya başlamadan önce zar zor tuvalete varabildim.

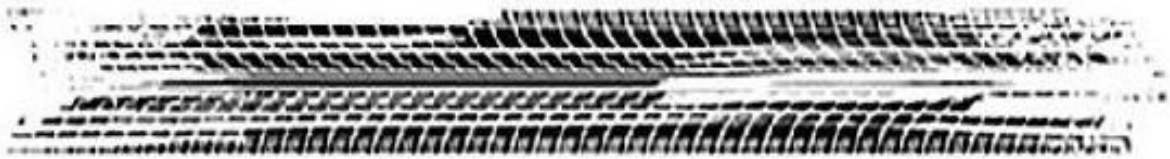
. *Bebeğim hala hayatta.*

Kuru kuru ağlamayı bırakmam en az on dakikamı alıyor. Mila'nın bu dünyada olmayacağı düşüncesi bile beni fiziksel olarak hasta ediyor.

Ağzımı yıkadıktan sonra bekleme odasına geri dönüyorum. Jax'in bir hayalet kadar solgun bir şekilde pencereden dışarı bakarak durması beni ona doğru yürümeye itiyor.

Önünde duruyorum ve gözleri benimkilerle buluşuyor, anında yaşlarla doluyor. "O iyi," diye fısıldıyorum. "Mi iyi olacak."

Yıkılıyor, kollarını bana doluyor ve iki sert, yetişkin adam hayatın kendisinden çok daha büyük olan bir kız için ağlıyor.

Mila

Bir bip sesi ve kısık sesle konuşan insanlar duyuyorum. Kendimi bu derin uykudan çekiyorum. Dusty'yi kulübede gerçekten gördüm mü yoksa rüya mı gördüm diye merak ediyorum.

Neler olup bittiğini anlamaya çalışırken hemen bir baş ağrısı hissediyorum ve gözlerimi açıyorum.

Her şey acıyor. Karnım. Bacaklarım. Kollarım. Vücudumun her santimi.

"Uyanıyor," diye fısıldadığını duyuyorum annemin. "Uyanıyor." Kelimeleri tekrar söylüyor ama bu sefer ağlıyor.

"Mi-Mi." Odadaki her şey bulanık da olsa gözümün önüne babam elimi tutuyor. "Bebeğim, biz buradayız. Tamam mı? Sen iyisin."

Başını diğer tarafımdan kaldıran Beau'ya bakıyorum. Gözleri benimkilerin arasında gezinirken elimi tutuyor.

Tanrım, çok yorgun görünüyor.

"Merhaba, B," diye mırıldanıyorum ve gülümsemeye çalışıyorum ama dudaklarım ne kadar kuru olursa olsun, bu muhtemelen hoş bir görüntü değil.

"Merhaba Mi," diye mırıldanıyor, gözleri yaşlarla doluyor.

"Araba mı?" Beau ve babam arasında bakışarak fısıldıyorum.

Babam başını bir kez sallar ve yere bakar. "Üzgünüm, Mi. Ama önemli olan senin iyi olman."

Kuzgun gitti.

Ne kadar istesem de akan yaşı durduramıyorum. Babam ve ben o arabayı birlikte sıfırdan yaptık. Üzerinde yüzlerce saat çalıştık. Sadece ikimiz. Müzik dinleyerek, pizza yiyerek, hayat ve yarış hakkında konuşarak.

Gitti. Gitti.

Kuzgun'un benim için en iyi arkadaş gibi olduğunu söylesem kimse bana inanmazdı. Bir terapist. Bir mutluluk hapı. Beni meşgul eden ve beladan uzak tutan bir şey. Bana güven verdi ve beni ben yaptı.

"Hey." Beau elini alnımda gezdiriyor. "Sorun yok. Her şey yoluna girecek, söz veriyorum."

Başımı sallayamıyorum ya da gülümseyemiyorum. Sadece onun güzel yüzüne bakıyorum. Haklılar. Bu sadece bir araba ve benim iyi olmam daha önemli. Yine de o araba benim için bir arabadan çok daha fazlasıydı.

Doktor kapıya vurarak odaya girer. "Bu küçük cüretkârın kendisi değil mi?" Sırıtarak kolunun altına sıkıştırıyor ve gözlüklerini çıkarıyor. "Buralarda biraz kahramansın, biliyorsun."

"Nasıl yani?" Kaşlarım çatıldı.

"Bekleme odamın tamamı şu anda insanlarla dolu." Bir elini ağzının kenarına götürüyor. "Bazılarının oldukça sert görüldüğünü de eklemeliyim."

"Yarış pistinin yarısı bizi takip etti, Mi." Babam kıkırdadı. "İyi olduğundan emin olmak istedim."

"Diğer hastaların ziyaretçileri için pek iyi değil." Doktor omuz silkiyor. "Ama senin için oldukça havalı olduğunu söyleyebilirim." Bana yaklaşıp yatağın ucuna oturdu. "Mila, nasıl hissediyorsun? Birkaç saat önce büyük bir ameliyat geçirdin. Nasılsın?"

Kelimeleri bulmaya çalışıyorum ama ne olduklarından emin değilim. Hangi ameliyatı olduğum hakkında hiçbir fikrim yok. Henüz kimse bana söylemedi. Ne kadar kötü olduğunu bilmiyorum.

"İyi olacak mıyım?" Usulca fısıldıyorum.

"İyi olacaksın. Ama bunu ballandıra ballandıra anlatmak istemiyorum çünkü önünde uzun ve yorucu bir iyileşme süreci var." Odanın içinde aileme ve Beau'ya baktı. "Sizinle konuşmak istediğim bazı şeyler var." Herkese dönüp bakıyor, rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor. "Belki... biraz daha özel olarak?"

Beau, Cam ve babam kızgın görünüyorlar ama ben başımı sallıyorum.

"Sorun yok çocuklar. Gidip bana buzlu cips getirin lütfen." Gözlerim anneminkileri buldu. "Annem kalabilir. Lütfen."

İsteksizce de olsa dinliyor gibi görünüyorlar.

Beau yatağın üzerine eğilip alnıma bir öpücük konduruyor. "Seni seviyorum," diye mırıldanıyor. "Bize ihtiyacın olursa dışarıda bekleyeceğiz" -doktora bakıyor- "eğer bize ihtiyacın olursa."

Annem yanıma oturup kolunu başıma doladığında, ona gülümseyerek yavaşça kapıdan çıkışını izliyorum.

"Mila, gerçekten çok kötü yaralandın." Yüz ifadesi acımasızlaşıyor. "Kazanın niteliği göz önüne alındığında, hayatta olduğunuz için gerçekten şanslısınız. Ama öyle bile olsa, sen

uzun bir iyileşme süreciyle karşı karşıya. Ve bu kolay olmayacak. Zor bir iş olacak."

Beynim hâlâ biraz bulanık olsa da onun sözlerine odaklanıyorum.

"Önümüzdeki altı ila sekiz hafta boyunca tekerlekli sandalyede olacaksınız. Fizik tedaviye de gideceksin." Bana sempatik bir gülümseme sundu. "Ama bunu atlatacaksın. Her seferinde bir adım. Ama bir şey daha var."

"Sadece söyle," diye fısıldıyorum, bana söylemesi gereken şeyin iyi olmadığını biliyorum. "Her ne ise... söyle."

Başımı benimkine yaslarken annemin eli benimkini sıkıyor.

Doktorun gözleri hüzünleniyor ve kısa bir süre ellerine bakıyor. "Mila, leğen kemiğinde çok fazla hasar var. Sanmıyorum... Bir daha çocuk sahibi olman mümkün değil." Serbest elime dokunuyor. "İnanılmaz derecede üzgünüm. Keşke daha iyi haberlerim olsaydı."

Her şey aniden hissizleşiyor ve annemin sessizce soluduğunu duyduğumda gözyaşlarımı kırıştırıyorum. Başımı yastığıma geri tavana bakıyorum.

"Ah, tatlı kızım," diye hıçkırdı. "Çok ama çok üzgünüm."

Doktora bakarak konuşmak için kendimi zorluyorum. "Lütfen diğerlerine uyuduğumu ve bir süre gelmemelerini söyler misiniz?" Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geri çekiyorum. "Sadece yorgunum. Bir dakikaya ihtiyacım var."

"Anlıyorum," diyor usulca ayağa kalkıp yavaşça kapıdan çıkmadan önce.

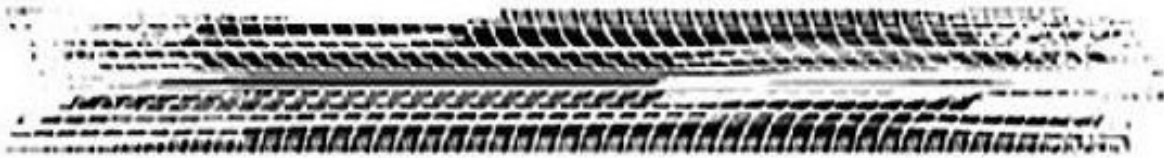
Gözyaşlarım dökülürken anneme "Lütfen kimseye söyleme," diye sesleniyorum. "Babama bile."

"Söz veriyorum yapmayacağım. Sen hazır olana kadar olmaz." Bana sarıldı, benimle birlikte ağladı. Beau çocuk istiyor. Söylememiş olsa bile istediğini biliyorum.

Böyle bir şeyi ondan asla alamazdım. Ve eğer biri benimle kalırsa, içten içe gün geçtikçe daha da kırgınlaşırsa, ona bu hayatta gerçekten istediği her şeyi asla veremeyeceğimi bilirse lanetleneceğim.

Sonunda istediğime sahip olabilirim. Ama benim ona yaptığım gibi onun da beni geri istemesi uzun zaman aldı.

Onu uzaklaştırmalıyım. Bana hep yaptığı gibi.

Bama

"Ortaya çıkmadan önce size biraz zaman tanımak istedik ama daha fazla bekleyemezdik." Dane omzumu tuttu. "İyi misin dostum? O ?"

"Bilmiyorum," diyebildim sadece. "O... yaşıyor. Ama o farklı. Bilmiyorum."

Farklı olmak onun ne olduğunu tarif etmiyor. O kayıtsız. Ailesi onunla birlikte olmak için odaya girdiğinde tamamen kontrolden çıkıyor. Sanki hepimiz bir yükümüştük gibi tedirgin davranıyor. Doktor onunla konuşmadan önce, o hala kendisiydi. Dayak yemişti ve acı çekiyordu. Ama o hala Mila'ydı.

"Biraz zaman ver dostum. Daha bir gün önce ameliyat oldu. Eminim sadece yıpranmış ve acı çekiyordur." Omzumu bırakıp önüme geçti. "Dayan, Bam."

Odanın öbür ucunda Kye'ın Winter'a sarıldığını görüyorum. Beni görüyor ve yavaşça onu bırakıp alnından öpüyor. Şu anda bunun ikisi için ne anlama gelebileceğini umursayamayacak kadar bitkinim.

Bize doğru geliyor, bir kolunu boynuma doluyor ve başlarımızı birbirine yaklaştırıyor. "Kısa süre içinde eski sert haline dönecek."

Başımı sallıyorum. Dönüştüğüm küçük sürtük gibi tekrar ağlamamaya çalışıyorum. "Umarım öyledir," diye zar zor mırıldanıyorum.

Doktorunun bekleme odasının önünden geçtiğini görüyorum ve ona doğru ilerliyorum. "Doktor," diyorum ama beni duymuyor. "*Doktor*," diye tekrarlayarak dönmesini sağlıyorum.

"Evet?" Defterini kapattı ve bana baktı. "Yardımcı olabilir miyim, genç adam?"

"Mila'nın nesi var?" Bir elimi duvara dayadım. "Ona bir şey söylediğini biliyorum. Sadece ne olduğunu bilmiyorum."

İç çekmeden önce birkaç saniye beni izliyor. Yaklaşp omzumu okşuyor. "Özür dilerim. Bir hasta hakkında bilgi veremem. Bu özel bir konu."

"Ben onun erkek arkadaşım," diyorum dişlerimi sıkarak. "Onun iyi olduğundan emin olmalıyım."

"Ona zaman tanı evlat. Onun için çok zor bir yirmi dört saat oldu." Benden asansöre binmeden önce bana özür dileyen bir bakış daha attı.

Kendimi durduramayıp avucumu duvara vuruyorum. Anında bir acı veriyor ve bekleme odasındaki herkesin zıplamasına neden oluyor.

Annem koşarak geldi, etrafına bakındı. "B, sana ne oldu böyle? Öfkeni kontrol altında tutmalısın."

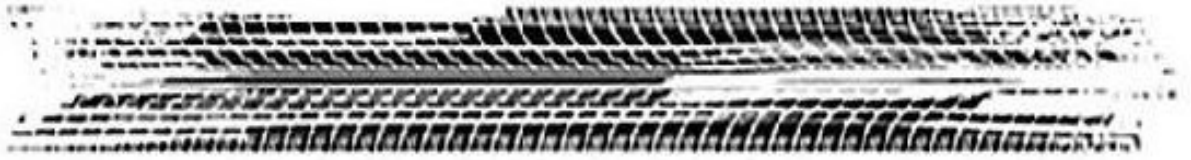
"Mila'da bir sorun var." Annemin gözlerinin içine bakmadan derin bir nefes alıyorum. "Düzeltemeyeceğim bir şey."

"Onun nesi olduğunu bilmiyorsun Beau," diye fısıldıyor Jax ve Kimberly'ye dönerek. "Ona karşı sabırlı ve sevgi dolu olmalısın. Ne eksik ne fazla."

"Öğrenmek zorundasın." Elimi çılgınca başımın üzerinde gezdiriyorum. "Bulabileceğini biliyorum. Burada çalışıyorsun."

"Beau, bebeğim," diyor özür dileyerek, "yürürlükte olan kurallar ve yasalar var. Dosyasını alıp sana neyin yanlış olduğunu söyleyemem." Başını sallıyor. "Özür dilerim. Ama ona zaman vermelisiniz. Size açılması için zaman."

O kızı kendimden daha iyi tanıyorum. Bir şeyler saklıyor. Umarım o şey beni uzaklaştırmasına neden olmaz.

Bekleme odasında oturmaya devam ediyoruz. Daha önce onu görmeye gittim ama pek konuşmadı. Çok geçmeden hemşire geldi ve kesliğini kontrol etme ve ilaç verme zamanının geldiğini söyledi.

Kye ve Dane günün büyük bir kısmını burada geçirdikten sonra biraz önce ayrıldılar ve Winter'ı duş alıp üstünü değiştirebilmesi için eve bıraktılar. Jax'le orada burada konuştum. Çok derin bir şey değil çünkü şu anda kızının sağlığının üzerine bir de bununla uğraşmasına gerek olduğunu sanmıyorum.

Cam ve ben yan yana oturuyorduk ama birbirimize tek kelime bile etmedik.

Beni dürtüyor, köşede sohbet eden anne babasına ve anneme bakıyor. "Dışarı çıkıp konuşmak ister misin?"

"Sanırım şimdiki zaman gibisi yok." Omuz silktim ve kapıya doğru onu takip ettim.

Otoparkı aydınlatan hastane ışıkları dışında gökyüzü karanlık. Ve sadece yirmi dört saattir burada olmamıza rağmen, çok çok daha uzunmuş gibi geliyor.

"Yarışımız sırasında üzerine atlamamalıydım." Önce Cam konuştu. "Ya da ellerimi üzerine koymamalıydım."

"Neden ?" Gözlerimi kısıyorum. "Neden beni ittin?"

Otoparka doğru dönüyor, etrafından geçen arabalara bakıyor. "Kardeş gibiydik, dostum. Uyanık olduğumuz her anı birlikte geçirirdik." Kollarını açarak daha dık durur. "Baban öldükten sonra senin yanında olabilirdik." Başını sallıyor. "Yine de bize izin vermedin. Ve sonra, herkes arasından ilk Mila'yı içeri aldın? Beni yanlış anlamayın. Birbirinize aşık olduğunuzu biliyordum. Ama lanet olsun, B... sen benim en iyi arkadaşımydın."

Cam'in sesindeki duyguyu duyduğumda suçluluk duygusu üzerime bir ton tuğla gibi çöküyor. Benim kadar uzun boylu ve genelde hiçbir şeyi ciddiye almayan bir adamın zar zor toparlanışını izliyorum. Ve bir kez olsun ne kaybettiğimi düşünmüyorum. Onların da çok şey kaybettiğini fark ediyorum. Ve bunların çoğu benim hatamdı.

"Babam benim kahramanımdı," diye mırıldandım. "O öldüğünde, acıya neden olan her şeyi kesip atmak istedim. Sanırım hepinizin bir şekilde hatalı olduğunu düşündüm. Bu yüzden sizi kestim. Babanızı görmek çok acı veriyordu. Ve dürüst olmak gerekirse, hâlâ bir olması da canımı yakıyordu." Bu sözleri yüksek sesle söylediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum. "Bunun beni bir pislik yaptığını biliyorum."

"Hayır dostum," diyor sertçe, "öyle değil. Seni eşek yapan şey Florida'ya kaçıp hiç kardeş olmamışız gibi davranman." Çenesi geriliyor. "Ya da Mila'yı affedip başka kimseyi affetmemen."

"Dostum, kız kardeşin bana fazla seçenek bırakmadı. Ve inan bana, onu kolay kolay affetmedim. Hayır cevabını kabul etmedi." Gülmekten kendimi alamıyorum. "Futbol soyunma odasına gizlice girdi ve beni konuşmaya zorlamaya çalıştı."

Dudakları biraz daha yukarı kalkıyor. "Mi'ye benziyor."

"Lanet olası deli kız." Binaya yaslandım. "Dün gecenin berbat olduğunu söylememe gerek yok Cam. Ve bunu tekrar yaşayamam." Boğazımda bir yumru oluştuğunu hissediyorum ve onu bastırıyorum. Genelde duygularını eden biri değildir ama bu kız beni tamamen harap etti. "Öldüğünü sanmıştım. Ameliyathaneye girdiğinde bile... Öleceğini düşündüm."

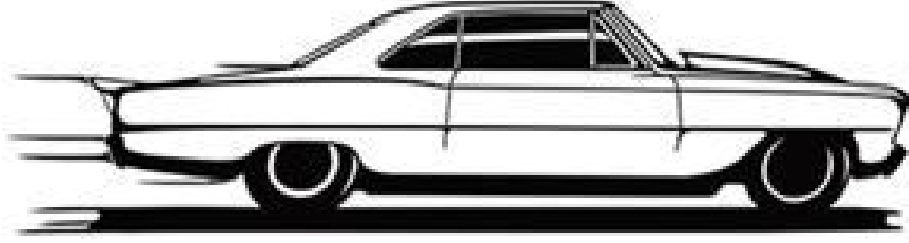
Hayatta korkarak yürüyen küçük bir sürtük değilim, ama Mila'nın hızlı araba kullanmak istediği için dünyada olmayacağı düşüncesi ... lanet olsun hayır. Buna izin vermeyeceğim.

"Bütün bunlardan sonra bile" -yüzünü buruşturuyor- "vazgeçmeyecek, dostum. Bunu ikimiz de biliyoruz."

"Yapmak zorunda," diye mırıldandım. "Bu sporun benden bir başkasını almasına seyirci kalamam. Ya yarışırsın ya da ben."

Yüzünde endişeli bir ifadeyle bana baktığında blöf yapmadığımı anladığımı biliyorum. Çünkü Mila ne kadar inatçıysa, ben on kat daha kötü olabilirim.

yirmi üç

Mila

Hastanede geçirdiğim bir haftadan sonra nihayet evimdeyim. Mutlu olmalıyım. Sadece diğer herkes de burada. Harlow ve Tate erken geldiler. Beau kazadan beri yanımdan ayrılmadı. Ve ailem etrafta dolaşıp her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışıyor.

Her şey harika değil.

Mezuniyet törenimi kaçırdım, ama dürüst olmak gerekirse bu en az endişelendiğim şeydi. Zaten gitmek de umurumda değildi.

Doktorun bana söylediklerini kimseye söylemedim. Annemin de söylemediğini biliyorum. Babamdan böyle sır saklamak onu öldürüyor olsa bile sözünün eri bir kadındır. Öyle olduğuna da eminim. Eninde sonunda ona söyleyeceğim. Sadece asla anne olamayacağımı yüksek sesle söylemeye hazır değilim. Kendimi bildim bileli olmak istediğim bir şeydi bu.

Bir süre araba yarışı yapacağımı biliyordum. Ama bir gün o hayattan uzaklaşıp kendi ailemi kuracağımı hep biliyordum. Şükran Günü'nde tüm aile birlikte yemek yedik ve Noel sabahları o uyduruk pijamaları giydik. Hafta sonları onları IHOP'a götürür, kiloları kadar krep yemelerine izin verirdim.

Planlarım vardı. Artık olmayan planlar.

Dusty'nin anma gecesine yaklaştıkça Beau'dan ayrıldığım için kendimi daha da suçlu hissediyorum. Hızla yaklaşıyor ve bunu bir an önce yapmam gerektiğini biliyorum.

Hastanedeki son birkaç günümde fizik tedaviye başladım. Pek çok kişi için egzersizler neredeyse hiçbir şey yapmıyormuşum gibi görünebilir ama benim için dayanılmazdı. Bundan sonra daha da zorlaşacaklarını bilmek beni korkutuyor. Yine de sanırım iyileşiyor ve güçleniyor olacağım.

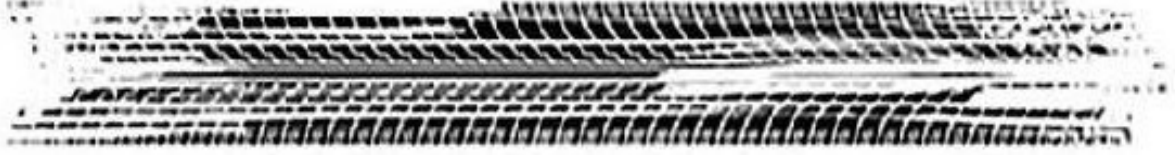
Tekerlekli sandalyede olmak tam bir baş belası. Yarışamamam yeterince kötü değilmiş gibi bir de yüzemiyorum. Ve dışarısı çok sıcak.

"Aç mısın, susadın mı bebeğim?" Beau yavaşça kanepede yanıma oturdu. Sanki kırılacakmışım gibi davranıyor. "Bir Dr. Pepper daha ister misin?"

"Ben iyiyim." Ona gülümsemeye çalışıyorum. "Sanırım gidip biraz kestireceğim."

Aceleyle tekerlekli sandalyeyi bana doğru getiriyor ve ben inliyorum. Yaralı bir kuş gibi hissetmekten nefret ediyorum. Herkesin sadece ilgilenmek istediği biri.

Bu evde ne kadar çok kalırsam, o kadar boğulmuş hissediyorum. Gerçeklerden boğuluyorum. İçimde tuttuğum şeyden. Şimdiden bana yaralıymışım gibi bakıyorlar. Her şeyi öğrendiklerinde daha da kötüleşecek.

Bama

Onunla yumurta kabukları üzerinde yürüyormuşum gibi hissediyorum. Bana cevap veriyor ama zar zor. Etrafımda olmam bir angarya gibi davranıyor. Bizden uzaklaşıyor. Hepimizden. Arkadaşlarının yanında bile kendinde değildi. Onlar da gördü, biliyorum.

Yemek vakti geldi ve onu masaya götürdüm. Annesi en sevdiği yemeklerden birini yaptı; patates pürelı kızarmış tavuk. Mila önüne yemek konduğunda tepki vermiyor, sadece çatalıyla itiyor, etrafındaki konuşmalardan kopmuş durumda.

Cam yaz için evde. Ve altı hafta daha Florida East'e dönmek zorunda değilim. O zaman dairemize girebiliriz.

Mila'nın bu sonbahar ne yapacağını bilmiyorum. Florida East'e gidecekti. Ama bu sakatlıkla, bu planlar için ne anlama geldiğinden emin değilim.

Tabağından başını kaldırıp babasına bakıyor. "Jimmy Worcester'ın arabasını sattığını duydum. Yeni bir şey alacaktım."

Jax başını sallıyor, neden şimdi bundan bahsettiğinden emin değildir. "Evet, bunu ben de duydum. Bir süredir yeni bir şeyler almak istiyordu."

"Biraz çalışma gerekiyor. Ama iyi bir araba olabilir." Annesinin ağzının şaşkınlıkla açık kalmasını izlerken o sadece babasına bakıyor. "Onu aradım. Fena bir fiyat değil."

"Mila, ben-" Jax söylemeye başlar ama Kim ondan önce .

"Sen aklını mı kaçırdın Mila?" diye homurdanıyor. "Ameliyat oldun. Tekerlekli sandalyedesin. Ve başka bir araba almayı mı düşünüyorsun?" Masadan kalkıyor. "Buna izin vermeyeceğim. Senin işin bitti."

Mila'nın yüzü kızarır. Ama utanç kırmızısı değil. Hayır, bu saf bir öfke. "Son kontrol ettiğimde, ben bir yetişkinim." Arka dişlerini gıcırdatıyor. "Biliyor musun anne? Anlamıyorsun. Gerçekten anlamıyorsun. Babam anlıyor. Dusty, o anladı. Diğerlerinin söz hakkı yok."

"Buna ben de dahil miyim?" Tabağını iterek söylüyorum. "Ben de anlamıyorum, Mi?"

Çatal bıçak takımını yüksek sesle yere bırakıyor. "Hayır, bırakmıyorsun. Futbol oynadığın için ondan uzaklaşıyorsun." Sesi yükselmeye devam ediyor. "Yarış olmadan, *hiçbir şeyim* yok."

"Hiçbir şeyin yok mu?" Ardından gelen acı kahkahayı durduramıyorum. "Vay canına, Mi. Benim hakkımda gerçekten ne hissettiğini söyle."

Cam ayağa kalkar. "Ben odama gidiyorum." Tabağını kapıyor. "Bunu da yanımda götüreceğim çünkü bu şey bomba gibi."

"Cam," diye tıslıyor Kim.

"Üzgünüm, yanlış zamanlama," diyerek merdivenlerden yukarı doğru yöneliyor.

Jax yanında durur ve karısının elini çeker. "Onunla daha sonra konuşabiliriz. Şu anda bu ikisinin bir dakikaya ihtiyacı var."

Odadan çıkışlarını izledim. "Sana neler oluyor? Şu anda aynı kız bile değilsin. Ve cidden, başka bir araba mı? Ölmek mi istiyorsun?"

"Er ya da geç, zaten gideceksin. Bu seni neden ilgilendiriyor?"

Başımı geriye attım. Tamamen şok olmuştum. "Bu da ne demek şimdi? Nasıl olsa gideceğim mi? Bunu detaylandırmak ister misin, yoksa ne demek istediğini söylemeden hakaretler yağdırmaya devam mı edeceksin?"

"Her zaman bir aile kurmaya hazır olana kadar yarışacağımı düşünmüştüm. Anne olacağım için onları karnımda taşıyacaktım. Ya da ... taşıyacaktım. Bir gün bu işi bırakacağımı biliyordum. Bunu sorun etmeyecektim çünkü beni bekleyen başka bir şey olacaktı."

Şaşkınlıktan başım dönüyor. "Ne demek istiyorsun? Ne demek istiyorsun?"

Minik yumruğu masaya vuruyor. "Asla böyle bir şansım olmayacak Beau. Bir ailem olmayacak. Ya da çocuğum. Sadece bir drag yarışçısı olacağım. Olacağım tek şey bu."

Her şey bir araya gelmeye başlıyor. Doktor onunla konuşuyor. Neden bu kadar mesafeli davrandığını.

"Mila, doktor sana ne söyledi? Artık hamile kalamayacağını mı söyledi?"

Gözlerinden yaşlar dökülürken hüznü bir şekilde gülüyor. "Hayır. Sanırım yarışmamdan korkmakta haklıymışsın. Bu kazadan sonra beni kim ister ki?" Kollarını vücuduna doluyor. "Git hadi. Git. Hazır canım yanıyorken bu işi bitir."

"Neden sen?" Koluna dokunmaya çalışıyorum ama geri çekiyor.

"Benimle bir geleceğin yok, Beau." Ellerini sandalyesinin tekerleklerine koyuyor ve masadan uzaklaşıyor. "Evine git. Her şey bitti."

Sandalyemi o kadar hızlı geri itiyorum ki devriliyor. Önüne geçip diz çöküyorum. "Hiçbir yere gitmiyorum. Bütün bunları çözeceğiz. Birlikte." "Yani yarışmaya devam edersem beni destekleyeceğini mi söylüyorsun?" O gözlerini kısar.

"Siktir et, hayır," diye karşılık verdim. "Yarış günlerin sona erdi. Seni kaybedemem."

Ellerini lastiklerin üzerinde tutuyor, burun delikleri açılıyor. "Yarışmaktan asla vazgeçmeyeceğim. Özellikle de artık yürümeye degecek bir şey olmadığını bildiğim için."

"Yani, yine, ben bir hiç miyim?" Tersliyorum. "Tüm bunlardan sonra, geldiğimiz nokta bu mu?" "Hayır, B," diye ağlıyor. "Sen her şeysin. Ve tam da bu yüzden sana ihtiyacım var.

uzaklaşmak için." Ağlamaya devam ederken ellerini yüzüne koyup yüzünü kucaklıyor. "Lütfen Beau, git. Bunu olduğundan daha zor hale getirme."

"Hiçbir yere gitmiyorum." Ona sarılmaya çalışıyorum ama o beni itiyor, bunu yaparken de acı içinde kıvranıyor. "Mila, dur. Benimle kavga etmeyi bırak."

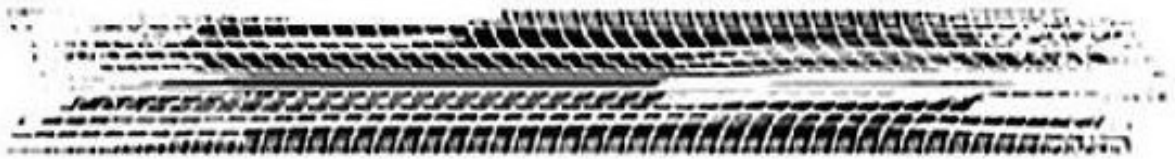
"Defol. Dışarı." Titrek, uzun bir nefes aldı. Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Şimdi."

Kimberly kapı aralığında belirir, kendi gözlerini siler. "yok, Beau. Onunla ilgileneceğiz. Sadece için ona zaman verin."

"Zamana ihtiyacım yok," diye mırıldanıyor öfkeyle. "Sadece git. Seni bir daha görmek istemiyorum."

Odasına doğru giderken kalbim bin parçaya bölünüyor. Annesi aramıza bakıyor ve bana üzgün bir baş sallama hareketi yapıyor.

Onu, bana çocuk verebilecek birine tercih ederdim. Onu herkese tercih ederim. Ama o da beni seçmek zorunda. Onu zorlayamam, özellikle de acı çekerken. Eğer burada olmam ona zarar veriyorsa, sanırım gitmeliyim.

Mila

Gitmiş.

Ona gitmesini söyledikten sonra annem odama gitmeme yardım etti. Konuşmamızı duyduğundan emin olmama rağmen pek bir şey söylemedi. Onun için sürpriz değildi.

Kamyonetinin garaj yolundan çıkışını ve şehirden ayrılışını izledim. O gitti ve bu benim hatam.

Bu kaçınılmazdı. Daha sonra ikimizi de daha fazla kalp kırıklığından kurtarmak için süreci hızlandırmıştım. Ben hasarlı malım. Artık onun tanıdığı ve sevdiği Mila değilim.

Kapının çalınmasıyla irkiliyorum. Kafamı kaldırdığımda Cam'in gri bir tişört ve Brooks U hokey eşofmanlarıyla orada dikildiğini görüyorum.

"İyi misin?" diyor usulca.

Yatağında dik oturuyor, kanallar arasında düşüncesizce geziniyorum. "Olacağım."

Yanıma gelip yatağa uzandı. Küçükken hep yaptığımız ama yıllardır yapmadığımız bir şey. Cam en iyi ağabeydir. Beni koşulsuz sevdi ve asla yargılamadı. En iyi arkadaşına özlem duyduğumu içten içe bilse bile.

"Ne olursa olsun kalırdı, Mi." Gözlerini televizyondan ayırmıyor. "Onun için sen varsın. Koşullar ne olursa olsun."

Bir an için gözlerimi kapatıyorum. *Harika. Demek konuşmayı o da duydu.*

"Sırf ben yapmak zorundayım diye istediği şeylerden vazgeçmek zorunda kalmamalı." Parmaklarımı birbirine vuruyorum, gözlerimi açıp Cam'e bakıyorum. "Artık ona hayal ettiğinden emin olduğum hayatı veremem. Ve sırf sevdiğim adam istedi diye yarışmaktan vazgeçmeyeceğim."

"Bir dahaki sefere daha kötü yaralanabilirsin," diye karşılık veriyor Cam.

"Ölebilirsin." "Evet, ölebilirim," diye katılıyorum. "Ama bunun olasılığı düşük."

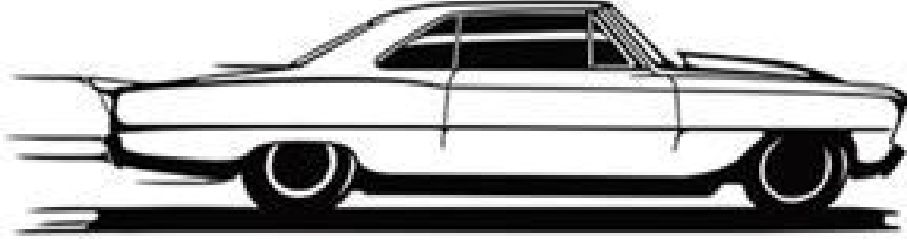
"Ama yine de oluyor," diye karşı çıkıyor.

"Öyle. Hokey ve futbol sakatlıkları da öyle," diyorum kesin bir dille. "Her spor, yaptığımız her seçim, hepsinin riskleri var. Sadece hangilerinin acı çekmeye değeceğini bilmeliyiz."

"Çok inatçısın, kardeşim." Ayağa kalkmadan önce başını sallıyor. "B'ye bu kadar yüklenme. O hepimizin ona hak verdiğinden çok daha iyi bir adam."

Onun nasıl bir adam olduğunu çok iyi biliyorum. Ve neyi hak ettiğini.

yirmi dört

Bama

İki hafta. Meleğimi en son o zaman gördüm. Bana söyledi. Güzel dudaklarından, söyleyeceğini hiç hayal etmediğim acımasız sözler döküldü.

Bir bebeğe ihtiyacım yok. Bir tane isterdim ama sadece onunla olursa. Karar vermeme bile izin vermedi. Benim adıma karar verdi.

Aradım, mesaj bıraktım. Hatta beni kovduktan sonra yakınlardaki bir otelde bir gece kaldım ve ertesi gün geri döndüm. Ailesini kapıya yolladı. Bana zamana ihtiyacı olduğunu söylediler. Sabırlı olmamı.

Ona ne kadar zaman vermem gerekiyor?

Dane ve Kye yaz için evlerine gittiler, dairemize taşınana kadar birkaç hafta daha dönmeyecekler. Ve dürüst olmak gerekirse, bir programa geri dönmek için sabırsızlanıyorum. Zihnimi meşgul edecek ve iki dakikada bir telefonumu kontrol edip onun nasıl olduğunu merak etmeyecek herhangi bir şey.

Neredeyse her gün çiçek gönderdim. Çikolatalar ve Yenilebilir Aranjman denilen bir şeyle birlikte. Birkaç kez kapısını çaldım, evine Chick-fil-A ve IHOP ile şoför gönderdim. Yine de hiçbir şey duymadım. Beni hayatından tamamen çıkardı.

Telefonumu elime alıp Jax'in numarasını tuşluyorum. O cevap vermeden önce birkaç kez çaldı.

"Hey, Beau. Nasıl gidiyor, oğlum?"

Onu affettikten sonra normale dönmemiz uzun sürmedi. Ben de minnettarım. Çünkü Mila'nın nasıl iyileştiğini sormak için o, Cam ve Kimberly arasında gidip gelebildim. Duyduğuma göre durumu biraz daha iyiymiş. Her geçen gün güçleniyor ve fizik tedavide elinden geleni yapıyor. Tekerlekli sandalyeden sıkılmış, ki bunun olacağını hepimiz biliyorduk.

"Harika değil ama hayatta kalacağım," diyorum ona dürüstçe. "Eminim babam için düzenledikleri sokak gecesini duymuşsundur?"

"Elbette söyledim. O kadar yoğundum ki sana bundan bahsetmeyi unuttum." Arka planda bir hışırtı duyuyorum ve birisinin üzerinde çalıştığını hayal ediyorum.

garajında. "Gidelim mi gitmeyelim mi emin olamadım. Seni asla rahatsız etmek istemem."

Tezgâha yaslanıyorum. "Siz gelmeseydiniz aynı şey olmazdı, Jax. Gelmem bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm." Duraklıyorum. "Onun orada olmasını istiyorum. Babam gitmesini isterdi."

Bir an sessiz kaldı. Aletinin çıkardığı ses bile kesildi. "Onunla konuşacağım," diyor sonunda. "Belki de onu doktor randevuları ya da PT dışında bir şey için evden çıkarmak ona iyi gelecektir."

"Teşekkürler, Jax. Minnettarım." Parmaklarımı sinirli bir şekilde granite vuruyorum. "O araba hakkında başka bir şey söyledi mi? Ya da yarış hakkında?"

"Durmayacağını biliyorsun." Sesi pişmanlık dolu. "Ve ne kadar kızmak istesem de yapamıyorum. Çünkü kısa bir süre önce ben de aynı durumdaydım." İç çekiyor. "O böyle biri, B. Bizi çok korkutsa bile onu olduğu gibi sevmeliyiz."

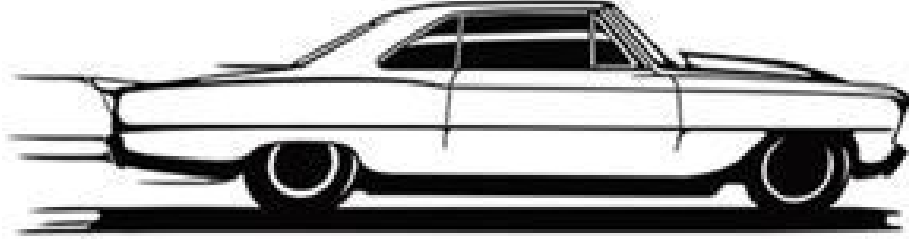
Sözlerinin içime işlemesine izin vererek yere bakıyorum. "Evet, biliyorum."

Haklı olduğunu biliyorum. Ve bir şeylerden vazgeçmesini istediğim için kısmen hatalı olduğumu da biliyorum. Onu kendisi yapan bir şeyden.

"İşine dönmene izin vereceğim, Jax. Mi konusunda beni bilgilendirmeye devam et."

"Evet, efendim," diye yanıtlıyor. "Sabırlı ol, B. Ay sonunda görüşeceğiz."

yirmi beş

Mila

Aile kulübesinin önünde bir çim sandalyede oturuyorum. Babam beni dışarı çıkaracak ve tekerlekli sandalye dışında bir yere yerleşmeme yardımcı olacak kadar nazikti. Gözlerimi kapatıyorum ve güneşin sıcaklığının bedenimi rahatlatmasına izin veriyorum. Güzel bir his. Sadece saatin daha hızlı ilerlemesini isterdim. Her an, her saniye, her dakika bir kaplumbağa hızında ilerliyor gibi görünüyor ve kendimi zamanın kendisine lanet ederken buluyorum. Keşke birkaç ay sonra kalbim iyileşip vücudum normale döndükten ve kendi hayatımda tutsak olmak zorunda kalmadıktan sonra biri beni uyandırabilseydi.

"Güneş kremi sürdün, değil mi bebeğim?" Annem oturuyor, sandalyede arkasına yaslanıyor. "Çünkü bugün güneş çok kuvvetli."

"Belki." Ona bakmak için gözlerimi güneşten koruyorum. "Cehennem gibi solgunum anne. Bronzlaşmak istiyorum."

Bana sinirli bir bakış atıyor ve boştaki elime bir şişe güneş kremi sıkıştırıyor. "Bronzlaşmak mı istiyorsun? Yoksa cilt kanseri mi olmak istiyorsun?" Kaşlarını çatıyor. "Güven bana, solgunluk melanomu aldıkları yerdeki yara izinden daha iyi görünüyor."

Bunun kazanacağım bir savaş olmadığını . Dürüst olmak gerekirse, daha akıllıca davranıp o lanet şeyi takmalıydım. Annemde daha önce de kanser öncesi benler vardı. Daha fazlası için yüksek risk taşıyor.

Avuçlarıma bir miktar sıkıyorum ve açıkta kalan deriye masaj yapıyorum. "Özür dilerim. Aslında bronzlaşmaya çalışmıyordum. Sadece bazen komik olmadığımı unutuyorum. Bazen sadece mankafanın tekiyim," diyorum ona dürüstçe. "Daha dikkatli olacağım."

Sandalyesine geri yaslanırken cevabımdan memnun görünüyor. Güneş şapkası güzel yüzünü gölgeliyor. Annem hâlâ tanıdığım en çekici biri. Siyah saçları ve yumuşak kahverengi gözleriyle tam bir fıstık.

", Mi?" diyor gözlerini kapalı tutarak.

Koltuğumda kendimi yeniden ayarlıyorum, biraz geriye yaslanıyorum. "Ben iyiyim."

Boğazımda bir yumru oluştuğunu hissediyorum. Annem ve babamla her zaman konuda konuşabildim. Ama bu utanç verici görünüyor. On sekiz yaşındayım. Beau'yla sonsuza dek birlikte olacağımızı mı sanmıştım?

Evet.. sayılır.

"İyi olmamakta sorun yok," diyor nazikçe, eli benimkine uzanıyor. "Bazen dağılmak bile sorun değil."

Annemin doktorun bana söylediklerinden bahsettiğini biliyorum. Hastanedeki o günden beri ikimiz de bu konuyu açmadık. Getireceği duyguları bilerek bunu tartışmak imkansız görünüyor. Hiçbir zaman dağılan biri olmadım. Sanırım dayanıklı olduğum için kendimle gurur duyuyorum. Dirençli olmakla. Yarış dünyasında bulunduğum yere gelebilmek için poker suratına sahip olmak zorundaydım. Öyle olmasaydım, bana yumuşak derlerdi. Erkekler beni hükmedebileceğimi bildiğim bir yerden iterlerdi.

"Sürücü koltuğuna oturduğumda küçük bir hata yapamayacağımı biliyorsun." Nefes nefese kaldım. "Şimdi, eğer bir penisim olsaydı, sorun olmazdı. Ama benim bir vajinam var. Bu yüzden neredeyse kusursuz olmalıyım. Şaşkın olmamalıyım."

Bir an sessiz kaldı. "O zaman iyi ki pistte değiliz." Doğrulup bana baktı. "Ve canın yanıyor. Ve benimle ihtiyacım var. Bana iyi olduğunu söylemen için." Bir damla gözyaşını sildi. "Ya da olmadığını söyle, gidip bir ton dondurma alalım ve yatağa uzanıp ağlayalım. Neye ihtiyacın olursa söyle." Saçlarımı yüzümden silerek gülümsüyor. "Ama arkadaşlarından kaçmak, günün yarısında uyumak ve genelde seni neşelendiren şeyleri yapmamak? Tatlım, cevap bu değil. Şu anda yapabileceklerinin sınırlı olduğunu biliyorum ama bebeğim, hâlâ hayatını yaşayabilirsin."

Kapılar açıldı ve gözyaşları dökülmeye başladı. Haftalardır bastırdığım gözyaşları. Beau'nun önünde defalarca ağladım. Ama ondan sonra kendimi fırçaladım ve gözyaşlarımı sildim.

Ta ki annem beni hercai menekşeye çevirene kadar.

"Ben iyi olacağım. Ben sadece ..." Burnumu çektim. "Sadece gerçekten, gerçekten, *gerçekten* yürümesini istedim anne." Ona doğru daha fazla dönüyorum. "Uzun zamandır tek istediğim oydu. Sonunda düşündüm ki..." Mırıldanıyorum. "Sonunda onun benim olduğunu düşündüm." Başımı sallıyorum. "Sonra gittim ve kendimi yaraladım. Artık benden asla tam anlamıyla tatmin . Bana kızacak. Asla yeterli olamayacağım."

"Oh, Mila." Beni kendine doğru çekti. "Korktuğunu biliyorum. Ve üzgün olduğunu da biliyorum. Olmalısın da. Senin için çok şey ifade ettiğini bildiğim bir şeyden mahrum bırakıldın." Avucuyla saçlarımı okşuyor ve yüzümden uzaklaştırıyor. "Ama kararı ona bırakman gerekmez mi? Hala yeterli olmadığından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Öyle olmadığını biliyorum." Burnumu çekiyorum. "O dünyayı hak ediyor. Bunu ona veremem. Verebilseydim bile, yarışmayı kabul etmezdi. Ve yarış benim sahip olduğum tek şey. İyi olduğum şey bu."

"Bebeğim, o sadece korkuyor. *Hepimiz* korkuyoruz." Annemin dudaklarından hüzünlü bir kahkaha kaçıyor ve bana doğru iç çekiyor. "Dışarıdan sert görünümlü bir adam, dövmelele kaplı, *umursamaz* bir tavrı var. Ama içi çok daha yumuşak. Ve olaylar onu belli etmek istemediğinden çok daha fazla etkiliyor."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum.

O bundan çok daha fazlası. Düşünceli ve tutkulu. Sizi bir partideki sürüngenden kurtaran adamdır. Ya da en sevdiğin yer olduğu için seni IHOP'a götüren kişi. Gölgelelede duran, ailesi olarak gördüğü kişileri korumak için her zaman tetikte olan kişidir. Mükemmel olmayabilir. Ama o, o. Ve benden çok daha fazlasına layık.

"Sana söz veriyorum, bu senin sonun değil kızım." Boynunu bana doğru uzattı. "Şimdi öyle görünüyor. Hayatın düzelmesi imkânsız gibi görünüyor. Ama olacak." Alnımdan öpüyor. "İyi olmaktan daha fazlası olacak. İnanılmaz olacak."

Konuşmadım. Annem beni bırakıp yanağımı silmeden önce uzun bir süre ona karşı sessizce ağlıyorum.

"Beş dakika daha debelenmene izin vereceğim, sonra kışını kaldırmamız gerekecek."

"Neden? Nereye gidiyoruz?"

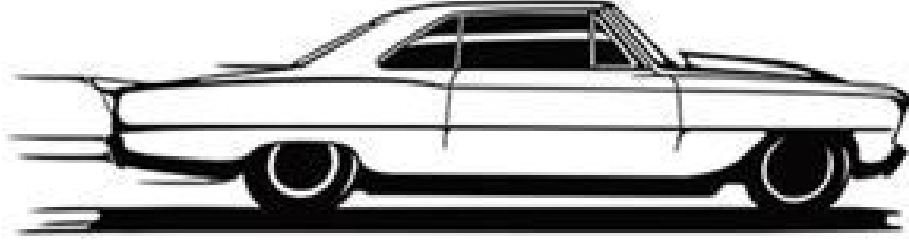
"Pedikür ve manikür yaptırmaya. Sonra da öğle yemeğine." Sırıttıyor. "Bir arabanın kaputunun altında, yağ içinde çalışmayı tercih edeceğini biliyorum ama bu kendini daha iyi hissetmene yardımcı olacak." Göz kırptıyor. "Ayrıca, seninle yirmi altı saat doğum sancısı çektim ve bir kızla kız gibi şeyler yapacağım için heyecanlıydım ama sen de *tıpkı* baban gibi oldun. Bana bunu borçlusun."

Beni kaldırıp tekerlekli sandalyeme oturtmadan önce ayağa kalkmak için kendini zorluyor. "Beş dakika," diyor ve eve doğru gitmeden önce beni işaret ediyor.

Beş dakika sonra, en mutlu yüz takınmaya çalışıyorum ve babamın yaptığı küçük rampaya çıkıyorum. Saçlarım karmakarışık. Kıyafetlerim bol ve eminim yüzüm anneme ağlamaktan kızarmış ve lekeli. Aslında yükleyecek yeni bir video üzerinde çalışıyor olmalıydım, zira takipçilerimi haftalardır hayalet gibi görüyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, bugün onlar için sahte bir surat takınmak istemiyorum. Şımartılmak da istemiyorum. Ama belki de annem haklıdır. Belki de yeterince hıçkırır hıçkırır ağladım ve kendimi bu bunalımdan kurtarmanın zamanı geldi.

Nedense bunu söylemenin yapmaktan daha kolay olacağını hissediyorum.

yirmi altı

Bama

Antrenman kıyafetlerimi spor çantama koyuyorum ve su içmek için buzdolabına gidiyorum. Annem işte ve Winter da kim bilir nerede? Kampüse yakın oturmanın iyi yanı, hâlâ spor salonlarını kullanabiliyor olmam.

Bir kamyonun bahçeye girdiğini duydum ve pencereden dışarı baktım.

"Ne işi var lan bunun burada?" Mırıldanıyorum ve Cam'in kapısını açıp kamyonetten inişini izliyorum.

Benimkinden biraz daha uzun olan saçlarının üzerine bir şapka geçirmiş. Tipik hokey oyuncusu tarzı.

Çantamı alıp kapıdan çıkıyorum. "Kayıp falan mı oldun, Cam?" "Sana da merhaba, sik kafalı." Sırıttıyor. "Bugün neler oluyor?"

Elimi başımın arkasına sürterek omuz silkiyorum. "Görüyorsun işte. Tam da spor salonuna gitmek üzereydim."

"Spor salonu, ha?" Çenesini kamyonetine doğru eğiyor. "Bunu atlasan ve gidip senin terlemenden daha iyi bir şey yapsak nasıl olur?"

Gözlerimi ona diktim. "Buradaki niyetine güvenmiyorum. Ne haltlar dönüyor burada? Alabama'dan buraya sadece benimle takılmak için gelmedin."

Hafifçe kıkırdıyor, bahçeme bakıyor. Buraya daha önce hiç gelmemiş. "Elbette geldim. Son zamanlarda zor zamanlar geçiriyorsun. Canım sıkıldı. Hadi gidip bir şeyler sikelim. Buralarda daha sonra soyunmak isteyebilecek tatlı küçük bir şeyle vurulacak bir parti olmalı."

Başka kadınlarla birlikte olma fikrine kaşlarımı çatıyorum. Bu düşünce midemi bulandırıyor ve beni anında sinirlendiriyor. Birlikte olmak istediğim tek bir kadın var ve ben onu mahvettim.

Cam sanki aklımı okuyormuş gibi sırtlıyor. "Pekâlâ, başka şekilde ifade edeyim. Eve götüreceğim birkaç kadın arayacağım." Kendini işaret ediyor. "Sen de birkaç bira ısmarlar, çeker ve birkaç saat Mila için üzülmemeye çalışırsın."

"Üzülmiyorum," diye homurdandım. "Ve eğer bunu kabul edersem, kız kardeşin hakkında konuşmak yok." *Çünkü onun adını duymak beni küçük bir orospu gibi neredeyse dizlerimin üstüne çökertiyor.*

Hâlâ aramalarım ve mesajlarım cevap vermedi, bu da moralimi . Şimdi de onu hatırlatan kardeşiyle takılmak zorundayım.

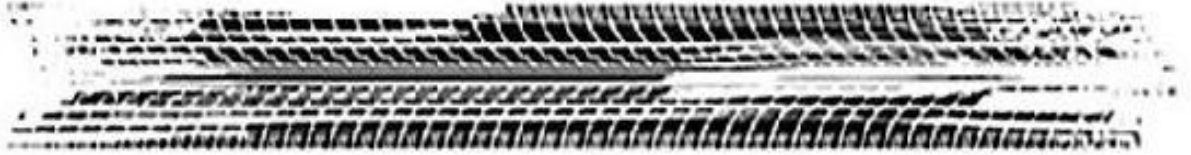
Çantamı kapının eşiğine bırakıp kamyonetine doğru yürüyorum. "Tamam. Ama benden seninle bilek güreşi yapmamı isteme." Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirliyor. "Bugünlerde seni mahvederim."

Cam partilerde hep o adamdı. Herkesin gözünün içine bakan, bilek güreşine hazır olan. Mila da kızlarla öyleydi. Kocaman kolları olmayabilirdi ama karşısına çıkan her kızı yenebilirdi.

"Pfft... dilediğin gibi olsun," diye bağıyor kamyonun kaputundan içeri girmeden önce.

Garaj yolumdan geri dönerken bir şey hatırladım. Kaza yaptığı gece bu adam Dane ile yumruk yumruğa kavga etmişti.

Dane'e bir sürü açıklama yapmam gerekecek.

"Yeni kardeşlerinle aranda ne var ki?" Cam barda yanımda diyor.

Onu kampüse yakın bir yere götürdüm, barmen yaşlı bir adamdı ve kimseye kart göstermiyordu. Biraz batakhane gibi ama birçok Florida East öğrencisi burada takılıyor. Yazın bile, yemin ederim, müşterilerin yüzde sekseni üniversiteli.

"Ne soruyorsun?" Biramdan bir yudum alarak söylüyorum. "Sen hiçbir zaman şekerle kaplayan biri olmadın, Cam. O yüzden ne söylemen gerekiyorsa söyle."

Birasını bitiriyor ve barmene uzatarak bir tane daha içmesini işaret ediyor. Boğazını temizleyerek omuz silkiyor. "Oğlun Dane kendisinin yapmaması gereken bir kavgayı seçti. Ve Kye..." Hafif bir kıkırdama çıkarıyor. "Florida'lı bir çocuk olabilir ama bana öyle geliyor ki Winter'ı kovalıyor." Bana dirsek attı. "Ne demek istediğimi anlıyorsan."

"Onları pistte bir kez gördüğünde bunu nasıl anladın?" Homurdanıyorum.

"Öncelikle, Mila'nın sana baktığı gibi bakıyor ona. Anlamak zor değil." Bana doğru dönüyor ve başını geriye atıyor. "Ama dürüst olmak gerekirse, buna izin vermene şaşırdım."

"Hiçbir şeye izin vermiyorum," diye çıkışıyorum. "Yemin ettikleri gibi bir arkadaşlık olmasını umarak görmezden geliyorum. İnan bana, hiç heyecanlanmadım. O benim kız kardeşim. O benim en iyi arkadaşım."

Kendine özgü sırtışı kulaktan kulağa yayılıyor. "Ne?" Homurdanıyorum.

"Çok ironik, değil mi?" Barmenden birayı alıyor ve takdirle havaya kaldırıyor. "Bir zamanlar en iyi arkadaş olduğumuzu ve senin hâlâ kız kardeşimi paketlediğini düşünürsek."

"Arkadaşken değil," diye düzeltiyorum onu. "Bir şey yapmak için düşman olana kadar bekledim." Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Ayrıca, bunu zorlayan kız kardeşin. Kısacası beni zorladı-"

"aşkına, kız kardeşim hakkında bu kadar konuştuğumuz yeter." Öğürüyormuş gibi yapıyor. "O kadar da farklı değil. Çocukluğumuz boyunca onu istedin. Onun koruyucu ağabeyi olmam gerekiyordu ama parmağımı bile gerek kalmadı çünkü sen oradaydın. Mağara adamı gibi davranıyordun."

"Onun hakkında konuşmayacağımızı sanıyordum," diye homurdandım. "Sanki tek yaptığımız bu gibi görünüyor."

"Pekâlâ. *Kye ve Winter* meselesinin hassas bir konu olduğunu hissediyorum, o yüzden devam edeceğim." Parmaklarını barın ahşap tepesine vuruyor. "Öyleyse Dane Wade'e geçebiliriz." Çenesini ovuşturuyor. "Piç kurusu beceriksiz değil, hakkını vereyim. Ama dövüşmeye hazır değildim. Hazır olsaydım, kışına tekme yiye o olurdu."

Başımı salladım. "Madem dövüşmeye hazır değildin, o zaman neden en başta beni ittin?"

"Çünkü kızgındım. Bana vurmayacağını biliyordum." Arkasına yaslandı. "Kardeşler yumruk atmaz. Düşman olsalar bile."

Söyledikleri doğru. Ben olsam ona yumruk atmazdım. Onu geri iterdim, evet. Ama Winter söz konusu olduğunda Kye'la olduğu gibi Cam'le de savaşamam. Günün sonunda, onlar benim kendi kanımdan da olabilirler. Öyle davranmasak bile.

"Dane'in kız arkadaşıyla takılıyordun." Bıramı bitirdim. "Ondan önce de Dane'in ikiz kardeşi Weston'ın kız arkadaşıyla yattığımı duydum."

Dehşete düşmüş görünüyor. "Öncelikle, Layla benim kızım. Bir kere öpüştük ve çok garipti. O daha çok kız kardeşim gibi." Beni başından savdı. "Layla ile arkadaş olmayı asla bırakmayacağım. Daney Waney bundan ne kadar hoşlanmasa da."

"Peki ya Weston Wade'in kızı? Ne olmuş ona?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

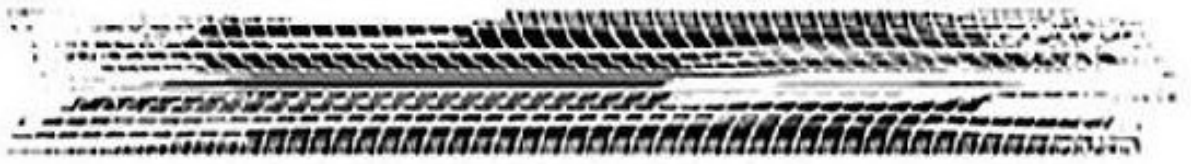
"Welp... O kızla gerçekten ama gerçekten seks yapmak istedim," diyor özür dilemeden. "Kız çok ateşli. Ve berbat."

"Ve bu iyi bir şey mi?" *Dağınık olmak ne zamandan beri çekici?*

"Evet, öyle." Başını sallıyor. "Biraz çılgın bir kızda çok ateşli şey var. Ayrıca, yargılamazlar... genellikle."

"Sen öyle diyorsan," diye mırıldanıyorum ve bir bira daha sipariş ediyorum.

Cam'in onları yerine koyma şekline bakınca, bugün ona neler olduğunu merak etmekten alamıyorum. Belki birkaç tane daha içtikten sonra sorarım.

Saatler sonra bardan tökezleyerek çıktık ve Cam'in bizi götürdüğü Uber'e doğru yola koyulduk. durumdayım. Uzun zamandır olmadığım kadar. Şimdi iyi hissediyorum ama yarın kendime lanet edeceğimi biliyorum.

"Bizi en yakın partiye götür, dostum!" Cam arka koltuğa kayarken şoförün omzuna bir tokat atıyor. "Şu Florida'lı kadınlar nerede?"

Şoför çok yaşlı değil. On dokuz ya da en fazla yirmi. Cam onu bırakıp rahatına bakarken endişeyle gülümsüyor.

"Şey, gerçekten bilmiyorum. Üzgünüm." Bana baktı. "Bama Bishop? Ben... Ben büyük bir hayranıyım."

Cam bana baktı. "Bay *Bama* Bishop çok başarılı, ha?" Şoförün omzuna tekrar vuruyor. "Hepiniz bu adamı seviyorsunuz, değil mi?" "Oldukça önemli biri, evet." Kaldırımından uzaklaşırken başını sallıyor.

"Florida East'in bu yıl ışıltı olacağını söylüyorlar."

Cam'e dirsek atarak, "öyle," diyorum. "Bugün pak çocuğa sevgi yok, ha?"

"İnan bana, Brooks'ta puck oğlanları çok seviliyor." Göz kırıyor. "Bunun için endişelenme." Telefonunu çıkarıp Instagram'ı açıyor ve bana bulduğu bir gönderiyi gösteriyor. "Bu nerede? Florida'nın doğusundaki partililerin hashtag'lerine konu olan bir toplantıya benziyor."

Dikkatimi ekrana odaklamak için elimden geleni yapıyorum ve evi hemen tanıyorum. "Rodrick Sokağı. İkinci ev." Fotoğraftaki Yunan harflerini gösteriyorum. "Kardeşlik dostları."

Zavallı adamın omzunu bininci kez kavramadan önce, "Pekâlâ, pekâlâ," diye mırıldanıyor. "Hey, Buz Adam, bizi Rodrick Caddesi'ne götür, olur mu?" Kendi kendine gülüyor. "Anladın mı, Beau? Sen Goose'sun, ben de Maverick. Ve buradaki yeni arkadaşımız da Iceman."

"Neden Maverick olmayayım ki?" Mırıldanıyorum. "Kesinlikle Maverick olduğumu hissediyorum."

"Yok artık. Sen Goose'sun." Bana baktı. "Sadece daha kaslı, belalı, dövmeli bir versiyonu."

"Kaz ölür." Kaşlarımı çattım. "Ne çalışıyorsun?"

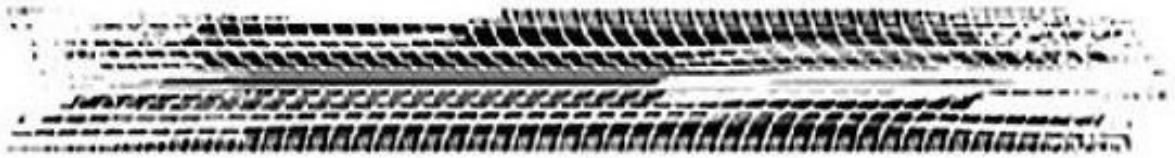
"Yine de o bir kahraman," diyor soğukkanlılıkla. "Onur duymalısın." Cam'de özlediğim şey buydu. Durum ne olursa olsun, daha hafif görünmesini sağlayacak adam o. Hiçbir şeyi ciddiye almıyor ve tam bir . Kendini beğenmiş biri ama bunun rol olduğunu bilecek kadar tanıyorum onu. Aslında insanların düşünmesini istediği kadar kendine güvenen biri değil. Bana Kye'ı hatırlatıyor. Kye kaygısız görünüyor ama sırlar sakladığını biliyorum.

Eve gitmeyi sevmemesinin bir nedeni var.

Uber, kışlarına kadar dolu gibi görünen bir kardeşlik evinin önünde durmadan önce bir yan sokağa giriyor.

Cam'in yüzüne muzip bir sırıtma yayılır. "Hadi gidip biraz cehennem yaratalım, kardeşim." Yumruğunu kaldırıp benimkine vuruyor.

Lanet olsun.

Mila

Komodinin üzerindeki telefonumun titreşimi beni uykumdan uyandırdı. Bir o yana bir bu yana dönüp durduğum, nihayet uyuduktan yarım saat sonra uyandığım bir uyk.

Gözlerimi ovuşturarak telefonumu arıyorum, sonra elim telefonuma gidiyor. Önümde tutuyorum, uykudan dolayı görüşüm hala bulanık, ama üzerinde *Beau* adını görebiliyorum.

Tam başparmağımı ekranda kaydırmak üzereydim ki kendimi durdurdum. "Bu telefon görüşmesinden ne hayır gelir ki?"

Sonunda telesekreterime düşüyor ve tekrar çalmaya başlıyor. Mideme panik yerleşiyor ve korkunç bir şey olduğundan endişeleniyorum. İkinci kez düşünmeden, başparmağımı camın üzerinde hızla gezdiriyorum.

"Beau?" yorgun sesim zar zor .

Yüksek sesli müzik ve bağırان insanlar kulaklarıma saldırıyor. Anında bana hiçbir sorun olmadığını, ama muhtemelen harika vakit geçirdiğini bildiriyor.

"Mila, bebeğim," diye mırıldanıyor. "Kahrolası A, seni özledim."

Arka planda kızların kahkahalarını duyuyorum ve kendimi tutamayıp hırıliyorum. "Evet, öyle görünüyor," diye karşılık veriyorum, ne yaptığı beni hiç ilgilendirmese de. Kızmak için hiçbir nedenim yok. Ondan ayrıldım. Ama görünüşe göre kıskançlık insanı delirtebiliyor.

"Kızma." Gülüyor. "Tanrım, kızgın olmandan nefret ediyorum." Sözleri karşısında içimde bir şeyler yumuşuyor.

Ta ki bir kızın "Bama Bishop evde!" diye şarkı söylediğini duyana kadar.

Aramayı sonlandırıyorum. Bu lanet gözyaşlarıyla savaşıyorum ve bunda çok başarısız oluyorum.

Yastığıma doğru çığlık atıyorum. Acı çekmekten bıktım. Her şey tam yoluna girecekken dağılmaktan bıktım.

Telefonum tekrar titremeye başlıyor ve her ne sebeple olursa olsun - belki yalvarmasını duymak için, belki de iptal etmekle doğru kararı verdiğimi kanıtlayacak bir şey söylemesini duymak için - tekrar açıyorum.

"Ne?" Sertçe söyledim. "Sabahın birinde beni ne için aramak isteyebilirsin ki, *Bama Bishop*?"

Aniden bir kapının kapandığını duyuyorum.

"Şimdi dışarıdayım, Mi." Sesindeki sarhoşluğu duyabiliyorum. "Uyandırdım mı seni?"

"Hayır," diye yalan söyledim. "Ben de bir partideyim. Güzel zamanımı böldün."

Doğru, çünkü bu inandırıcı. Ben, tekerlekli sandalyem ve kırık leğen kemiğimle kendimizi bir partiye götürdük.

Tanrım, bu benim aptalca bir cevaptı.

"Ne partisi?" diyor kalın sesi hızla. "Rastgele bir partide mi sarhoş oldun?"

"Fark eder mi?" Şirret bir ses tonuyla söylüyorum. "Çünkü dürüst olmak gerekirse, Beau, olmamalı. Biz birlikte değiliz. Senden ayrıldım."

Tipik Beau davranışı. Birlikte olmadığımız zamanlarda bile, benim süper kahramanım olmak istiyor. Ya da diktatörüm.

"Yaralanabilirsin." Dişlerini sıkıldığını görebiliyorum. "Gerçekten ama gerçekten yaralanabilirsin."

"Ben zaten yaralıyım," diye karşılık verdim. "Ayrıca, bu senin sorunun değil."

"Evet, öyle. Her zaman da öyle olacak. Benim sorunum ol, Mila. Benim lanet sorunum ol," diyor öfkeyle. "Olmanı istiyorum."

"Senin *sorunun* olmak istemiyorum!" diye haykırdım. "Artık birlikte değiliz, bu yüzden benim için endişelenmene gerek yok." Yorganımı tekmeledim. Birdenbire ayakta duramayacak kadar sıcak bastı.

"Senin için her zaman endişeleneceğim ve seni güvende tutmak isteyeceğim," diye .

"Partide değilim. Evde, yatağımdayım." Acı acı gülüyorum. "Şimdi mutlu musun? Sen dışarıdasın, hayatını yaşıyorsun. Ve ben yatağımda tek başımayım. Tıpkı sonsuza dek olacağım gibi. Yalnız bir hayat."

"Böyle olmak zorunda değil," diyor sert bir şekilde. "Beni sürekli uzaklaştıran sensin. Bu partide olmayı hiç istemedim. Evde seninle olmayı tercih ederdim. Ama sen bunun olmasına izin veremezdin. Tüm olurken seni sevmeme izin veremezdin. Sert olmak ve bunu kendi başına yapmak zorundaydın."

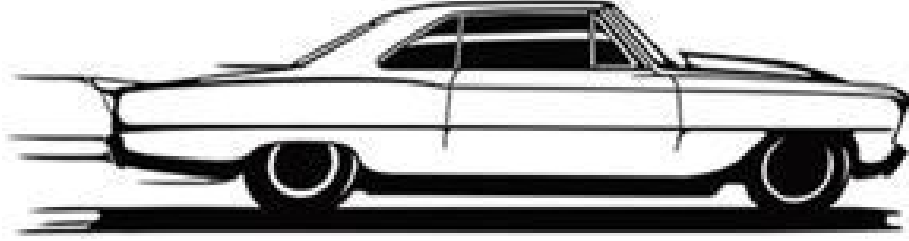
"Nefes alamıyorum!" Kendimi sakinleştirmeden önce telefona çığlık atıyorum. Birkaç titreşim nefes alıp verdikten sonra iç çekiyorum. "Tam ayaklarımın üzerinde durmaya başlamışken, sen tekrar hayatıma giriyorsun. Gerçekten ama *gerçekten* iyi olmaya çalışıyorum. Kendimi toparlamaya çalışıyorum." Duruyorum. "Lütfen beni arama. Bana çiçek gönderme. Ya da çikolata. Sadece hayatımdan uzak dur."

"Gerçekten istediğin bu mu?"

Başımı yastığıma daha da bastırarak elimin tersiyle yanaklarımı sildim. "Evet."
Görüşmeyi sonlandırıp telefonumu kapatıyorum ve komodinin üzerine
koyuyorum.

Tanıdığım en karmaşık adam olmalı. Ve en berbat kısmı da, sonunda ona
sahiptim. Ve onu fırlatıp attım.

yirmi yedi

Bama

"Sorun nedir, Mi?" Onun yanına oturarak söyledim. "Yüzün çok asık görünüyor."

"Bir şey yok," diye yalan söylüyor. "Ben iyiyim."

Onu rahatsız eden bir şey olduğunu her zaman anlayabilirim. Tıpkı doğruyu söylemediğini her zaman gibi. Yıllarca onu izledim, gözlemledim ve dinledim. Onu herkesten daha iyi tanıyorum. O bunun farkında olmasa bile.

"Ve iyi, zaman kullandığın kelimedir." Avucumla bacağını okşuyorum. "Dur tahmin edeyim. Yeni arabanla yapacağın ilk yarış için gerginsin."

Endişeyle dudağını çiğniyor. Endişeli olduğu kesin. Yedi yaşından beri genç drag yarışçılarıyla yarışıyor olabilir ama bu farklı. Nihayet on altı yaşında ve babasıyla birlikte yıllardır üzerinde çalıştıkları arabayı (1966 model Chevy Nova) yarıştıracak -çoğunu babalarımızın dükkanında inşa ettiler. Onun için büyük bir gece olacak.

"Bilmiyorum." Derin, uzun bir nefes üflüyor. "Dragster'ımdayken hep iyiydim. Kendime güvenirdim. Güçlü bir rakiptim." Ellerini birbirine kenetledi. "Ya yeni arabamda berbatsam? Ya Carl Kingsmore ve Dayton Dalton başından beri haklıysa? Ya berbat biriysen?"

Çılgınca sözleri karşısında başımı salladım. O herifler ona bir bok yapamaz.

"Profesyonel bir drag arabası yarışçısı olmayı istiyorum, Beau." En mavi gözler benimkilere kilitlendi. "Tıpkı senin futbolda olduğun gibi."

"Benim de yarışmak istemediğimi nereden biliyorsun? Kariyerimde?" Şaşırarak söyledim. Kimseye ne yönde ilerlediğimi söylemedim. "Profesyonel top oynamak istediğimi nereden çıkardın?"

"Yarışmak sizin hobiniz. Aklınızı başınızda tutar ve size neşe getirir" diyor. "Futbol sizin kim olduğunuzdur. Temelde kalbinizin atmasını sağlar. Damarlarınızdaki kandır."

Bir an için ona baktım çünkü haklıydı. Ben çocukken antrenmanlar yorucu gelirdi ve bazen yarışa gitmeyi tercih ederdim.

babamla birlikte. Ama yaşımla ilerledikçe evren beni daha çok futbola doğru çekti. Ruhumdaki ateşi besliyordu.

"Carl'ı da Dayton'ı da sikeyim," diyorum sertçe. "İkisi de iki yıl içinde yarışmayı bırakacak. Carl ağaçta berbat. Dalton da arabasını kullanamayacak kadar korkak."

Uzanıp bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırıyorum. İlk kez böyle bir şey yapıyorum ve dokunuşum karşısında eridiğini hissediyorum. "Sen yarışmak için doğmuşsun, Mi. Kimsenin bunu senden almasına izin verme."

Ön kapımın açılma sesi beni rüyamdan uyandırıyor - yıllar önce yaptığım bir konuşma, şimdi beni rahatsız etmek için geri geliyor.

Hayatım boyunca tek yaptığım ondan bir şeyler almak oldu. Umudunu aldım. Farkında olmadan onu oyalayarak ilişkilerini aldım. Ve zamanını aldım. Ve şimdi nihayet benimle işi bittiğine göre, artık ondan bir şey almak istemediğimi fark ettim.

Yıllar önce ona kimsenin hayallerini elinden almasına izin vermemesini ... ve sonra tam da bunu yapmaya çalıştım. Başka birinin bunu yaptığını duyduğumda çileden çıkacakken onun ışığını söndürmeye çalıştım. Üstesinden gelmemiz gereken başka sorunlar da olabilir, mesela kendi çocuğumuzun olmamasını sorun etmeyeceğime inanması gibi. Ama bunun üzerinde çalışacağız. Öncelikle, ne yaparsa yapsın ona destek olabileceğimi göstermem gerekiyor.

Şakaklarımı ovuyorum ve inliyorum. Güneş çok parlak. kapatmayı unutmuş olmalıyım. Bekle, hayır, unutmadım. Perdelerim her zaman kapalıdır.

"Günaydın, günışığı!" Cam cıvıldıyor, iki kahve taşıyarak odama geliyor. "Kıçını kaldırmaman için sana bir şey getirdim, seni tembel herif." Fincanları şifonyerimin üzerine koydu.

Başımı yastığımla örterek onu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. "Siktir. Hayır. Git. Uzaklaş."

Yastığı elimden çekip aldıktan sonra yorganımı indiriyor. "Yola çıkmadan önce üç falan var. Senin de annenin vardiyadan eve gelip akşamdan kalma oğlunu görmesine on dakika falan var. Kıçını kaldır."

Bugün uzun zamandır olmadığım kadar akşamdan kalmayım. Tek yapmak istediğim bu akşamki antrenmana kadar bu yatakta yatmak. geçecek bir antrenman.

", B. Gidip biraz yemek yiyelim. Bu seni daha iyi hissettirir."

"Nerede?" Mırıldandım.

"bir IHOP gördüm. Krep yemek için adam öldürebilirim." Omuz silkiyor.

Yüzünü yastığımla parçalamak istiyorum. Hayır, bu yeterince sert olmaz. Lambam.

IHOP demek zorundaydı, değil mi?

"IHOP'a gitmiyorum." Ayağa kalktım ve şifonyerime doğru yürüdüm. Bir gömlek çıkarıp ona gösterdim. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun? Çünkü başım böyle çarparken, Cam, hiç havamda değilim."

"Sen neden bahsediyorsun-" Birden sırtıttı. "Ohh, seni yakaladım kardeşim. IHOP sana kız kardeşimi ve onun vasatın altında bir yere olan tuhaf takıntısını düşündürüyor." Başını aşağı yukarı hareket ettiriyor. "Şimdi anlaşıldı. Benim hatam."

"Bir Denny's var." Kıyafetlerimi giymeyi bitiriyorum ve dişlerimi fırçalamak için banyoya giriyorum. "Oraya gidip istediğin kadar krep yiyebilirsin," diyorum ve odadan çıkmadan önce kahvemi kapıyorum.

"Anlaştık." Başını salladı, fincanını aldı ve beni takip .

Cam yaz boyunca Alabama'daydı. Sırf beni bir süreliğine neşelendirmek için buraya gelmiş olması zaten bildiğim bir şeyi kanıtıyor. O gerçek bir dost ve onu bu şekilde mahvetmemeliydim.

Kamyona bindiğimizde anahtarı çevirip çalıştırıyorum. Yüksek egzozu hoş bir sestir. "Mila'dan vazgeçmediğimi biliyorsun, değil mi? Asla vazgeçmeyeceğim." Garaj yolundan geri geri çıktım. "Ona sadece iyileşmesi için gereken zamanı veriyorum. Ama zamanı tükeniyor, Cam. Ve yakında bazı büyük hamleler yapacağım."

"Büyük hamleler mi?" Gözlüğünü indiriyor. "Sen neden bahsediyorsun? Halka falan mı?"

"Hayır, yüzük almayacağım."

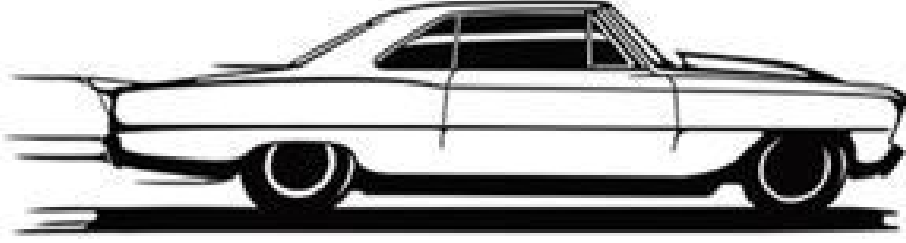
"Hey, bakın, arkadaşlarınıza yalan söyleyebilirsiniz. Ailene yalan söyleyebilirsiniz. Birbirimize yalan söylemeyelim," diyor sırtıtmadan önce ciddi bir şekilde.

"Sen bir aptalsın." Başımı sallıyorum. "Ayrıca, biz arkadaşız, bu yüzden bu söz bizim için hiçbir anlam ifade etmiyor. Ve gibi, yüzük almayacağım. Onu geri istiyorum; onu korkutmak istemiyorum."

"Peki, ne düşünüyorsun?" diye merakla sorar.

"Bekle ve gör, kardeşim. Bekle ve gör."

yirmi sekiz

Mila

Evimizin yakınındaki yarış pistine park ediyoruz. Ailem beni Dusty'nin anma gecesine katılmaya ikna etti.

Bu kötü bir fikirdi.

Kazadan bu yana haftalar ve bu lanet tekerlekli sandalyede daha birkaç haftam var. En azından.

Ama Dusty'nin ikinci bir şansı yoktu, benim vardı. Beau'dan ayrılmış olsam da ona ve ailesine desteğimi göstermek istedim. Ayrıca, Dusty benim ailem gibiydi. Gelmemelik edemezdim.

Sandalyeye yerleştim ve annem beni itti. bu işi tek başıma asla izin vermez. Bunu takdir ediyorum, özellikle de böyle sıcak bir öğleden sonra.

Gözlerimi ileride tutmaya çalışıyorum. Beau'nun burada bir yerlerde olduğunun acı bir şekilde farkındayım. Muhtemelen beni arıyordur. Haftalar süren çiçekler ve hediyelerden sonra, gitmesini talep ettiğimden beri birbirimizi ilk kez göreceğiz. Ayrıldığımızdan beri gecenin bir yarısı araması ve benim bir kez olsun cevap vermem dışında onunla konuşmadım. Orada bir gelecek yok. Sadece ona bir çocuk veremeyeceğim değil. Aynı zamanda yarışmaya devam eden biriyle birlikte olmak istemediği için. Ve ben yarışmayı seviyorum. Bundan vazgeçemem.

Winter önce beni fark etti ve her zaman yaptığı gibi beni . En nazik ruha ve en tatlı gülümsemeye sahip, bu aşırı endişeli durumda beni anında rahatlatıyor.

"Şu haline bak, tekerlekli sandalyeyi bile seksi gösteriyorsun," diye cıvıldıyor ve eğilip boynuma sarılıyor. "Geldiğin için teşekkürler kızım. Seni seviyorum."

Ben de ona sarılıyorum. Yıllar sonra onu görmenin ne kadar güzel olduğunu düşünüyorum. Ona Kye ile olan ilişkisini sormak istiyorum ama sanırım şu an bunun için uygun bir zaman değil.

"Bunu kaçırmazdım."

Beni bırakıp ailemin yanına gitti. Başka biri onu çekip götürmeden önce hepimizle birkaç dakika sohbet etti. Onu yıllardır görmediğimiz için herkes bugün burada olmasından dolayı çok mutlu. Cam de gelmek istiyordu ama hokey takımıyla ilgili bir iş çıktı ve gelemedi.

Babam konuşacak birkaç yarış arkadaşı bulurken, annem ve ben pite doğru ilerlemeye devam ediyoruz. Karşılaşacağımı bildiğim tüm sempatik gülümsemeleri alıyorum. Ben yanlarından geçerken yaşlılar elimi okşuyor. Bir yanım onların yaşlı, köhne ayaklarını ezmek istiyor. Ama daha iyi olan yanım bunun kötü bir şey olduğunu biliyor.

"Bu kartı Julie'ye bırakmam gerekiyor. Hemen şurada." Annem otoparkı işaret ediyor. "Katılmak ister misin? Seni görmeyi çok isteyeceğini biliyorum."

"Eminim onu sonra göreceğim. Gidip birkaç kişiye merhaba diyeceğim," diye yalan söyledim. "Birazdan sana yetişirim."

Beni endişeli bir bakışla izliyor ama sonunda Julie ve birkaç kişinin daha oturup konuştuğu karavana doğru yürüyor. Ben de dövmeli bir adamdan uzak durmak için elimden geleni yapmaya karar verdim.

Tüm römorkların yanından geçiyorum, kibarca gülümsüyorum ve nihayet başlangıç çizgisine ulaşana kadar bana el sallayan herkese elimi kaldırıyorum.

Ağaca bakıyorum. Bu pistte aylardır yarışmamıştım. Bazı anılar nedeniyle açık ara en sevdiğim, bazıları nedeniyle de en sevmediğim pist.

Pistten aşağıya baktığımda, Dusty'nin arabasının duvara çarpmış görüntüsünü hala görebiliyorum. Ve Julie'nin çığlıklarını duyabiliyorum, çünkü biri onu tutuyor, onun öldüğünü görmesini istemiyor. Yere bakıyorum, keşke elimle pistin yapışkan yüzeyine dokunabilseydim, keşke bir sandalyeye sıkışıp kalmasaydım.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum ve yarışa hazırlandığımı hayal ediyorum.

"Kalabalıktan kaçıyor musun, Mi?" Beau'nun derin sesi arkamdan geliyor. "Seni tam burada bulacağımı düşündüm."

Yavaşça sandalyemi ona doğru çeviriyorum. Çenesini hafifçe yukarı kaldırırken ellerini ceplerine sokmuş.

Yıpranmış görünüyor. Ve gözlerinde bugünden geldiğine emin olduğum bir hüznün var. Keşke ona sarılabılseydim, onu kendime yaklaştırebilseydim ve acı çekmesini engelleyebilseydim. Ama ben burada bir aile dostu olarak bulunuyorum, hepsi bu.

"Eh, belki." Omuz silkiyorum. "Kalabalıklar pek bana göre değil." "Biliyorum." Başını salladı. "İyi görünüyorsun. Nasıl hissediyorsun?"

"Oraya geliyorum." Gülümsemeye çalışıyorum ama . "Kolay olmadı her geçen gün daha da güçleniyorum. Kendimi daha iyi hissediyorum." Duraklıyorum. "Bugün nasılsın? Zor olduğunu biliyorum."

"Ben iyiyim." Başını sallıyor. "Burada olmana ."

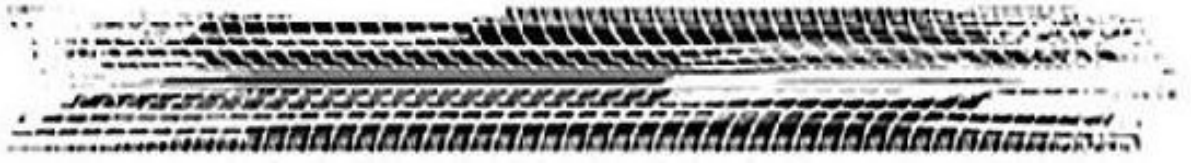
"Bir arkadaş olarak buradayım, B." Ellerime bakıyorum. "Hiçbir şeyi yeniden alevlendirmek istemiyorum. Ama umarım burada olduğumu biliyordursun... eğer ihtiyacın olursa

herhangi bir şey."

"Asla senin arkadaşın olmayacağım, Mi." Yavaşça önümde diz çöktü. "Çiçekler ve diğer teslimatlar sana bunu kanıtlamadıysa, başka bir şey denemem gerekecek." Yaklaşıp alnımdan öpüyor. "Ne kadar sabırlı olmamı istersen o kadar sabırlı olacağım. Ama sana söz veriyorum, hiçbir yere gitmiyorum. Sen benden hiç vazgeçmedin. Ben de senden vazgeçmeyeceğim."

"Beau," diye fısıldıyorum, kokusunu ve tenimdeki dudaklarını görmezden gelmeye çalışarak, "hayatına devam etmelisin. Ben senin için doğru kız değilim."

Gözlerini benimkilerden ayırmazken sesi hiç titremiyor. "Buna ben karar vereceğim."

Yarış nihayet başladığında derin bir nefes alıyorum, yarış yakıtının kokusunu ciğerlerime çekiyorum ve sırtıyorum. "Geri dönmek güzel bir duygu," diye iç geçiriyorum ve babamın omzuna hafifçe vuruyorum. "Sadece seyirci olmak dışında. O kısım biraz berbat. Bu tekerleklerin üzerinde olmamdan bahsetmiyorum bile" tribünün yanındaki tekerlekli sandalyemi ve sonra yarış arabalarını gösteriyorum

-"Bunların yerine."

Bir kolunu bana doluyor ve boğuk, derin bir kahkaha atıyor. "İzlersen ölmezsin, evlat. Bir şeyler bile öğrenebilirsin."

Sonunda kazanın videosunu GoPro'mda izlemekle kalmadım, aynı zamanda YouTube sayfama da yükledim. Aldığım destek ve nazik sözler beni kesinlikle şaşırttı.

Babam dizime hafifçe vuruyor. "Her şey yoluna girecek, Mi. Bu konuda içimde iyi bir his var. Sadece inancını korumalısın."

Umarım haklıdır.

Şu anda kendimi kaybolmuş gibi hissediyorum. Etrafta dolanıp, ne yaptığımı biliyormuş gibi davranıyorum. Ya da sırada ne olduğunu. Belki de hepimiz öyleyizdir. Belki de bunu herkes yapıyor.

Spiker hoparlörlerden sesleniyor, olayların kısa süre içinde başlayacağını söylüyor ve gecenin olay sırasını anlatıyor.

"Son bir şey daha millet," diyor adamın sesi. "Bu gece burada özel biri . Bu pisti sadece bir yarışçı olarak değil, aynı zamanda bir insan olarak da gururlandırıyor."

Adamım. Babası ona tepeden bakıyor ve başarılarıyla gurur duyuyor."

Babama bakıyorum ve o da elimi sıkıyor.

"Söylemek istediği birkaç şey var. Size Beau Bishop'ı takdim ediyorum. Ya da belki bugünlerde onu Bama Bishop olarak tanıyorsunuz. Onu her ne olarak tanıyorsanız, işte karşınızda."

Babasının anma töreninde konuşma yapacağı için gururla gülümsüyorum. Hiçbir zaman topluluk önünde konuşmayı, hatta sınıf sunum yapmayı sevmemiştir.

"Öncelikle, bu gece babamın anısını kutlamaya geldiğiniz için hepinize teşekkür etmek istiyorum," diyor hoparlörden sesi ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi oluyor. "Bu katılımla çok gurur duyardı. Pistte dolu tribünlerden daha çok sevdiği bir şey yokturBu şekilde daha fazla yapabilirdi."

Seyirciler kıkırdar.

"Ama bugün burada başka şeyler de yapıyoruz. Babamın dünyada en sevdiği yer olan Alabama eyaletinden bir lise mezununa burs veriyoruz. Ama bu yıl bursla birlikte hediye ettiğimiz başka bir şey daha var. Kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazla anlam ifade eden bir şey."

Sinirle tırnaklarımı karıştırıyorum. Bu konuşmanın nereye gideceğinden emin değilim.

"Bu yıl Dusty Bishop bursunun sahibi, trajedi karşısında cesur davranan biri olacak. Drag yarışlarını daha iyiye doğru değiştiren birine. Bütünleştirici teknolojiyi kullanıyor ve motorlarıyla yeni şeyler deniyor. Kazanma ihtimali varsa büyük riskler alıyor. Ve bu kişi otomotiv teknolojisi alanında eğitim almak üzere Florida East'e gitmeyi planlıyor."

Kalbim duracak gibi oluyor ve kafamın bulanıklaştığını hissediyorum. Muhtemelen benden bahsettiğini anladığımda gözlerim yaşlarla doluyor.

"Bunun pek alışılacmış bir şey olmadığını biliyorum. Ama size söz veriyorum, bunu bu kızdan daha fazla hak eden başka kimse yok. Uzun ve yorucu bir iyileşme süreci geçirmesine neden olan korkunç bir kazadan sonra bile yarışlarda bir gelecek görüyor. O korkusuz. Zeki. Ve iyi bir insan." Kısa bir duraklama oldu. "Bu yılın bursu Mila Hardy'ye gidiyor. Ve emin olun, babam cennette, kışını yırtarak tezahürat yapıyor."

Ağlıyorum, etrafıma bakıyorum ve herkesin beni izlediğini görüyorum. Alkışlıyor ve tezahürat yapıyorlar.

"Hepsi bu kadar da değil. Çocukken yarış dünyasında onun izinden gideceğimi düşünürdüm. Her boş dakikasını benim için bir araba yapmaya adadı. Kendime bir isim yapacağımı düşündüğüm bir araba."

Nerede olduğunu bulmaya çalışıyorum ama onu göremiyorum.

"Bu araba, onu korkarak kullanmayacak birini hak ediyor. Onun hakkını verecek birini. Damarlarında yakıt pompalayan birini."

Motorun çalışma sesiyle herkes etrafına bakınır. Tanıdık bir 69 model Camaro yavaşça başlangıç çizgisine yanaşır ve sonra duruyor.

Beau elinde mikrofonla dışarı çıktı ve bana doğru baktı. "Kuzgun'un senin araban olduğunu biliyorum. Ama bu senin yeni araban, Phoenix. İsmi bile sana uysun diye seçildi."

Tamamen inanamayarak bakıyorum. Bugün bunların hiçbirini beklemiyordum.

"O haklı, Mi. Sen bunu hak ediyorsun," diyor babam yanımda. "Her şeyi hak ediyorsun."

Babam ayağa kalkıyor, bize biraz yer açıyor ve Beau mikrofonunu bırakıp bana doğru geliyor. Ayağa kalkıp ona doğru yürüyemiyorum. Ve bir şekilde, tekerlekli sandalyeme binmek bu andan uzaklaştıracakmış gibi geliyor.

Önümde durdu, diz çöktü. "Sen bir, ben iki yaşındayken çekilmiş eski bir ev videosu var. Yürümeye çalışıyordun, Cam ve bana ayak uydurmaya çalışıyordun sanırım. Tıpkı her zaman yaptığın gibi. Videoda, bir adım attın ve ben durdurmaya çalışarak aşağı çektim. Winter yerde oynuyordu, ayak uydurmaya çalışmak umurunda bile değildi. Ama sen... seni her durdurmaya çalıştığımda beni itiyordun. Ve sonra havalanıp tekrar düşüyordun..." Dudakları küçük bir gülümsemeyle yukarı kalktı.

"Dört yaşındayken baban sana bir Power Wheel aldı. Hatırlıyorum da, beş yaşındayken çok korkmuştum. Yaralanmandan korkuyordum." Duraklıyor. "Çünkü o zaman bile çılgın bir sürücüydün. İçindeki kabloyu çıkardım, araba kullanmanı engelleyeceğini umuyordum. Benim için çok kötü oldu çünkü sen Jax Hardy'nin kızı olarak arabanın neden sürmediğini anladın ve lanet şeyi tekrar taktın.

"Altı yaşındayken babanızın garajına girdiniz ve bisikletinizin alıştırma tekerleklerini söktünüz. Artık 'bebek gibi görünmeyeceğine' karar vermiştin. O gün annemi beni bisiklet dükkanına götürmesi için zorladığımı ve tüm paramı bulabildiğim en iyi kask, dirseklik ve dizliklere harcadığımı hatırlıyorum." Gülüyor. "Onları takmayı reddettin. Ama denedim."

Hatırladıkça gülümsüyorum. O zamanlar bana hep küçük bir kız kardeş gibi davrandığını düşünürdüm. Gerçi dürüst olmak gerekirse, Cam o kadar da koruyucu değildi. Aslında, boğulmama dakikalar kalana kadar beni suyun altında tutardı. *Dick*. Beau Winter'a karşı korumacıydı ama farklı bir şekilde. O asla cesur değildi. Benden çok ama *çok* daha akıllıydı. Birinin sürekli onu izlemesine ihtiyacı yoktu.

Belki de Beau zorba bir ağabey gibi davranmıyordu. Sadece beni güvende tutmaya çalışıyordu.

"İlk küçük drag aracını aldığı anda, her şeyin mümkün olduğunca güvenli olduğundan emin olmak için o gece geç saatlerde pencereden gizlice garaja girdim. Babalarımızın daha önce yaptığı her şeyi gözden geçirdim. Her şey mükemmeldi ama sizi yüksek hızda bir yarış pistine taşıyacağı için... emin olmak zorundaydım.

"Ve sen Kuzgun'la ilk kez yarışmadan önceki gece midem düğüm düğümdü. Çok korkmuştum."

Sözleri beni şaşırttı. Hiç gergin görünmüyordu.

"Seni vazgeçirmek için odana geldim. Sonra ne kadar üzgün olduğunu gördüm. Kendinden şüphe ediyordun - ki bunu yaptığını hiç görmemiştim. Bu yüzden bencillik etmek yerine sana moral konuşması yaptım ve kendini daha iyi hissetmeni sağlamaya çalıştım. Korkmuyormuşum gibi görünebilir ama inan bana o gece hiç uyumadım. Bir parça bile."

Başını benimkine biraz daha yaklaştırıyor. "Sana kimsenin seni pistlere ait olmadığına ikna etmesine izin verme demiştim. Ve sonra kendi sözlerime karşı geldim. Ama gerçek şu ki Mi, sen tanıdığım herkesten daha iyi bir yarışçısın. Bu dünyanın babama yaptığı gibi seni de benden koparmasından çok korkuyorum. Ama fark ediyorum ki, eğer seni bundan uzak tutarsam, seni de mahvedecek."

"Beau..." Fısıldıyorum. "Bu çok fazla. Çok fazla şey yaptın." Gözyaşları görüşümü bulandırıyor. "Karşılığında sana hiçbir şey veremem. Kimseyi istediği gelecekte alıkoymak istemiyorum. Özellikle de seni."

Gözleri tutarken bir eli yanağımı kavıyor. "Mila, kendimi bütün hissetmem için çocuklara ihtiyacım yok. Sen benim ailemsin." Gülümsüyor. "Yarış meselesine gelince... Belki de aşkın tek anlamının birini o kadar çok önemsemek olduğunu fark etmeye başlıyorum ki, seni tamamen delirtse ve seni dehşete düşürecek şeyler yapsa bile, yine de onu başkalarına tercih ediyorsun." Yutkunuyor. "Beni kızdırıyorsun. Ve ne kadar inatçısın. Ama Tanrım, Mi, sensiz bir hayat yaşamak istemiyorum. Tek gördüğüm sensin. Çocukluğumuzdan beri gördüğüm tek şey. Aşırı korumacı davrandığımı biliyorum. Seni bir yerde tutmaya çalıştım.

Zarar görmeyeceğin bir kutuda, ama bu dünyada senin kadar değerli bir şey varken, bunu yapmamak çok zor." Şu anda o kadar açık ki, bir kez olsun tüm kartlarını masaya koyuyor. "Hayatım boyunca seni korudum. Zaman zaman bir yük gibi görünse de öyle değildi. Bu her zaman benim dünyamdaki en önemli şey oldu. İhtiyacın olmasa bile sana göz kulak olmak."

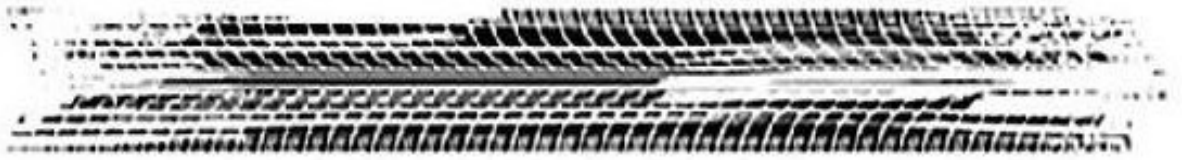
"On yıl sonra tüm arkadaşlarınızın çocukları olduğunda ne olacak?" Bu sözleri yüksek sesle söylerken kalbim kırılıyor. "Bana baktığında ve yarışı bırakamamamın senin baba olma şansını elinden almasına içerlediğinde ne ?" Boğazım düğümleniyor ama zorluyorum. "Ya da bir gün uyandığında, benim yeterli olmadığımı fark ettiğinde? Daha fazlasına ihtiyacın olduğunu?"

"Bu asla olmayacak Mila." Yavaşça ağzını benimkine yaklaştırıyor. "Sana bunun sözünü . Konu sen olduğunda aşırı korumacı olmayacağıma söz veremem. Çünkü Mila, ben ailemi korurum. Ve sen benim ailemsin. Kabullenmesi benim için kolay olmayan bir şey olsa *bile* senin en büyük destekçin olacağıma söz veriyorum. Ve hatta bana kalp krizi geçirttiğinde bile."

"Phoenix mi?" Bana hediye ettiği arabaya doğru başımı sallıyorum. "sen mi koydun?" "Küllerinden doğuyor," diyor usulca. "Tıpkı senin gibi. Ama derler ki

Dokunduğu her şeyi iyileştirir." Yanaklarımı okşuyor. "Sen beni iyileştirdin."

Ve daha önce de burada bulunmuş olmamıza rağmen - aşkını ilan ettiği ve dünyada her şeyin yolunda görüldüğü bir an - nedense bu sefer ... çok daha farklı görünüyor. Bu sefer çok daha gerçek görünüyor.

Bama

Birkaç saat önce duyuru yaptığımdan beri ellerimi ondan uzak tutamıyorum. Ve şimdi sokak dansı zamanı, tek istediğim kollarımda olması.

"Seni incitmek istemiyorum ama güzel kızıyla gerçekten dans etmek istiyorum." Güzel yüzündeki birkaç tutam saç tarıyorum. "Eğer çok nazik olursam, seni taşıyabilir miyim?"

"Tüm bunlar için çok ağırım." Gözlerini deviriyor. "Taşaklarını patlatmanı falan istemem."

"Sen kafayı yemişsin." Onu yavaşça oturduğu yerden kaldırıp kollarımda taşımadan önce tekrar öpüyorum. "Bir tüy kadar hafifsin, Mi."

Başını göğsüme yaslariken kolu boynuma dolanıyor. Ondan ayrı bir gün daha geçirmek beni çıldırtabilirdi. Zaten aklımı kaybetmeye başlamıştım.

Doğrusu, bursu ya da arabayı onu geri kazanmak için vermedim. Mila'nın sevgisini satın alamayacağımı biliyorum; o öyle biri değil. Ama büyüklüğü için takdir edilmeyi hak ediyordu. Bu babam için bir anma töreni ve benden başka o arabanın direksiyonunda olmasını isteyeceği başka kimse yok.

İlk olarak Luke Combs'un "Even Though I'm Leaving" şarkısı çalıyor. Bu şarkıyı kamyonetimde dinlemekte zorlanıyorum ve genellikle istasyon değiştiriyorum çünkü sözler beni çok üzüyor. Şarkı babasız kalmaktan korkmak ama yine de onu kaybetmekle ilgili. Ama şu anda onu kendime yakın tutuyorum ve sözler acı verse de iyiyim.

Winter yanımdan hızla geçiyor ve kime doğru koştuğunu görmek için boynumu eğiyorum.

"Ne oluyor lan?" Kye onu kucağına alıp etrafında döndürürken mırıldanıyorum. "Sadece arkadaş olmak buraya kadarmış."

Mila göğsümü okşuyor ve bana gülümsüyor. "Bu gece için onları rahat bırak. Kız kardeşinin de kendi insanına ihtiyacı var." Onlara şöyle bir baktı. "Bana geliyor ki tam da onu bulmuş."

Cevap vermedim. Dikkatimi tekrar kollarımdaki kıza verdim. Kye'ın Winter'ı baloya götürdüğünü biliyorum ama ondan sonra başka soru sormadım.

Bana arkadaş olduklarını söylediler ve ben de onlara inanmayı seçtim. Ama Mila haklı; Winter'ın bu gece birine ihtiyacı var. Onun için de zor bir gece.

Onu kendime yakın tutarak bir çemberin içinde sallanıyoruz. Şarkı bittiğinde daha hızlı bir şarkı başlıyor ve ben de o anı seçerek derme çatma dans pistinden uzaklaşıp onu tribünlere kadar taşıyorum.

Havai fişeklerin her an başlayacağını bilecek kadar programı biliyorum. Evdeki en iyi koltuğa oturacağız.

"Seninle gurur duyuyorum, B." Elini alımda gezdiriyor. "Buraya geldiğin için. Konuşma yaptığın için. Hepsi için." Birden tekrar uygulandı, gözleri yaşlarla doldu. "Kazadan sonra bir rüya gördüm. Sadece... rüya gibi görünmüyordu. Gerçek gibiydi."

"Ne oldu bebeğim?"

"Baban. Kulübedeydi." Gülümsüyor. "Balık tutuyordu. Ve ıslık çalıyordu."

Kıkırdıyorum. "Her zaman ıslık çalardı."

"Seninle ve dönüştüğün adamla gurur duyduğunu söyledi." Kaşlarımı çattım. "Ayrıca yarışmanın senin yolun olmadığını söyledi. Bundan uzaklaştığını söyledi. Temelli olarak."

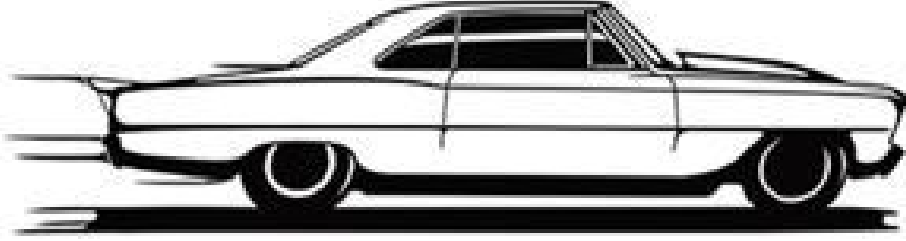
"Öyleyim," diye fısıldıyorum.

"Beni görmeyi çok sevmesine rağmen orada kalamayacağımı söyledi. Bana çok fazla insanın ihtiyacı olduğunu söyledi." Kıkırdamadan önce duraksıyor. "Ayrıca sana karşı sabırlı olmam gerektiğini söyledi. Siz Bishop erkeklerinin farklı bir tür olduğunu söyledi."

"Sanırım ona yalancı diyemem." Elini ağzıma götürüp üzerine bir öpücük konduruyorum. "Savaşığın için teşekkür ederim. Geri döndüğün için."

Ona yapmak istediğim o kadar çok şey var ki. Ama o hala iyileşiyor. Onun yerine, havai fişekler gökyüzünü aydınlatana kadar onu yavaşça öpüyorum.

yirmi dokuz

Bama

Üç Hafta Sonra

"Hâlâ benden nefret ediyor," diye fısıldıyor Mila, yatak odamın kapısını arkasından kapatırken. "Onu suçlamıyorum. Yine de çok güzel. Umarım benim bir sürtük olmadığımı biliyordur."

İlişkilerini yeniden canlandırmak için buraya gelen Dane'in sevgilisi Layla hakkında bir şeyler devam ediyor. Dane ve Layla birbirlerini en son Mila'nın kaza gece pistte görmüşlerdi ve birdenbire yeni dairemize geldi.

Geçen hafta Mila'nın artık tekerlekli sandalyeye ya da koltuk değneklerine ihtiyacı kalmamıştı. Çok heyecanlandı. Teknik olarak henüz okul için taşınmamış olsa da, yeni dairemde benimle birlikte biraz zaman geçiriyor.

Birkaç hafta daha taşınmamamız gerekiyordu ama ev sahibini aradım ve daha erken taşınmamızın mümkün olup olmadığını sordum. Sözde "sadece arkadaş" olmalarına rağmen Kye ve Winter arasında bir şeyler olmuştu ve bu yüzden annemde yaşamak beni görmek için uğradığında cehennem gibi garipti.

"Ona ne dedin?" Kıkırdıyorum, onu nazikçe yanımdaki yatağa çekiyorum.

"Ona üzgün olduğumu ve aramızda sorunlar olduğunu söyledim." Umursamazca omuz silkiyor. "Gergindim. Seni yapmak için erkeğini öptüm-"

"O cümleyi sakın bitirme," diye uyarıyorum onu. "Yoksa dizlerinin üzerinde özür dilemek zorunda kalırsın."

Bu kelimeleri söylemek bile sikime doğru bir sarsıntı gönderiyor. Seks yapmayalı çok uzun zaman oldu. Ve iyileşmiş olsa bile, tamamen iyileştiğinden emin olana kadar beklemek istiyorum.

Bir kaşını kaldırıyor. "Belki de dizlerimin üstünde seviyorumdur."

"Öyle olduğunu biliyorum." Ellerimi başımın arkasına uzatıyorum. Ona dokunmamak için kendime yalvarıyorum. Eğer ona bir kez dokunursam, bir daha duramam.

Elini şişen aletimin üzerinde gezdiriyor ve tam itiraz edecekken kapının çalınması beni buna mecbur kalmaktan kurtarıyor.

"Hey, orada hiç raptiye var mı?" Kye kapının diğer tarafından bağıyor. "Biraz lazım."

"Neden çivilerim olsun ki?" Mila'nın tişörtünü çıkarışını izlerken, beni çıldırtmaya kararlı olduğunu söylüyorum.

"Yeni odama asmak için birkaç posterim var," diye geri arar. "Orayı erkek mağaram yapmalıyım."

"Hiç çivim yok. Tanrı , sen on iki yaşında mısın?" Gözlerimi kapattım, ona bakamadım. "Kapıma asmak için *rahatsız etmeyin* yazısı alıyorum. Asılı olduğu zaman, benimle uğraşma."

Kıkırdıyor. "Benim hatam. edin."

O gittikten sonra Mila'ya çenemi sallıyorum. "Durman gerek. Daha iyi olduğundan emin olmak istiyorum." Yaltaklanıyorum. "Ama bana dokunduğunda... *orası*... gerçekten çok zor oluyor."

"Sana dokunduğum için sertleştiğini mi ?" Göz kırıyor. "Çünkü bununla çalışabilirim."

"Dur." Sertçe söylemek için elimden geleni yapıyorum. İrade gücüm hızla .

Gözlerini deviriyor ama birden gözleri parlıyor ve yüzüne kocaman bir gülümseme yayılıyor. Şifonyerden cep telefonunu alıp birkaç tuşa basıyor ve kulağına götürüyor.

"Merhaba, ben Mila. Mila Hardy. Dr. Kessler'ın hastasıyım." Konuşurken yanakları kızarıyor, ama sonra bana bakıyor, o şeytani bakış geri geliyor. "Ona bir sorum var. Çok acil."

Diğer uçtaki kişi fazla konuşmuyor olmalı çünkü gülümsüyor.

"Harika!" diyor biraz daha beklemeden önce.

"Selam Meghan," diyor tatlı tatlı. "Dr. Kessler kısa süre önce koltuk değneği ya da tekerlekli sandalye kullanmama izin verdi. Bana koşmak ya da aşırı egzersiz yapmak yok dedi ama merak ediyorum... ne kadar *aktif* olmama izin var?"

Aramayı hoparlöre alarak cep telefonunu önünde tutar. "Uh..." Bayan

duraksıyor. "Bana tam olarak ne soruyorsun canım?" "Erkek

arkadaşım ile ilişkiye girebilir miyim?" diye ağzından geçirir.

Kahkahalarını bastırmak için başımı yastıkla örtmekten kendimi alamıyorum. Aklını kaçırmış.

"Çünkü o burada. Ve o iyi. Ben de iyi hissediyorum. Yani, evet"-yutkunuyor-"Gerçekten, *gerçekten* aktif olmak istiyorum."

Bir duyuyorum ve utanmam gerektiğini biliyorum, ama gerçekten.. utanmıyorum.

"Bayan Hardy, bir saniye bekler misiniz? Şu anda ofisinde. Ona soracağım ve sana hemen döneceğim, hayatım."

"Harika," diye ciyaklıyor. "Umut verici görünüyor. Bu konuda içimde iyi bir his var." Sesindeki mizahı duyabiliyorum.

Yastığın üstünden ona bakıyorum. Az önce doktorunun muayenehanesini arayıp erkek arkadaşını sikip sikemeyeceğini sorduğuna inanamayarak ona bakıyorum ve bunu ne kadar çok istediğini gösteriyorum.

Siktir, bu çok seksi.

Sinirli bir şekilde ayağa kalkana kadar birkaç dakika geçiyor.

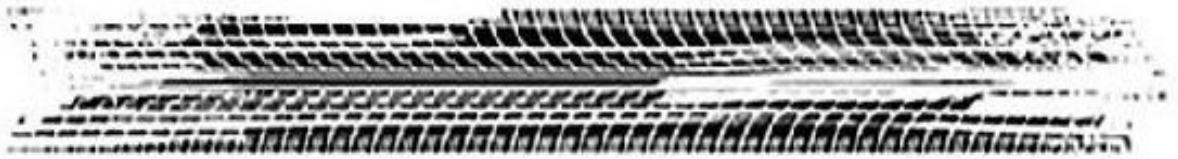
"Merhaba Mila. Ben Meghan. Ağrın olmadığı sürece etmeni söyledi. Bu iyileşmeler altı ila on hafta arasında sürebilir. Sen bu sürelerin arasındasın, o yüzden iyi olacağını düşünüyor."

"Teşekkürler!" diye bağılıyor telefona, aramayı sonlandırıp yere bırakmadan önce.

Ne olduğunu anlamadan şortunu çıkardı ve sadece sütyeni ve külotuyla orada durdu.

"Hâlâ benimle dövüşecek misin?" açıyor ve külotunu indiriyor, yatağın ucunda dizlerinin üzerine çöküyor ve bana doğru sürünüyor. "Beni *becermekten* hâlâ korkuyor musun Beau?"

Beni yandan becer. Buna kim hayır diyebilir ki?

Mila

Yatakta doğruluyor ve bana ters ters bakmaya çalışıyor. "Bunu adil bile yapmıyorsun," diye inleyerek beni üstüne çekiyor. "Düğmelerime nasıl basacağını çok iyi biliyorsun. İstedğini nasıl elde edeceğini çok iyi biliyorsun."

çıktığımda sertliği kalçama baskı yapıyor.

Beni öpüyor, dudağımı dişlerinin arasına alıyor. "Sen oynuyorsun. Yani. Oynuyorsun.

Kirli."

"Ben sadece ne istediğini bilen bir kıyım." Dudağımı ısıyorum. "Ve şu anda, o sensin."

Eğiliyor. "Her zaman ben olsam daha iyi," diye hırılıyor ağzımın içine. Eli göğsümü kavıyor ve meme ucumu çimdikliyor. "Tam bir baş belasısın, Mi. Ama çok seksisin."

Hareket etmeyi bıraktı ve yüzümü tuttu. "Bunu yapmadan önce, bana söz vermeni istiyorum, herhangi bir acı olursa bana söyleyeceksin. Hem de hiç söyleyeceksin," diye homurdanıyor. "Yemin et, Mi."

"Söz veriyorum," diye . "Bu kadar konuşma yeter."

Beni hafifçe yukarı kaldırıyor ve şortunu aşağı çekerek sikinin serbest kalmasını sağlıyor. Kalçalarımı onun bacaklarına doğru ihtiyaçla sıkıyorum. O kadar derin bir acı zar zor dayanabiliyorum. Bana yaptığı şey bu. Beni seks izni için doktorunu arayan çılgın bir kıza dönüştürüyor.

Beni kaldırıp nazikçe üzerine yatırıyor ama yine de çılgılık atmama neden oluyor.

"mu?" diyor, açıkça endişeli.

Başımı sallıyorum. "Hayır. Sadece beni doldurmanı çok özledim." Sözlerim üzerine dudaklarımı tekrar öpüyor. "Çok uzun zamanımız yok, güzelim. Bu aleti içinde ne kadar çok istediğini göster bana." Kalçalarımı tutuyor. "Göster bana."

Ellerimi göğsüne koyarak ileri geri hareket ediyorum. İçimi o kadar çok dolduruyor ki hafifçe acıyor. Ama yine de duramayacak kadar iyi hissettiriyor. Ağzımdan inilti kaçıyorsa ama oda arkadaşısı olduğunu bildiğimden onları susturmak için dudağımı ısıyorum.

"Tanrım, bana böyle binerken çok iyi görünüyorsun," diyor dişlerini sıkarak. "Ne kadar pis bir kızsın. Benim için her zaman hazır ve muhtaç."

"Evet," diye haykırıyorum, kalçalarını kaldırıp benimle ortada buluşurken gözlerimi kapatıyorum, her seferinde daha da derine iniyor. "Her zaman."

Bu çok fazla. Çok fazla ihtiyaç ve beklenti vardı ve vücudumun her yeri karıncalanırken buna dayan, neredeyse bayılacaktım.

O benim her bir parçamı tüketiyor. Tüm benliğimi.

"Aç şu lanet gözlerini bebeğim. Kendini bırakıp benim için boşalırken bana bak." Bir elini boğazıma götürüp avuçladı. "Hissetmeme izin ver, hemen şimdi."

Haykırdım, onun üzerinde çözüldüm. Sözleri olsun ya da olmasın, bedenim kendini bırakacaktı. Bu kaçınılmazdı.

Hareketleri yavaşladıkça inliyor ve etimi kavlıyor. "Yani. Lanet.

Güzel," diye homurdanıyor. "Tanrım,

seni seviyorum." "Ben de seni

seviyorum," diye karşılık

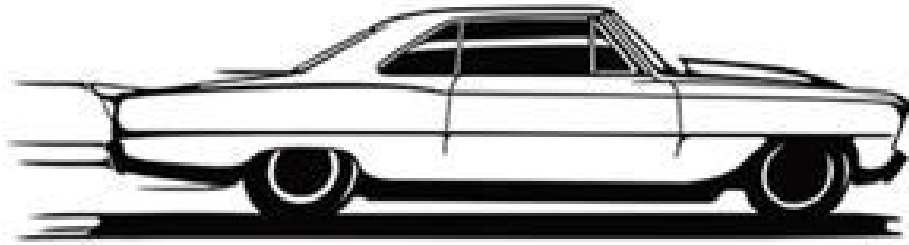
veriyorum.

"Acıdı mı? İyi misin?" Yüzümde herhangi bir rahatsızlık belirtisi olup olmadığına bakıyor.

"İyiden de iyiyim." Göğsüne bir öpücük konduruyorum. "Ben mükemmelim."

Sonunda. Her şey mükemmel.

otuz

Mila

"İşte. Mini buzdolabınız tamamen doldu," diyor annem Harlow'a ve bana, el işine hayranlıkla bakmak için geri çekilerek. "Dolaptaki büyük çanta da ikinizin en sevdiği atıştırmalıklarla dolu."

Harlow düzenlediği kıyafet yığınının başını kaldırıp bakıyor. "Bayan Hardy, harikasınız."

"Söz." Başımı salladım.

Taşınma günü geldi. Beau'nun yeni dairesinde vakit geçiriyor olsam da, burası hâlâ çok özel görünüyor.

Beau onunla aynı odada kalmamı istiyordu ama tüm birinci sınıf öğrencilerinin yurttan kalması gerektiği kuralı yüzünden bunu yapamazdım. Ayrıca, Harlow'a onunla kalacağımı söylemişim ve sözümünden dönmek istemedim. Gerçi bu yaz her şey yolunda giderse, onun da kendine ait bir erkeği olabilir. Ve hatta Florida East'e de gidiyor.

"Sanırım hepsi bu kadar, Mi-Mi," diyor babam alnındaki silerek. "Yine de fikrini değiştirip Alabama'ya dönmek için hâlâ çok geç değil."

Bunu esprili bir şekilde söylüyor ama içten içe evde kalıp yerel üniversiteye gitmiş olmamı dilediğini biliyorum. Ama Beau'nun bana göz kulak olmak ve güvende tutmak için yakınımda olduğunu bildiğinden, beni burada bırakarak daha rahat hissettiğini biliyorum.

Daha önce geldi ve kutuları yeni yurduma taşımamıza yardım etti. Eşyalarımın kendi evine gitmesini dilediği için biraz somurtkandı. Ama yine de destek oldu, tıpkı söz verdiği gibi. Fazla kalamadı. O antrenman programının şakası yok. Onun için çok yoruldum.

İlk maçı önümüzdeki hafta sonu ve ona tezahürat yapmak için sabırsızlanıyorum. Arkasında *Bishop* yazan formam ve yanaklarımdaki siyah leke izleriyle tam bir savaşçı gibi görüneceğim. *O* kız arkadaş ben olacağım.

Babama yandan sarılıyorum. Yüzümü ona doğru çevirerek gülümsüyorum. "Söz , iyi olacağım. Bu *bağımsız üniversite çocuğu* olayını . Hâlâ gidiyorum

ziyarete gelip belası olmak için, yaşlı adam."

"Sadece senin için endişeleniyorum. Sen benim artık o kadar da küçük olmayan küçük kızımsın." Cebine uzanmadan önce beni yanına çekti. "Bu yüzden sana bunu aldım. Bir tabancanın muhtemelen başını belaya sokacağını düşündüm. Beau etrafta yokken bu seni güvende tutar."

Pembe şok tabancasını elinden alıp, ağzım açık kalırken kolumu onun boynundan çekiyorum. "Baba, *cidden* mi?" Şok tabancasını uzattım. "Bu yasal mı ki? Beni kampüsten attırmaya mı çalışıyorsun?"

Omuz silkiyor. "Biliyorsam ne olayım. Ama senin aldığını bildiğim için bugün kendimi daha iyi hissediyorum." Cebine uzanıp deniz mavisi yeşilinde ikinci bir tane çıkarmadan önce gururla sırtıyor. "Harlow'a da bir tane aldım. En sevdiği renk ve her şey."

Harlow onu elinden kapar, kulaktan kulağa gülümser. "Bay Hardy! Cidden, beni evlat edinin artık. Yapar mısınız?" Anneme doğru ilerlemeden önce kollarını ona doluyor. "Sizler gelmiş geçmiş en iyi bonus ebeveynlersiniz."

Harlow'un babası hiçbir zaman resmin içinde olmadı. Annesi de sık sık erkek arkadaş değiştiriyor. Ve bu erkek arkadaşları onun zamanının çoğunu alıyor. Çocukluğumuzdan beri arkadaşız. Ama Winter ve Beau gittikten sonra daha da yakınlaştık. Tate de öyle.

Şok tabancasını masama koyarken kıkırdıyorum. "Kimse senin koruyucu bir adam olmadığını söyleyemez baba. Bundan eminim."

Annem kollarını bana doğru uzatmadan önce "Bu yılın yetersiz ifadesi," diye mırıldandı. "Sarıl bana kızım, sonra da yola çıksak iyi olur Jax."

Boğazımda bir yumru hissederek ona sarılıyorum.

Beni sıkıyor. "Hepiniz iyi olun. Ve eğer bize ihtiyacınız olursa, yani her *zaman*, arayın." Geri çekildi, gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanıyordu. "Saat kaç olursa olsun, gece ya da gündüz, *her zaman* açacağız."

Babama doğru yürüyüp onu kucaklamadan önce ona *kez* daha sarılıyorum. "Seni seviyorum, ihtiyar. Bensiz fazla eğlenme."

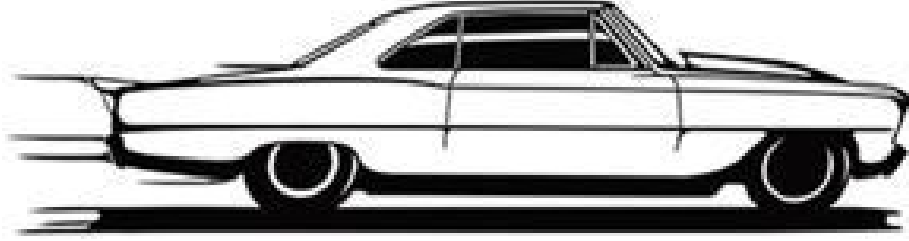
"Söz vermiyorum," diyor onu bıraktığımda, gözleri buğulu. "Annen ne dediyse o. *Ara*. Ne olursa olsun, *Mi*." Kapıya doğru geri giderken kolunu yüzüne sildi. "Sen de Harlow."

"Emredersiniz efendim." Kapıdan çıkarken onu selamlıyor, ikisi de son bir kez el sallamak için dönüyor.

"Hoşça kalın kızlar," diyor babam ve annem bize bir öpücük konduruyor.

Ve sonra gittiler. Her ne kadar onları çok özleyecek olsam da, bu yeni bir başlangıç gibi geliyor.

otuz bir

Bama

Devre arasında soyunma odasından çıktık, Dane takıma moral konuşması yaptıktan sonra hepimiz kendimizi çok hissediyorduk.

Yaza boktan bir başlangıç yaptıktan sonra, maç gecesi için bu sahaya geri dönmek güzel. Dünyadaki pek çok şeyi kontrol edemem ama bu maçın gidişatını kontrol etmeye yardımcı olabilirim. Bu sezonki ilk maçımız ve eve galibiyetten başka bir şey götürmeyeceğim. Birinci sınıfta şampiyonluk şansımızı kıl payı kaybetmiştik ama bu ikinci sınıf ve ben kaybetmeyi reddediyorum.

Artık her şey daha net ve elimden gelenin en iyisini yapmak için ihtiyacım olan netliğe sahibim. Yarış pistinde ya da Hardy ailesiyle yarım kalan hiçbir işim yok. Her şey çözüldü ve futbol her zaman olması gerektiği gibi tüm dikkatimi bana verdi.

Kızımın şu anda tribünde olduğunu bilmek beni de daha iyi oynamaya itiyor. Onu yarışırken izlediğimde, o benim küçük baş belam oluyor. Beni her zaman gururlandırıyor. Beni bu sahada izlerken onun da aynı şekilde hissetmesini istiyorum.

"Bam, nasıl hissediyorsun kardeşim?" Dane yumruğunu benimkine doğru kaldırıyor. "Sence bunu yapabilir miyiz?"

"Evet, var." Yumruğumu onunkine vuruyorum. "Kaybetmek bir seçenek değil, Wade.

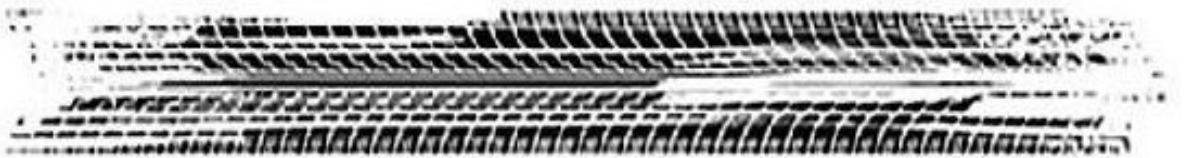
Bu sezon bizi sonuna kadar götürmelisin."

Sırıttıyor. "Bu çok büyük bir baskı."

"Bunun için iyisin." Kye koşarak yanımıza gelirken ben de kaskımı takıyorum.

"Bunu bitirmeye hazır mısınız?"

"Aynen öyle." Kye kaskımı tokatlıyor. "Bam bu gece yanıyor."

Maç sonrası röportajlarımızı bitirdik ve otoparka doğru yola çıktım. Sezona çok iyi bir başlangıç oldu ve kızımı elime almak için sabırsızlanıyorum.

"Şu Bishop oyuncusu çok seksi." Arkamdan Mila'nın yumuşak sesini duyuyorum. "Kapılmış olması çok kötü."

Döndüğümde, güzel yüzünde muzip bir sırıtışla bana doğru yaklaştığını görüyorum.

"Ama kız arkadaşının belalı biri olduğunu duydum, o yüzden sanırım sorun yok."

Onu kendime çekip öpüyorum. "Biraz deli olduğunu duydum ama oldukça seksi."

"Çılgınlık işleri ilginç kılıyor, değil mi?"

Bana gülümsüyor, uzun saçları sırtından aşağı dökülüyor ve ben belini kavrarken parmak uçlarıma değiyor.

Lanet olsun, ben şanslı bir adamım.

Ellerimi kışına götürmeden önce ona "Oyunlarımda seni görmek hoşuma ," diyorum. "Benim iyi şans tılsımım olabilirsin."

"Programımı kontrol etmem gerekecek," diye şaka yapıyor ve kışına bir tokat atarak ciyaklamasına neden oluyorum.

Onu bırakıp kamyonetime doğru yürürken, bu sezonun ne kadar farklı olacağını düşünmeden edemiyorum. Artık kendimi tamamen oyuna adanmış durumdayım. Artık beynimi işgal eden yarış düşünceleri yok. Ve en önemlisi, o burada benimle. O sakinleştirici bir güç. Aklımı başımda tutacak bir şey.

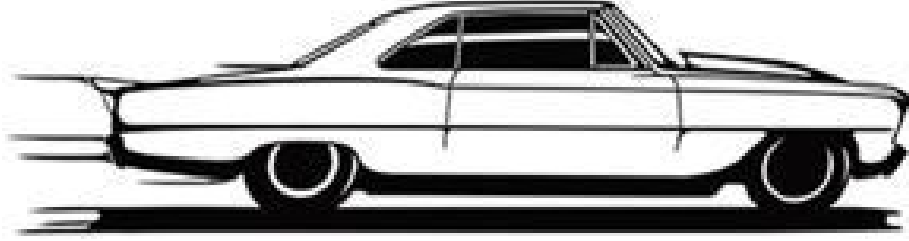
Yolcu kapısını açıp, içeri tırmanıyor.

"Umarım bu gece programın açıktır çünkü açım. Ve canım tatlı bir şeyler çekiyor." Sırıttım, kalçasını kavradım.

Sertçe yutkunarak öfkeyle başını sallıyor. "Oldukça açığım..."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Göz kırpıyorum. "Hadi eve gidelim."

otuz iki

Bama

Dört Ay Sonra

Konfetiler üzerimize yağarken kalbim küt küt atıyor. Tüm ekibim, her zaman hayatımızın en güzel günlerinden biri olacak bu gün için çılgına dönüyor.

Geçen yıl şampiyonluğu kaybetmiş olabiliriz ama bu yıl hepsi bizim. "İşte bu, kardeşim!" Dane bana doğru sıçradı. Neredeyse beni yere düşürüyordu. Kızımı. "Çok doğru. Biz şampiyonuz!"

"Kardeşinin takımını yenmemiz daha mı tatlı?" Sırıtiyorum, sırtını tokatlıyorum. "Bu çok daha iyi olmalı."

"Kesinlikle berbat değil." Gülüyor. "Orası kesin."

Brooks Üniversitesi geçen yıl şampiyonluğu kazandı. Kimse de şaşırmadı. Onlar çok iyi bir takım. Cole Storms, Knox Carter ve Dane'in ikiz kardeşi Weston gibi isimleri bir takımda bir araya getirdiğinizde, şampiyon olmaları hiç de şaşırtıcı değil.

Bu sezon, Tanrı'nın lütfuyla, yenilmedik. Tüm kalbimizle oynadık ve her şeyimizi sahada bıraktık. Kulağa ne kadar klişe gelse de, bunun gibisi yok. Tam olarak olmam gereken yerdeyim. Ve bu galibiyeti ateşli kız arkadaşım ile kutlayacağımı bilmek, bunu çok daha havalı hale getiriyor.

"İşte böyle yapılır, bebeğim. İşte böyle yapılır!" Kye kendini bize doğru savurdu. İkimizin de boynunu kavradı. "Bunu piponuza koyun ve için, nefret edenler!"

Hepimiz gülüyoruz.

Brooks da yenilmezdi - ta ki bize kaybedene kadar. Pek çok tahmin bizi yeneceklerini ve yenilmezlik serimize son vereceklerini söylüyordu. Görünüşe göre yanılmışlar.

Bence Brooks'u en büyük rakibimiz yapan şey muhtemelen Wade ikizleri ve onların da bizim gibi güçlü . Ne olursa olsun, kazansak da kaybetsek de aramızda müthiş bir maç olacak.

"İyi oyundu beyler." Cole Storms her birimize er elini uzattı. "Bunu size vereyim dedim. Ama gelecek yıl değil. Sadece tekrar eşitlemenize izin vermem gerekiyordu."

Bizimle kafa bulduğunu biliyoruz. O iyi bir adam ve ona büyük saygı duyuyorum.

Arkamdan bir ciyıklama sesi duyuyorum ve Mila'nın bana doğru hızla geldiğini görmek için dönüyorum, hiçbir durma belirtisi göstermiyor.

Kaskımı bırakarak birkaç adım ileri atıyorum ve havaya sıçrarken onu yakalıyorum, bacaklarını belime doluyor ve boynumun kavıyor.

"Başardınız! Hepiniz gerçekten başardınız." Dolgun dudakları benimkilere yapıştı. "Seninle çok gurur duyuyorum, B."

Yanaklarında siyah çizgiler olan benim formamı giyiyor. Seksi bir savaşçı gibi görünüyordu. Oynadığım her oyunda, onun izlediği zaferin tadını çıkarıyordum. Erkeğiyle gurur duyuyor. Benim numaramı giyiyor, benim olmaktan onur duyuyor.

"Seninle kutlamak için sabırsızlanıyorum." Kalçalarını kavıyorum ve ağızlarımızı tekrar birleştiriyorum. "Bu forma beni her seferinde heyecanlandırıyor."

"Baban seninle çok gurur duyardı. O seninle gurur *duyuyor*. Bunu biliyorum." Alnını benimkine yaslıyor. "Seni çok seviyorum."

Annem, Jax ve Kimberly tam onu yere bırakırken bize katıldılar. Her biri beni kucaklamak için çekiyordu.

Jax kolunu boynuma dolayarak beni kendisine yaklaştırıyor. "Harika bir oyundu evlat. Cehennem oyunu."

"Bugün bir yarışı izleyememiş olmanı telafi etti mi?" Sırıttıyorum.

"Onu bilemiyorum," diye şaka yapıyor. "Ama daha az berbat olmasını sağladı, orası kesin."

Sonunda, Jax'e karşı herhangi bir kızgınlık ya da öfke hissetmediğimi söyleyebileceğim bir yerdeyim. Hissettiğim tek şey suçluluk. En onu suçladığım için duyduğum suçluluk. Yine de neden öyle davrandığımı anlıyor. Acı çekiyordum. Acı çeken bir adam her türlü aptallığı yapabilir.

Sevdiği kızın kalbini kırmak gibi.

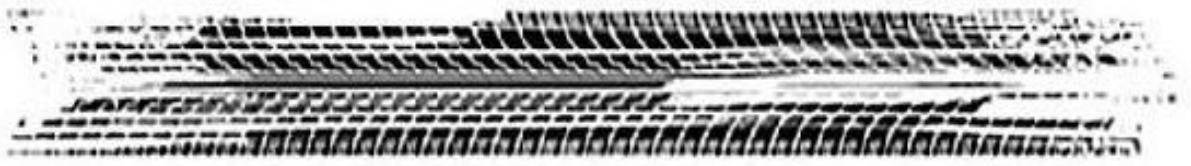
Keşke babam şimdi burada olsaydı. Keşke o ve Jax her zamanki gibi ezik baba şakalarını yapıyor ya da birbirlerine takılıyor olsalardı. Kahretsin, ben bile alırdım

beni eleştirmek için burada, yaptığım boktan bir blok hakkında bana zor anlar yaşıyor. Ama hayat böyle bir şey işte; en sevdiklerimizle ne kadar zaman geçireceğimizden asla emin olamayız.

Takımdaki bazı çocuklar bu kadar kırbaçlandığım için bana bok atıyor. Dane değil tabii ki, çünkü o da aynı derecede kötü.

Hâlâ mükemmel bir adam olmaktan çok uzağım. Ama Mila'yı tüm koruyacağım ve onu o kadar şiddetli seveceğim ki, bir daha asla onun için her yapıp yapmadığımı düşünmek zorunda kalmayacak. Sadece bilecek.

Görünüşe göre inatçı, dik kafalı pislikler bile sonunda kendi yollarını bulabiliyorlar.

Bu gece, şampiyonluğu kazandıktan sonra büyük bir kutlama yapacağız.

Kızım Harlow ve annelerimizle dans ediyor. Odanın öbür ucundan tatlı kahkahasını duyduğumda yanakları kızarıyor.

Yarışırken bile onu izlemeyi seviyorum. Her zaman onun güvenliği için endişeleniyorum ama o sevdiği şeyi yapıyor. Son zamanlarda sağlı sollu yarışlar kazanıyor. Yine de bu akşam maçı kazandığımızda olduğu kadar kocaman gülümsediğini hiç görmemiştim. Çok mutlu ve gururluydu. Tıpkı eve götürdüğü her galibiyetten sonra benim hissettiğim gibi.

"Yüce Tanrım." Jax yanıma gelip başını odanın köşesine doğru salladı. "Ailenin yanına gerçekten bir kız getirdiğine inanabiliyor musun?"

Cam güzel kızı kendine yakın tutup kulağına bir şeyler fısıldarken gözlerim ona kayıyor ve kız gülüyor.

"Tam zamanında," diye .

"Biliyorum. Gerçek olamayacak kadar iyi gerçekten." Alay ediyor. "Cam'le, onunla nerede tanıştığını söylemek zor. Ama iyi birine benziyor. Adı Addison. Belki sonunda durulur."

"Şimdi, haddimizi aşmayalım." Kıkırdıyorum ve Jax'e doğru yaklaşıyorum. "Dışarıda konuşmak için bir saniyen var mı?"

"Bunun kulağa hoş geldiğinden emin değilim." Tedirgin görünüyor. "Biramı alsam iyi olur, ha?"

Ayağa kalkarken elimini tersiyle koluna dokunuyorum. "Kötü bir şey yok, söz veriyorum." Sonra kaşlarını çatıyorum. "Belki de nasıl baktığınıza bağlıdır."

"Siktir," diye inliyor ama beni dışarı kadar takip ediyor.

Tırabzana yaslanıp kimsenin çok yakınımnda olmadığından emin olmak için etrafına bakıyorum. "Öncelikle, bu hafta sonu maça geldiğin için teşekkür ederim. Hayatını her zaman kolaylaştırmadım ve bunun anlamı çok büyüktü. Sadece benim için değil, Mi için de."

"Ben olsam kaçmazdım evlat. Bunu bilmen gerekirdi." Öne doğru eğilmiş, aşağıdaki sokaklara bakıyor. "Dusty şu anda cennette, seninle övünüyor. Bunu biliyorum."

Sırıtiyorum. "Umarım öyledir." Dikkatimi tekrar ona sormam gereken şeye çevirerek taşaklarımın nereye kaybolduğunu anlamaya çalışıyorum. "Jax, sana bir şey sormam lazım. Gerçekten, gerçekten büyük bir şey." Yutkunuyorum. "Kızınla evlenmek istiyorum. Benim soyadımı almasını istiyorum."

Sözlerime hiç de şaşırmış gibi görünmüyor. "Tanrım, hiç vakit kaybetmiyorsun, değil mi B?"

"Beklemek büyük bir kayıp gibi görünüyor. Zaten onu çok fazla beklettim." Omuz silkiyorum. "Şimdi çok aptalca geliyor. Benim yaptığım gibi onunla savaşmak. O her zaman benim içindi."

"Acelenizin ne olduğunu sorabilir miyim?" Sesi endişeli gelmiyor. Sadece merak ediyor. "İkiniz teknik olarak birlikte yaşamıyorsunuz bile. Bu yıldan sonra üniversiteye gitmesine daha üç yıl var. Eğer askere gitmezsen senin hâlâ iki yılın var."

Yurtta kalıyor olabilir ama zamanının çoğunu benimle birlikte evimde geçiriyor.

"Onun karım olmasının kaçınılmaz olduğunu hissediyorum. O zaman neden bekliyorsun?" Bakışlarımı sertleştiriyorum. "Jax, onu seviyorum. Ona asla zarar vermeyeceğim. Onu koruyacağıma ve her gün ona ne kadar sert ve inanılmaz biri olduğunu göstermeyi kendime görev edineceğime söz veriyorum. Üniversitede ya da bir evi paylaşırken ya da dünyayı gezerken -o yarışırken ben profesyonel top oynarken- ne fark ki? Ona, herhangi bir kâğıt parçasının kanıtlayabileceğinden çok daha fazla aidim. Ama yüzük? Gelinlikli, çiçekli ve pastalı bir düğün? O bunların hepsini hak ediyor. Bunlara sahip olmasını istiyorum."

Derin bir kahkaha atmadan önce bir süre daha bana bakıyor. "Evlat, hiç değişmemişsin. Çocukken hiçbir şey için bekleyemezdin. Her şeyi hemen o anda ve orada isterdin. Şimdi, yetişkin bir adam olarak, durum farklı değil."

Elini uzattı, ben de tuttum.

"Sen odaya girdiğinde ısıldıyor. Sen onun en iyi arkadaşısın. Onun dayanağı. Sana damadım demekten gurur duyarım." Elimini bırakıp omzuma bir tokat attı. "Senin onun için doğru adam olduğunu her zaman biliyordu. Hepimizin seni onun her zaman gördüğü gibi görmesi biraz zaman aldı... ama şimdi görüyoruz, Beau." Elimini bıraktı. "Bu lanet şeyi ne zaman yapmayı planlıyorsun?"

"Gerçekten bilmiyorum." Gerçekten bilmiyorum. "Mükemmel bir anda olmasını istiyorum. Söz konusu o olduğunda çok şeyi berbat ettim. Bunu da berbat etmek istemiyorum."

"Bunu mahvetmek yok, B. Lanet olası bir portatif tuvalette evlenme teklif edebilirsin ve o da ölümüne gıdıklanır." Omzumu güven verici bir şekilde sıktı. "Hazır buradayken, sadece ikimiz... seninle istediğim bir şey var."

"O da ne?"

Cebine uzanarak bir çift anahtar çıkardı. "Oraya yerleşmek istemeyebilirsin ama Alabama her zaman senin evin olacak. Köklerin. Eski toprakların." Anahtarları parmaklarının arasında yuvarlıyor, ağzının köşeleri hafifçe yukarı kalkıyor. "O ev ve arazi her zaman aileme ait olacak, B. Annenin Alabama'ya geri dönmek istemediğini biliyorum onu suçlamıyorum. Winter da konuşabildiğinden beri Alabama'dan ayrılmak istiyordu." Elini uzatırken gözleri benimkilere kayıyor. "Baban yıllarca araziye benden satın almaya çalıştı. Parayı kabul etmeyen bendim. Haklı olarak ona ait olması gerektiğini düşünmediğim için değil, bir hediye olduğu için. Ailemin o kadar araziye ihtiyacı yoktu." Kıkırdıyor. "Ve bencilce, en iyi arkadaşımın yanımda yaşamasını istedim, böylece ailelerimizi birlikte büyütebilirdik, tıpkı bizim yaptığımız gibi."

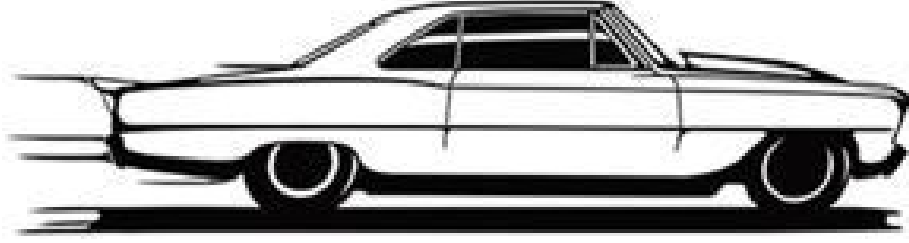
Yavaşça anahtarları ondan alıyorum. "Anlamıyorum."

"Ev senin. Ne istersen yap ama kararın ne olursa olsun bunu annen ve Winter'la konuştuğundan emin ol." Yavaşça sallıyor, derin düşüncelere dalmış gibi gözlerini kısıyor. "Tam zamanlı olarak geri dönmek zorunda değilsin ama keşke bazen eve dönsen. Siz yokken hiçbir şey eskisi gibi değil."

Bana göz kırparak geri çekildi ve içeri girdi.

Ondan kızını istedim. O da bana çocukluğumun evini verdi.

otuz üç

Mila

Bir Yıl Sonra

Beau'nun çocukluk evindeki kanepede din. Noel ağacının etrafında oturup eski güzel günleri yad ederken etrafımız ailelerimizle çevrili.

Babam Beau'ya evin anahtarlarını verdikten sonra, burayla ne yapmak istediğinden pek emin değildi. Sonunda yarı zamanlı olarak buraya geri mi taşınacaktık? Futbol ve yarış arasında mı? Tamamen geri mi taşınacaktık? Yılda birkaç kez ziyaret etmekten başka bir şey yapmayacak mıydık? Gerçekten bilmiyordu. Ve ben de onun kararını etkilemek istemiyordum.

Çocuk sahibi olamama kaderimi kabullenmem biraz zaman aldı. Ama şimdi, kendimi bununla daha barışık buluyorum. Yine de parkta yeni yürümeye başlayan çocuklarıyla annelere ya da mağazalarda kucaklarında yeni bir bebeğe bakıp göğsümde keder olduğunu bildiğim bir acı hissetmediğim günler olmadı desem yalan olur. Endişelerim olduğunda Beau'yu dışlamak yerine onunla konuşmayı öğrendim.

Julie kanepede Winter'ın yanına sokulur. Bu, ayrıldıklarından beri burada kutladıkları ilk bayram. Beau tatillerde buraya gelmeyi bir gelenek haline getirmeyi umuyor. Böylece babası da bir şekilde işin içinde olacak. Şimdiye kadar Julie ve Winter burada huzurlu görünüyorlardı. Ve mutlu.

"Bütün gün o Noel Baba şapkasını mı takacaksın, Cam?" Beau yanıma çöktü ve beni kendine çekti. "Kırmızı senin rengin değil, dostum."

"Her renk benim ." Kardeşim gururla sırtıyor.

"Görünüşe göre orada bir hediye daha var." Beau ayağa kalkmadan önce çenesini ağaca doğru uzatır.

Yanıma yaklaşıp en üstte duran küçük bir paketi aldı. Üzerindeki ismi okuyup bana baktı. "Bunun senin için olduğu yazıyor."

Bana doğru birkaç adım atarak tek dizinin üzerine çöktü. Parmakları kurdeleyi çıkarmak ve kutuyu açmak için çalışıyor.

"Mila, annen seni hastaneden bir battaniyeye sarılmış halde eve getirdiğinden beri sana aşığım. Hatırlamıyor olabilirim ama kanıtı o bayat ev videolarında." Kutudaki ambalaj kâğıdını kenara fırlatıyor ve elimi avuçlarının içine alıyor. "Sanırım '*En çok sevdiklerimizi incitiriz*' sözü doğru. Çünkü uzun bir süre seni kendimden uzaklaştırdım. Duygularını incittim. Ve gerçekten nasıl hissettiğimi engellemeye çalıştım. Aramızdaki ilişkinin asla yürümeyeceğini düşündüm."

Ellerimi sıkıyor, bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Benim için aşk, kendi güvensizliklerimi bir kenara bırakıp sadece sana destek olmak haline geldi. Çünkü ilgili beni korkutan şeyleri, mesela ne kadar umursamaz olduğunu sevmek, seni hiç sevememekten daha iyidir.

"Eğer dünyaya karşı sadece sen ve ben olacaksak, o zaman mutlu bir adam olarak öleceğim." Tek eliyle kutuyu açtı. "Mila Hardy, ailenin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum, bu yüzden bunu tüm ailemizin önünde yapmak istedim. Bu, nişan fotoğraflarımızda kardeşinin Noel Baba gibi giyinmesi anlamına gelse bile." Kaşlarını çatmış gibi yapıyor.

"Benimle evlenir misin? Hayatımızın geri kalanında benim en sevdiğim baş belası olmaya devam edecek misin?"

"Evet," diye hemen ağzımdan kaçırdım. "Evet, tabii ki." yukarı doğru sürüklüyorum, dudaklarını öpüyorum. "Seni çok seviyorum."

"Seni çok daha fazla seviyorum." Ensemini kavıyor ve alnımızı birbirine bastırıyor. "O lanet yüzük bir yıldan fazladır bende."

"Öyle mi?" Şaşıracak söyledim.

Beni bırakıyor ve babama bakıp başını ona doğru eğiyor. "Geçen yılki şampiyonluk maçımızdan sonra babandan izin istedim."

Ağzım açık kaldı. "Ciddi misin, B?"

"Evet." Başını aşağı yukarı hareket ediyor. "Sormak için mükemmel anı bekleyip durdum. Sonra belki de mükemmel bir an olmayacağını fark ettim. Belki de sadece bir tanesini seçip onunla yuvarlanmam gerekecekti."

"Bu mükemmel bir andı," diye onu temin ediyorum.

Daha iyi bir teklif düşünemezdim. Ailemiz bizim her şeyimiz. Ve babasının ailesi için inşa ettiği bir evde? Daha ne kadar mükemmel olabilir ki?

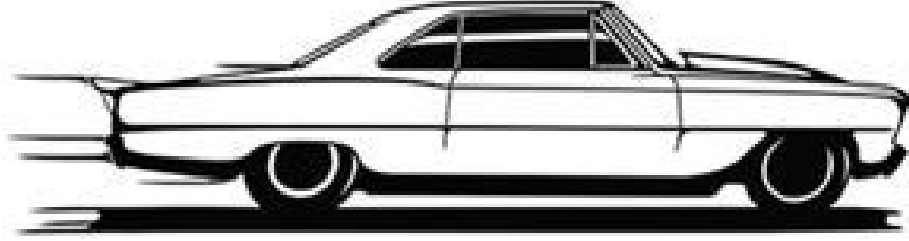
Bir bakıma, beklediği için memnunum. Bir yıl önce ben yurтта , o ise bir apartman dairesinde. Kabul ediyorum, sık sık oraya gidiyordum. Ama bu yıl, tam zamanlı olarak birlikte yaşıyoruz. Birbirimizi severek neredeyse bir buçuk yıl geçirdik. Artık ayrı kalmak zorunda olmadığımız için daha iyi.

Phoenix'in direksiyonuna geçmem biraz zaman aldı. O zamandan beri birçok yarışa katıldım ve kazandım. Herkesin sandığı gibi korkusuz bir kız olduğumu söyleyemem. Çünkü o arabaya bindiğimde hep biraz korkuyorum. Ama ne diyebilirim ki? Sanırım sadece çok hızlı gitme hissini arzuluyorum.

Beau'nun aileme sarılışını izliyorum. Kulaktan kulağı sırtıyor ve Cam'le birlikte gülüyor.

Geçirdiğim kazadan sonra kendimi bir daha bütün hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim. Ama işte buradayım... tamamen ve tüm kalbimle tamamlandım.

otuz dört

Bama

Taslak

Günü

Ayağım gergin bir şekilde yere vuruyor. Şu anda beni sakinleştiren tek şey Mila'nın oturma odasında dolaşp insanlarla konuşmasını izlemek. Nereye gönderileceğimi biliyorum. Haftalardır biliyorum. Ama o telefon çaldığında ve her şey gerçeğe dönüştüğünde... hayat farklı olacak. Ateşli nişanlımla şehri gezmek, onun ısrarla bakmamızı istediği pastanelere ve tuhaf dükkanlara girmek. Yarışlarını en ön sıradan izlemek. Hatta yemeğe bile çıkacağız. Her şey değişecek. Hayranlar acımasız olabiliyor. Ve ben çok konuşkan bir adam değilim. Bazen huzur ve sessizliği severim. Yabancılarla konuşmak umurumda değil. Tüm bunların değişmesi gerekecek; profesyonelliğe adım atmanın getirdiği bir şey bu.

Mila'nın kariyeri için kendine has bir hayran kitlesi var. Toplum içindeyken birinin ona yaklaşıp imza istemesi hiç de ihtimal dışı değil. Gülümsüyor ve bunu büyük bir zarafetle karşılıyor. O böyle biri. Zaman zaman huysuz bir pislik olduğum bilinir. Bazı günler, bana istemem. Her şey yoluna girecek, eminim. Şu anda her şey gerçeküstü.

"Ne düşünüyorsun, yakışıklı?" Kollarını boynuma dolayarak kucağıma oturdu. "Derin düşüncelere dalmış gibi görünüyorsun."

Elimi onun kalçasına koyuyorum. Keşke şu anda bir ev dolusu insanın içinde olmasaydık. Bu gerginliğimizi alırdı.

"İşler nasıl da değişecek," diye itiraf ediyorum. "Üniversite basketbolu ve profesyoneller iki farklı canavar türüdür."

Alnını benimkine yaslamadan önce dolgun dudakları dudaklarıma değiyor. "Hayatın boyunca bunu bekledin, B. Şimdi korkma."

"Bunu başaracağız, değil mi?" Elim bacağımda ileri geri gezdiriyorum. "Değişmeyecek miyiz?"

"Harika olacağız." Gülümsüyor. "Bu en iyi durum senaryosu. Orada çok fazla yarışabilirim. Ailenin Alabama'daki evini tutabilir, geri dönebilir ve ikinci bir ev üssü olarak ziyaret edebiliriz. Her şey iyi olacak." Başını sallıyor. "Seninle Florida'da kalmamı istesen de umurumda olmaz. Ya da Georgia'ya git. Maine'in kayalık kıyılarına ya da batıda hiç gitmediğimiz bir yere git," diyor usulca. "Sonunda nereye gidersen git, yarışarak bunu başaracağım. Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum." Beni bir kez daha öpüyor. "Seninle her yere giderim."

Bana karşı çok iyi. Onu daha sert öpüyorum, etrafta bir ton insan olduğunu neredeyse unutuyorum. Ta ki cebimdeki telefonum çalana kadar.

Geri çekilip gülümsüyor ve yanağımdan öpüyor. "İşte senin geleceğin, bebeğim." Hızla kucağımdan inip birkaç adım geri çekiliyor. "Hadi... kaldır onu."

Boğazımı temizlerken herkesin gözlerinin bir anda üzerimde olduğunu fark etmiyorum. "Alo?" Telefonu kulağıma dayıyorum.

"Hey, Bama. Ben Matt Rhule." Koçun sesindeki sırtışı duyabiliyorum.

Geçenlerde onunla tanışma şansım oldu. İyi bir adama benziyordu. Onun için oynamaktan onur duyacağım biri.

"Hey, Koç." Kimseye bakmaktan kaçınıyorum.

Bu an gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyor. Uzun zamandır bekliyordum. Her antrenmanda kendimi öldürmek, vücudumun sınırlarını zorlamak ve sonra biraz daha zorlamak, hepsi beni bu ana getirdi. Her an elimden alınabilir diye korkuyorum.

"Zaten konuşmuştuk, ama bunu resmileştirelim." Kıkırdıyor. "Sanki çıkıyormuşuz gibi." Kısa bir duraklama oldu. "Carolina Panthers'ın en yeni defans oyuncusu olmaya ne dersin?"

Gözlerim Mila'ya kayıyor ve sanki nefesini tutuyormuş gibi görünüyor. Gözleri açılıyor ve başını yana eğerken dudakları hafifçe yukarı kalkıyor. Bir şey söylememi bekliyor

"Bana uyar." Sırıtiyorum. "Kulağa bir rüyanın gerçekleşmesi gibi geliyor."

"Güzel, güzel, Bama. Ekibimizde olduğunuz için çok heyecanlıyız. Çok iyi olacaksın.

bizim için iyi bir yıl olacak evlat. Bunu biliyorum."

"Ben de öyle düşünüyorum," diyorum dürüstçe. "Çalışmaya hazırım."

"Öyle olduğunu biliyorum ve bu yüzden seni seçtik," diyor gerçekçi bir şekilde. "Ekibe hoş geldiniz. Aramıza katıldığın için mutluyuz. Detayları sana göndereceğiz, çok yakında konuşuyor olacağız."

"Teşekkür , Koç. Bu fırsat için teşekkürler."

Telefon görüşmesini bitirdiğimde koltuktan kalkıp etrafıma bakıyorum. "Sonunda resmileşti. Panthers'ın en yeni savunma oyuncusuna bakıyorsunuz." Mila bacaklarını belime dolayarak öyle hızlı kollarıma atlıyor ki neredeyse kığımın üstüne düşecektim. Onu birkaç kez döndürdükten sonra beni öper.

"Seninle gurur duyuyorum, bebeğim! !" diye ağlıyor. "Gerçekten ."

Onu yere bırakmadan önce birkaç kez daha öpüyorum ve ardından annem bana sarılıyor.

"Baban sana tepeden bakıyor ve şu anda seninle gurur duyuyor, B. Senin büyük işler başaracağını hep biliyordu. Haklıymış." Yanağımdan öpüyor. "Teşekkür ederim. Sana en çok ihtiyaç duyduğumuz anda yanımızda olduğun için. Gerekeceğinde bile evin erkeği olduğun için. Ve aileni her zaman ilk sıraya koyduğun için." Beni bıraktı ve bana gülümsedi. "Seni çok seviyorum."

Kız kardeşim bana saldırmak için yanıma geldi. "Kardeşim *lanet olası NFL'de!*" Yumruğunu havaya kaldırdı. "Evet!"

Ben de ona sarılıyorum. "Sensiz yapamazdım. Birinci sınıfta İngilizce'den kaldığım için neredeyse okuldan atılıyordum ve sen bana özel ders vermek zorunda kaldın."

"Zengin ve ünlü olduğunuzda bunu hatırlayın," diye . "Bana faiziyle geri öde."

Onu nazıkçe üzerimden itiyorum. "Çok komiksin, *kardeşim.*"

Dane ve Kye kollarını omuzlarıma doladı.

"Başardık çocuklar." Dane sırtıyor. "Gerçekten ."

"Evet, ama bu pislik bizimle gelmiyor," diyor Kye, birden kasvetli bir sesle. "Oyun eskisi gibi olmayacak."

"Yine de birbirimize karşı oynayacağız," diyorum ona. "Ve sahada canınıza okuyacağım. Sonra da dışarı çıkıp bunu kutlayacağız."

İkisi de başını sallıyor, sonunda beni bırakıp kızlarına dönüyorlar. İkisi de 49ers takımının en yeni üyeleri olarak San Francisco'ya gidiyorlar. Oğullarımla yeni bir sayfa açmak ne kadar güzel olurdu ama ben asla Kaliforniya'da yaşayamazdım. İkisinin de yeni bir başlangıca ihtiyacı var. Köklerime geri dönmeyi planlıyorum - ya da en azından onlardan çok uzaklaşmamayı.

Charlotte, Kuzey Carolina'da, Florida'daki annemden hızlı bir uçuş mesafesinde olacağım ve Alabama sürüş mesafesinde, bu da tatilleri ailemle geçirmek için geri dönmemi kolaylaştırıyor. Ayrıca Carolina, Mila ve yarıştığı yarış serisi için de çok uygun. Sonuç olarak, bu bizim için en iyi senaryoydu.

"Alabama'dan iki taşralı çocuğun profesyonel olacağını kim düşünebilirdi ki?" Cam başımın üstünü okşuyor, başımı aşağı çekiyor. "Daha fazla gurur duyamazdım, B. Başardın amına koyayım."

", " diye düzeltiyorum onu, hokeyde bulunduğu yere gelmek için ne kadar çok çalıştığını bildiğimden.

"İkiniz de oldukça özelsiniz." Kimberly gülümseyerek her birimizin omzuna birer el koydu. "Dönüştüğünüz erkeklerle gurur duyuyorum."

Jax, kolunu Mila'ya dolamış, duvara yaslanmış duruyor. Kulaktan kulağa sırtıyor. "Bu konuda karıma katılıyorum. İkisi de belası olsa bile."

"Seni genç tutuyoruz ihtiyar," diye karşılık veriyor Cam.

Başımı salladım. "Evet. Birinin seni tetikte tutması lazım."

Şapkasını kaldırarak yanlardan ağarmaya başlayan saçlarını gösteriyor. "Hepiniz bana gri saçlar verin demek istediniz, değil mi?"

Şapkasını geri takarken herkes gülüyor. Yüksek sesle söylemiyorum ama bence bunun çoğu için Mila'ya teşekkür edebilir. Sanırım yarışlarıyla hayatımdan on yıl çaldı.

Dane'in kızı Layla çenesini tutarak etrafına bakınırken, "Burada bir reality şov hazırlanıyor gibi hissediyorum," diye şaka yapıyor. "*NFL'in Ateşli Genç Silahlarının Gerçek Ev Kadınları*."

"Kulağa hoş geliyor," diye kabul ediyor Mila. "Ama ben böyle şeyler giyecek kadar havalı değilim. Gömleklerimin çoğunun fiyatı on dolar falan."

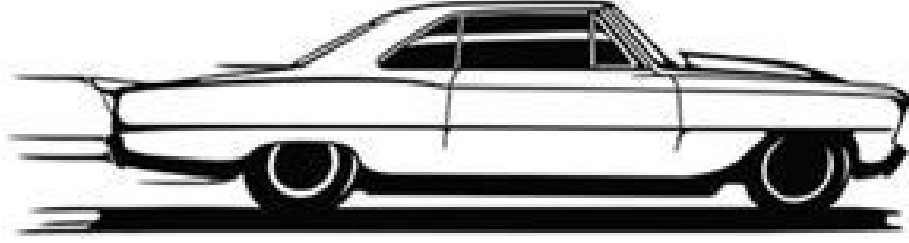
"Kızım, aynı." Layla başını sallıyor. "Sadece Dane Wade'in kaçırılmış bir adam olduğunun ve ona dokunan herhangi bir kızın" -Dane'in annesine bakıp gülümsüyor- "annesinin dışında, gözlerini benim tarafımdan oyulacağının televizyonda yayınlanmasını istiyorum."

Dane başını sallıyor ve onu göğsüne çekiyor. "Güven bana, benim için fazlasıyla yeterli kişiliğe sahipsin. Başka kadına gerek yok."

Şaka yaptığını bildiğim için gülüyorum. Dane onun bastığı yere tapıyor. Layla'yı ona bir şans vermeye ikna etmek onun için kolay olmadı ama bir şekilde başardı. Şimdi bunu bozmak için asla bir şey yapmaz.

Ve bana gelince, dünyadaki en ateşli, en belalı, en zeki kıza sahibim. Bunu hiçbir şey yapmayacağım.

otuz beş

Bama

Altı Yıl Sonra

"Dostum, doğum yapıyor. Biliyorum işte," diyor Cam, kanepede bir paket cips . "Böyle şeyleri hissedebiliyorum."

"Bir bok hissetmiyorsun," diye bağıyor Mila, kumandayı ona fırlatarak. "Sırtım ağrıyor! İki hafta daha doğum yapmayacağım. Bu normal, sık kafalı."

Mila bana ikinci bir yastık fırlatana kadar başım ikisinin arasında gidip geliyor.

"Ona beni rahat bırakmasını söyle! Cam'i tanıyorsam, muhtemelen herkesi aramış ve doğum sancısı çekmediğim halde çektiğimi söylemiştir." Kardeşine ters ters bakar. "Beni deli ediyorsun."

"Um..." Kaşlarımı çattım. "Ben-"

"Hayır, B. Benim nasıl bir medyum olduğumu biliyorsun." Cam ellerini birbirine sürüyor. "*O kadar* iyiyim."

Kimberly mutfaktan içeri bakıyor, tekrar odadan çıkmadan önce gözlerini bana diyor. Onu suçlamıyorum. Alabama'da yaz mevsimi. Çok bunaltıcı. Cam ve Mila susmuyor. Mila şişman olmamasına rağmen ne kadar şişman olduğundan bahsedip duruyor. Çok seksi.

"Sadece bir tahminim olduğunu söylüyorum. Benim tahminim, o bebek bugün doğacak." Bize bakıyor, olabildiğince ciddi. "Bebeğin ne zaman doğacağına dair kendi fikirleriniz olabilir. Ama bu benimki." Yalandan öksürüyor. "Ve ben haklıyım."

"Vücuduna bir bebek yerleştirdin ve onu penisinin içinden mi ittin?" Mila ağzından kaçırıyor ve Cam irkilip elini aletinin üzerine koyuyor. "Hayır, hiç sanmıyorum. O yüzden kapa çeneni. Ayrıca, bir kız da olabilir. Böyle şeyleri bilemezsin."

Erkek olmasını umuyorum. Başka bir Mila olması beni çok korkutuyor. Öte yandan, mini bir ben olması da beni korkutuyor. Tüm bu ebeveynlik işi kalbi zayıf olanlara göre değil.

Mila yedi ay önce hastaneye gitmiş. Krampları ve hafif lekelenmeleri vardı. Kırık leğen kemiğiyle ilgili geçmişi göz önüne alındığında, eski yaralanmalarıyla ilgili bir şey olmadığından emin olması gerektiğini düşündü. Bunun yerine doktor geldi ve bize hamile olduğunu söyledi. Ağlamaya başladı. İçten içe, bebekler hakkında düşündüğünü biliyordum. Evlat edinme hakkında konuşmuştuk ama onun yoğun yarış programı ve benim yorucu NFL programım nedeniyle doğru zaman gibi görünmüyordu.

Evliliğimizin büyük bir bölümünü işlerimiz nedeniyle seyahat ederek geçirdik. Bebek B'yi öğrendiği anda, biz ona öyle diyoruz, yarışlardan çekildi. Dürüst olmak gerekirse, geri dönmeyi planladığından emin değilim.

"Ah kahretsin, yine işemem lazım." İnliyor ve ayağa kalkıyor. "Tek yaptığım işemek, yemek yemek ve uyumak."

"Temelde senin bebeğinin de yapacağı şey bu." Cam homurdanıyor. "Çişin yerine bok koymak dışında."

Bir sıçrama sesi duyuyorum ve yere baktığımda bir su birikintisi görüyorum.

"Bu ne lan?" Tahtanın üzerindeki sulu maddeyi görünce gözlerim açılıyor. "Altına mı işedin sen?"

"Hayır..." Başını arkaya atıyor. "Az önce suyum geldi."

Cam'in köşede kıkırdadığını duyunca ikimizin de gözleri ona kayıyor.

Omuz silkiyor. "Sana söylemiştim. Ben böyle şeyleri bilirim."

"Şanslı tahmin," diye karşılık veriyor. "Anne, bir bebeğimiz olacak!"

Annesi aceleyle odaya girer, onu hastane çantasını bir yerden alan Jax takip eder.

"Bir bebeğimiz olacak!" diye yüksek sesle bağırdıktan sonra olduğu durur.

Beti benzi attı, aniden geriye doğru düştü. Şans eseri dağınık bir halının üzerine düşüyor.

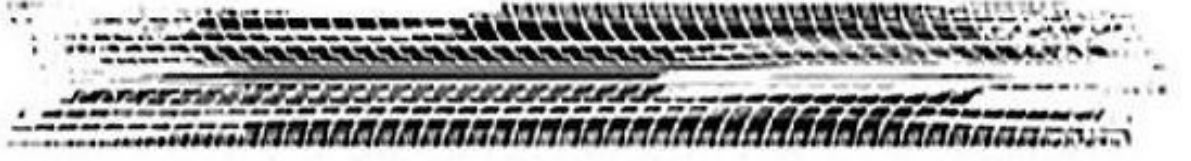
"Baba!" Mila bağıırıyor, ona ulaşmak için çabalıyor. "Ne oldu?"

Annesi başını sallıyor ve nefes nefese kalır. "Yok bir şey. Ben Cam'i ve seni doğururken o da bayıldı. Onu görmezden gel. İyi olacak."

Kapının yanında duran karım ve baygın olan kayınpederim arasında endişeyle bakışıyorum.

Çantayı düşürdüğü yerden alıp ona gösteriyorum. "Hepiniz onun iyi olduğundan emin olacak mısınız?"

Cam elini sallamadan önce ona bakar. "Evet, evet. O iyi." Ayağa kalkarak kız kardeşine doğru yürür ve onu kendine doğru çeker. "Babam biraz meşgul olduğu ve bu büyük bir an olduğu için, bu onuru ben üstleneceğim." Geri çekilip ona bakıyor. "Git getir onları, Mi."

Mila

"Hiç bu kadar mükemmel bir şey oldu mu?" Beau bebeği pencerenin yanındaki çıplak, dövmeli göğsünde sallarken şöyle diyor. "Kesinlikle olmadı. Çocuk odasındaki diğer bebekler? Senin yanında hiçbir şey, tatlım."

Hemşireler girip çıkıyor. Onu izlediklerini gördüğümde kendi kendime kıkırdıyorum. Tamamen kastan yapılmış ve mürekkeple kaplanmış bu adam, insanların ESPN'de sahadaki en korkulan NFL oyuncularından biri olarak duydukları bir atlet, minik pembe bir kundak tutuyor, onunla bebekçe konuşuyor ve ona tatlı ninniler söylüyor.

Kesğin acısından irkilerek kendimi ayarlıyorum.

"Kahretsin, Mi." Koşarak geldi. "İyi misin? Dur sana yardım edeyim."

Karnımı tutuyorum ve başımı sallıyorum. "Ben iyiyim. Daha kötülerini de atlattım," diye onu temin ediyorum. "O en mükemmel kız."

"Bana çekmiş olmalı." Göz kırıyor. "Seninle çok gurur duyuyorum. Acı çektiğini ve bunun kolay bir deneyim olmadığını biliyorum."

Ona salladım. "Kadınlar bunu her gün yapıyor, B."

"Olabilir. Ama benim gözümde bu seni lanet bir süper kahraman yapıyor." Onu dikkatlice aramıza koyarak yanıma çöktü. "Adı ne güzelim? Henüz seçmedin. Bu kadar çalışmadan sonra seçmeyi hak ediyorsun."

"İlk adını ben seçeceğim, ortancasını da sen mi seçeceksin?" Ona bir kaşımı kaldırıyorum.

"Anlaştık." Kız esnediğinde onu alnından öpüyor.

"Dusty." Tepkisini ölçmek için yüzünü izliyorum. "Bırak adı onun aracılığıyla yaşasın."

Gözyaşlarını geri kırıyor. "Dusty Jaxon Bishop." "Emin misin?" Kaşlarını birbirine çarpıyor.

Babamın ismini seçmesini beklemiyordum. Ama yaşadıkları onca şeyden ve aralarındaki farklılıklardan sonra bu isim babam için çok şey ifade edecek.

"Eminim, bebeğim." Şakağıma bir öpücük kondurdu. "Mucize bebeğimiz. 30 Haziran'da doğdu."

"Baban cennette olmalı, ilk torununun doğum gününü paylaşmasını istiyordu." Gülümsüyorum. "Eminim şu anda bize gülümsüyordur."

"Eminim o da gurur duyuyordur," diye fısıldıyor.

Belki de bazı şeylerin bir gecede gerçekleşmesi gerekmiyordur. Belki bazı şeyler sabır ve lütuf gerektirir. Ama beklemek bugünü çok daha tatlı hale getirdi. Ve bunların hiçbirini asla hafife almayacağım.

Daha fazla Kye için hazır mısınız? *Catching Kye* için [buradan](#) ön sipariş verin.

Dane'i daha yakından tanıyın. *Dane'i Oynamak* şimdi [burada](#).

HANNAH GRAY'İN DİĞER KİTAPLARI

NE ÜNİVERSİTE SERİSİ

[Chasing Sunshine](#)

[Seeing Red Losing](#)

[Memphis](#)

BROOKS ÜNİVERSİTE SERİSİ

[Aşk, Ally ,Unut](#)

[BeniSloane](#)

[EdiyorSenden Nefret](#)

, Henley

FLORIDA DOĞU ÜNİVERSİTESİ

[Dane](#)

[OynuyorÇalıyor](#)

[or Bama](#)

[Yakalıyor Kye](#)

TEŞEKKÜRLER

Sekiz numaralı kitap çıktı! Umarım sadece iki insan arasındaki aşkı değil, aynı zamanda kalbinizi ateşleyen bir şey bulduğunuzda yaşadığınız aşkı da sergilemişimdir. Görüldüğünüzü ve duyulduğunuzu hissettiren bir şey. Sizi bir süper kahraman gibi hissettiren bir şey.

Kocam, seni seviyorum. Bu hikayeyi yaratmamda kritik bir rol oynadın. Yarış dünyası hakkındaki bilgin bu hikâyenin hakkını vermemde çok önemliydi. Pistte çok hızlı sürdüğün düşüncesi her zaman hoşuma gitmeyebilir ve bu konuda kendi payıma düşen sızlanmayı kesinlikle yapıyorum, ancak seni bu kadar tutkulu olduğun bir şeyi yaparken izlemek tek kelimeyle inanılmaz. "Arabanın tekerleklerini yerinden oynatma" konusundaki korkusuzluğun ve sürekli gelişme konusundaki kararlılığın büyüleyici. Sizin sayenizde yarış sanatını sadece sevmekle kalmadım, aynı zamanda ona büyük bir saygı da duymaya başladım. Bu gerçekten de araba sürmekten çok daha fazlası.

Kızlarım, didiştığınız ve ağladığınız günlerde bile aklımı başımda tutuyorsunuz. Karanlık zamanlarda bile dünyamın ışığısınız. Sizi aya kadar seviyorum ve bir milyar kere seviyorum.

Ailem, siz ikiniz olmadan hiçbir şey mümkün olmazdı. Ben şanslı bir kızım ve bunu asla hafife almayacağım.

En iyi arkadaşlarım, kim olduğunuzu biliyorsunuz. Hepiniz beni koşulsuz seviyorsunuz. Yoga pantolonumla, saçımda çok fazla kuru şampuan varken ve muhtemelen planlarımıza geç kaldığımda, elimde buzlu kahve olsa bile. Sizler her zaman benim en büyük amigolarımsınız. Bazı gerçek cevherler buldum ve sizi çok seviyorum.

Tatum Hansom, şu anda sekiz kitabımın da tek beta okuyucusu- Hikayelerim dünyaya gelmeden önce okumak için yoğun hayatından her zaman zaman ayırdığın için teşekkürler. Seni seviyorum!

Autumn Gantz, ömürlük olduğumuz konusunda şaka yapıyorum. Ama... bu bir şaka değil. Aslında ömür boyu benimle kalacaksın. Seni seviyorum.

Jovana Shirley-Başka bir ömürlük! Sen de benden asla kurtulamayacaksın. Seni seviyorum! Yeteneğinizi işimde kullandığınız için teşekkür ederim.

Q Designs'dan Amy Queau-Güzel kapak için teşekkür ederim. Ve benim kararsız kıcıma katlandığınız için. Birlikte çalışmak gerçekten bir rüyaydı.

Lanefotograf'tan Michelle Lancaster-En güzel görüntü için teşekkürler! Ve yeteneğinizi dünyayla paylaştığınız için teşekkür ederim. Sizinle çalışmaya devam etmek için sabırsızlanıyorum.

Modelim Kallym Grimmond için: Sen en mükemmel Bama'sın. Resminizi kapağımda kullanmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Gerçekten mükemmel bir uyum.

Bookstagrammers- Ah, hepinizi nasıl da seviyorum! Kitaplarımı paylaştığınız ve bana inanarak gerçekten kendime inanmamı sağladığınız için teşekkür ederim. gerçekten harikasınız.

Son olarak, okuyucularım - Hayatlarınızdan zaman ayırıp sözlerimi okuduğunuz için teşekkür ederim. Hayallerimin gerçeğe dönüşmesinin sebebi sizlersiniz. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim.

yazar hakkında

Hannah Gray günlerini Maine sahilindeki küçük, Şirin bir kasabada tatil yaparak geçiriyor. Hevesli bir  a daŐ aşk romanı okuru ve her yıl daha fazla kitap okumak için kendisiyle yarışıyor.

Gün boyunca üç m kemmek kızıını sevir ve olabileceği en iyi anne olmaya . Ama geceleri onları yatağına yatırdı ında -tamam, onu geç. Onlar yatağında yanında uyuyakaldıklarında -çünkü görünüşe göre yatak odalarında canavarlar var- kendi fantezi dünyasına dalıyor, gece geç saatlere kadar uyanık kalıyor ve karakterleri hakkında hikayeler yazıyor. Bir eŐ ve anne olmayı ne kadar sevse de -ki kesinlikle sevir- okumak ve yazmak onun çıkıŐ noktası, fiziksel olarak ailesiyle birlikte olurken uzaklara seyahat etmesini sağlıyor.

EŐiyle 2013 yılında evlendi ve o zamandan beri her gün onun çılgınlıklarına katlanıyor. Onun dayanağı olarak, bu çılgın ve sürekli değiŐen dünyada değiŐmeyen tek Şey o.

İçindekiler

[Bama'yı Çalmak](#)

[Copyright © 2022 by Hannah Gray contents](#)

[çalma](#)

[listesi](#)

[prolog](#)

[birinci](#)

[iki üç](#)

[dört](#)

[beş](#)

[altı](#)

[yedi](#)

[sekiz](#)

[on](#)

[ikidok](#)

[uzon](#)

[on bir](#)

[on üç on](#)

[dört on beş](#)

[on altı on](#)

[yedi on](#)

[sekiz on](#)

[dokuz](#)

[yirmi](#)

[yirmi bir](#)

[yirmi iki](#)

[yirmi üç](#)

[yirmi dört](#)

[yirmi beş](#)

[yirmi altı](#)

[yirmi yedi](#)

[yirmi sekiz](#)

[yirmi dokuz](#)

[otuz](#)

[otuz bir](#)

[otuz iki](#)

[otuz üç](#)

[otuz dört](#)

[otuz beş](#)

[Hannah Gray Yazarının Diğer Kitapları](#)

[Teşekkür](#)

[yazar hakkında](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

